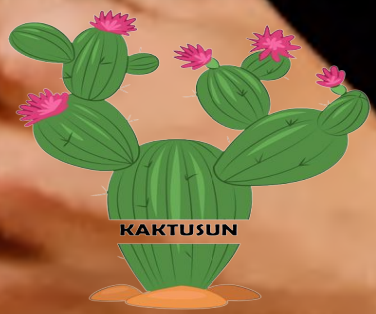
EMMA CHASE

#1 The New York Times

YAKIN KORUMA

DE X PLUS

Asil Teklif'te Prens Nicholas, *Asil Aşk*'ta Prens Henry ve *Asil Duygular*'da yakın koruma Logan'ın yakıcı aşklarına tanık olmuştuk;

şimdi de, Logan'ın kurduğu güvenlik şirketindeki süper yakışıklı ortağı Tommy'nin aşk hayatına dalacağız.

ve bu kez daha ateşli olacak, alev alev yanacak sayfalar...

Kendini işine adamış doktor Abby'e karşı, zenginlerin koruması kabadayı Tommy.

Zıt kutuplar birbirini çeker, bunu hepimiz biliriz. Ama ya sonrası?

ISBN 978-625-8492-03-3
Sertifika no: 44919
9 786258 492033
DE X PLUS

YAKIN KORUMA

Orijinal adı: Bodyguards 1 - Dirty Charmer
© 2020, Emma Chase LLC
Yazan: Emma Chase
Çeviren: Esra Çetin
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2022 / ISBN 978-625-8492-03-3
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

EMMA CHASE

YAKIN KORUMA

Çeviren: Esra Çetin

Başlangıç

Tommy

Ben çocukken, rıhtımın aşağısında yaşayan çok zayıf ve uzun boylu, yaşlı bir kadın vardı. Bazıları onun bir cadı olduğunu söylerdi. Bazıları ise küçük bir kız olduğu zamanlardan beri "görü" yeteneğine sahip olduğunu iddia ederdi. Yine de diğerleri, onun öngörüde bulunacak kadar uzun süredir hayatta olduğuna ve yeterince şey gördüğüne inanırdı. Bu dedikodulara ve rahibin cehennem azabıyla ilgili yaptığı tüm uyarılara rağmen, genç anneler yeni doğan bebekleriyle birlikte yaşlı kadının köhne kulübesine giderlerdi.

Geleceklerine dair bir şeyler duymak için.

Söylentilere göre, yaşlı kadın bana bir kez baktıktan sonra anneme, "Bunu nehirde boğ Maggie" demişti.

Pek de iyi bir kadın sayılmazdı.

"Şeytan kadar yakışıklı ve çok çekici olacak" demişti. "Ama aynı zamanda vahşi, inatçı ve gözü kara olacak; senin zavallı kalbini kıracak çünkü çok uzun yaşamayacak."

Annem ondan sonra yaşlı kadını görmeye hiç gitmedi. *Bir sürü palavra* demişti. Çünkü inatçı olan biri varsa o da annemdi ve ona göre, sevgili oğlu sonsuza dek yaşayacaktı.

İşin aslı... Yaşlı kadının haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Çünkü... Şey... Ölmüş olma ihtimalim çok yüksekti.

Ölmüş gibi hissetmiyordum, gerçi ölümün nasıl hissettirmesi gerektiğinden de tam olarak emin değildim.

Horny Goat'taki yangını hatırlıyordum. Yanıp kavrulan duvarları, gözlerimi ve ciğerlerimi dolduran yoğun dumanı. Ama şimdi duman yoktu, sadece keskin bir dezenfektan kokusu, başımın altında temiz, soğuk bir yumuşaklık ve dipsiz bir karanlık vardı; yıldızlar söndükten sonraki uzay boşluğu gibi.

Barda Ellie'yi arıyordum, bunu da hatırlıyordum. Çünkü küçük Ellie Hammond, Prens Nicholas'ın karısı olan Düşes Olivia'nın kız kardeşiydi. Vardiya bendeydi; onu korumak ve güvende tutmak benim görevimdi. Çünkü taca karşı görevim bu dünyada ciddiye aldığım birkaç şeyden biriydi ve öyle olmasaydı bile, en iyi arkadaşım Logan'ı kesinlikle ciddiye alıyordum. Ve kendine bile itiraf etmemesine rağmen, Ellie'ye körkütük âşıktı.

Ellie iyi bir kızdı. Girdiği her odayı, güneş ışıklarını üzerine çekip yakındaki herkese parıltılar saçan bir mücevher gibi aydınlatırdı. Lo da hayatında böyle bir ışığı hak ediyordu.

Orada mısın, Tanrım? Benim, Tommy.

Son günah çıkarmamdan beri konuşmadığımızı biliyorum... Mükemmel popolu sarışın, önümdeki sıraya diz çöktüğünden beri. İkimiz de Meryem'i tam üç kez selamlamak zorunda kalmıştık ve sonra daha ne olduğunu bile anlayamadan, öğleden sonranın geri kalanını evinde her türlü emri ve ölümcül günahı çiğneyerek geçirmiştik.

Ama umarım tüm bunları görmezden gelirsin Tanrım, çünkü senden bir iyilik isteyeceğim.

Lütfen... Ben başaramayacaksam bile Ellie'nin buradan canlı çıkmasına izin ver. Logan'ın ona ihtiyacı var. Birbirlerine ihtiyaçları var.

Şimdilik bu kadar... Belki yakında görüşürüz.

Hoşça kal. Nanu-nanu[1]. Âmin.

1. Eski bir Amerikan televizyon programı olan *Mork & Mindy*'deki Uzaylı Mork'un selamlama amaçlı kullandığı söz. (ç.n.)

Her Şeye Gücü Yeten ile sohbetim sona erdikten sonra, etrafımdaki havada yaşanan değişim tenimde dalgalandı; dualarıma gelen bir cevap gibiydi. Keskin sterilize koku dağılarak yerini çok daha tatlı bir şeye bıraktı.

Elmalar.

Yuvarlak, kırmızı, olgunlaşmış elmalardan oluşan bir meyve bahçesi birdenbire etrafımı sardı. Lezzetli kokuya acıkarak derin bir nefes aldım.

"Tanrım, şu adama bir bak" diye mırıldandı solumdaki bir ses. "Fırsatın olsa onu bir güzel becermeyeceğini söyle bana."

Yanıt veren ses, yumuşak, zarif ve belirgin bir şekilde kadınsıydı.

"Bu çok yakışıksız Henrietta."

"Evet, evet, biliyorum... Ama yine de. Onu parlak yeni bir bisiklet gibi İskoçya'ya kadar sürerdim."

İpeksi ses homurdandı. "Etta..."

"Bahse girerim bir kızın zilini nasıl çalacağını da biliyordur. Görünüşünden belli. *Ding-dong.*"

Henrietta'dan hoşlanmıştım. Benim tarzım bir kıza benziyordu. Ya da bir meleğe veya bir şeytana; bu, gerçekte neler olduğuna bağlı olarak değişirdi. Muhtemelen öğrenmemin vakti gelmişti.

İpeksi ses birdenbire otoriter bir tona büründü. "Sus artık, Dr. Milkerson için yaşamsal değerlerini not almam gerekiyor."

Emir almayı umursamayacağım türden bir sesti. *Daha aşağı Tommy. Daha fazla Tommy. Daha sert Tommy.* Kafamda canlanan görüntüler, kasığımda hoş ve heyecan verici bir his uyandırdı; görünüşe göre ben ölmüş olsam bile aletim fazlasıyla canlıydı.

Bu rahatlatıcıydı.

"Milkerson'dan bahsetmişken, sana nasıl baktığını fark ettin mi? Bahse girerim *senin* hayati organlarına göz atmak için bir elini verirdi. Vardiyadan sonra bizimle içki içmek için dışarı çık-

maya zahmet etseydin belki bu konuda bir fikrin olurdu."

"İçki içmeye vaktim yok. Yapacak çok şey var, öğrenecek çok şey var."

"Ah, Aziz Arnulf aşkına Abby" diye yakındı Henrietta. "Neden her zaman bu kadar sıkıcı olmak zorundasın?"

"Aziz Arnulf mu?" diye sordu Abby.

"Biranın koruyucu azizi, bunu herkes bilir. Kâfir."

"Tamam, bu kadar yeter; çık dışarı. Dikkatimi dağıtıyorsun" diye karşılık verdi Abby soğukça. "Odaklanmayacaksan gitmelisin."

Henrietta'nın sesi geri geldi. "Odaklanmak için en harika yöntem ne biliyor musun? Arada bir rahatlayıp keyfine bakmak ve külotunu indirmek!"

Etrafımdaki hava hışırdayarak sessiz bir dinginliğe dönüştü. Sonra yavaş yavaş elma kokusu geri geldi. Ama şimdi daha da iyiydi. Daha yoğundu. Daha yakındı.

Nazik bir iç çekiş kulağımın hemen yanında dalgalandı ve ipeksi, canlı ses biraz daha alçalarak konuşmaya başladı; tenime değen çiçek yaprakları kadar yumuşaktı.

"Etta'ya bunu asla söylemezdim ama hiç de yanılmıyor. Sen güzel bir adamsın, değil mi?"

Bilmek zorundaydım. Görmek zorundaydım.

Gözlerimi zorla açana kadar kapalı olduklarını fark etmemiştim. Işık parlaktı, neredeyse kör ediciydi; kadını çevreleyen parlak beyaz haleye gözlerimi kısarak baktım.

"Bay Sullivan? Uyanıksınız."

Bir meleğin yüzüne sahipti; çıkık elmacık kemikleri, parlak bir teni ve iri, yuvarlak, koyu yeşil gözleri vardı. Dudakları dolgundu ve koyu kırmızı, bal ve kestane tonlarındaki saçları altın bir ateş gibi parıldıyordu.

Kızıl saçlılarla ilgili bir şey vardı. Onları diğerlerinden ayıran bir tutku, bir ruh, bir güç. Bu onları unutulmaz kılıyordu. Karşı konulmaz.

Melek olamayacak kadar cazibeliydi.

Ama yine de, "Burası cennet mi?" diye sordum.

"Hayır, değil."

Omuz silktim. "Zaten her zaman diğer yerin bana daha uygun olacağını düşünmüşümdür."

Pembe dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve bu da en az ışık kadar kör ediciydi.

"Orada da değilsin."

Zihnimdeki sisi temizlemek için başımı iki yana salladım ve tamamen uyanarak yatakta doğruldum. Sonra etrafıma baktım. Bir hastane odasındaydım; beyaz duvarlar, temiz sandalyeler, arkamdaki bip sesi çıkaran makineye bağlı kablolar. Hâlâ yerli yerinde olduklarından emin olmak için göğsüme ve kollarıma dokundum. Çarşafın altında ayak parmaklarımı oynattım, çünkü aletim kesinlikle öncelikli olmasına rağmen geri kalan organlarımın da hâlâ çalıştığını bilmek güzeldi.

"Hayatta mıyım?"

Hâlâ çok yakınımdaydı, hâlâ gülümsüyordu.

"Fazlasıyla."

İçimi tarifsiz bir rahatlık kapladı ve göğsümün patlamaya yakın bir hale gelmesine neden oldu. Hiçbir şey düşünmeden, bir saniye bile tereddüt etmeden, öne eğildim ve dudaklarımı günahkâr bir şekilde büyüleyici olan kızın ağzına bastırdım.

İkinci Dünya Savaşı sonunda Amerikalı denizci ve hemşire kızın fotoğrafının çekilmesine neden olan dürtü gibiydi; bir refleksti. Çünkü neredeyse öleceğini sanıp da ölmediğinde tek yapmak istediğin, canlı hissetmekti. Ve kendimi hiç şu andaki kadar, bu sevimli kızı öperken olduğu kadar canlı hissetmemiştim.

Dudaklarımı onunkiler üzerinde gezdirerek yavaşça emdim ve karşılık vermesi için onu ayarttım. İlk başta kaskatıydı, şaşkındı ama ne karşı koydu ne de geri çekildi. Ve bir an sonra, kasları gevşedi ve dudakları benimkilerin altında yumuşadı.

İhtiyaç dolu bir inilti ile kendini bana bırakarak üst bedenlerimizi birleştirdi. Ellerimi ipeksi saçlarının arasına sokarak onu kendime biraz daha yaklaştırdım, göğüslerinin yaptığı baskıyı göğsümde hissedebiliyordum. Başlarımız birlikte hareket ederken, elleri omuzlarımı kavradı. Ve öpücüğümüz daha da hararetlendi.

Dilimin ucuyla dudaklarını okşayarak onları aralanmaya davet ettim. Sonunda aralandıklarında, dar ve sıcak mağaranın içine daldım. Ve onun tadı. *Tanrım*, Cennet Bahçesi'ndeki meyve gibiydi, sulu ve yasak. Daha fazlasını emme ve yalama arzusuyla doldum; vücudunun geri kalanının da en az ağzı kadar tatlı olup olmadığını görmek istedim.

Arkama yaslanıp onu da üzerime çektim –o güzel, narin dudakları dilimle becermeye devam ediyordum– ve dili benimkine sürtünerek o da benim ağzımı becerirken derin bir sesle inledim.

Bu iyiydi –çok iyiydi– daha önce ölmemiş olabilirdim ama bu öpücük beni öldürebilirdi. Nabzım kulaklarımda çınlıyordu ve arkamdaki makine vahşice atan kalbimle birlikte çığlıklar atıyordu.

Sanırım bunu yapan, büyüyü bozan makineydi. Çünkü bip sesleri bilincime nüfuz eder etmez, kollarımdaki kadın ağzını hızla çekip üzerimde donup kaldı, yüzünde dehşete benzer bir bakış vardı.

Sert bir şekilde nefes alarak, yatak kırmızı karıncalarla dolup taşıyormuş ve ben de onların kralıymışım gibi yataktan uzaklaştı.

"Bu... Sen... Bu..." Her nefesle birlikte, açık mavi kumaşın altındaki göğüsleri yükselip alçalıyordu. Çok güzeldi. "Bu son derece uygunsuzdu!"

"Gerçekten öyleydi." Elimi siyah saçlarımın arasından geçirerek başımla onayladım. "Tekrar yapmak ister misin?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Kesinlikle hayır. Bir daha asla."

Dilimi şaklattım. "Dikkatli ol. Asla, çok uzun bir süre."

Kumral kaşlarını çatarak kalkık burnunu havaya dikti ve kıvrak kollarını kavuşturdu; aşırı ciddi, düzgün ve havalı birinin mükemmel bir örneğiydi. Görüntü karşısında penisim seğirdi ve içinde başka bir şey uyandı.

Bir adamın, meydan okumayı, kovalamayı ve hatta fethetmeyi arzulayan ilkel kısmı.

"Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiniz Bay Sullivan."

Omuz silktim. "Harika hissediyorum."

"Duman zehirlenmesi de yaşadınız. Sayıklıyor olabilirsiniz."

"Hayır, tamamen kendimdeyim. Seni öpme fırsatına balıklama atlamamak çılgınlık olurdu."

Bu yorum, tüm güzel sinirlerini ayağa kaldırdı.

"Sırf hoşuna gitti diye telaşlanmana gerek yok, kedicik" diyerek onun gönlünü almaya çalıştım.

"Ben sizin *evcil hayvanınız* değilim Bay Sullivan. Ayrıca *telaşlanmadım*. Hem" –elini bana doğru salladı– "*bu* kesinlikle hoşuma gitmedi."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Maalesef aynı fikirde değilim. Hem biraz önce dilin ağzımın içindeydi, sanırım artık bana Tommy diye hitap etmen daha doğru olur."

Gözleri tutku ya da öfkeyle –duyguyla– kararak siyaha yakın bir renge büründü. Henrietta'nın yanıldığını biliyordum. Elma Çiçeği sıkıcı değildi, sadece onun pervasız tarafını nasıl ortaya çıkaracağını bilen bir adamla tanışmamıştı.

Şimdiye dek, bana dek.

Omuzlarını dikleştirerek beyaz önlüğünün yakasını çekiştirdi.

"Ben gidiyorum."

"Komik. Genelde öptüğüm kızlar ne zaman gelmek üzere olduklarını söylerler." Göz kırptım.

Yanakları kızararak koyu pembe bir renk aldı ve bacaklarının arasındaki o güzel taçyapraklarının da aynı renge büründüğüne bahse girerdim.

Bunu yüksek sesle dile getirmek en iyi seçimlerimden biri değildi.

Çünkü bunu yaptıktan sonra bana tokat attı. Sert ve hızlı. Başımı yana savuracak ve sol yanağımı acı çeker bir halde bırakacak kadar büyük bir güçle. Etkileyiciydi.

"Ahhh!"

Bunu hak etmiştim.

Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, bunu o zaman anlamalıydım.

Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız o mükemmel, unutulmaz anda; gözlerim onu kana kana içerken ve onun yeşil gözleri de beni bir bütün olarak yutarken... Aramızda santimlerce mesafe olmasına rağmen birlikte olmuştuk... Ve şimdiden daha fazlasını arzuluyordum.

Birinci Bölüm

Tommy

"Hey Tommy! Ödünç alabileceğimiz bir levyen var mı?" Seamus –yaklaşık on bir yaşında, saman sarısı saçları olan küçük bir çocuk– arkasında duran birkaç arkadaşıyla birlikte caddenin karşısından bana seslendi.

Çöp torbasını çöp kutusuna atıp kapağı kapattım. Sonra cebimden bir sigara paketi çıkardım ve sigarayı dudaklarımın arasına alıp yaktım.

"Onunla birinin kafasına vurmayı mı planlıyorsunuz?" diye sordum dumanı üfleyerek.

Bu sorulması gereken bir soruydu. Çünkü bu mahallede, her türlü yola başvurarak isim yapmak, itibar kazanmak önemliydi. Tıpkı hapishanede olduğu gibi.

Seamus şeytani bir şekilde sırıttı. "Yok, bugün değil. Birkaç blok ötede bir kamyonet bozuldu. Şoför, kimsenin arkaya atlayıp kargosunu çalmadığından emin olmamız için bize birer beşlik verdi."

"Öyleyse arkaya atlayıp kargoyu çalacaksınız" dedim, çünkü tabii ki öyle yapacaklardı.

"Eh, yani. Custard Cream ve Jaffa Cakes kamyonu. Yemek yemeliyiz, değil mi?"

Haklıydı.

Başımla arka kapıyı işaret ettim. "Levye barakada. Başka

telegram: @kaktusunx

hiçbir şeye dokunmayın ve levyeyi geri getirin, yoksa ben sizin kafanıza vururum."

Seamus, el sallayarak onayladı.

Sigaramı bitirip izmariti siyah, parlak kösele ayakkabılarımın topuğuyla ezdim ve pencere önündeki çiçeklikleri dolduran canlı pembe çiçeklerle bezeli dar, üç katlı tuğla eve doğru yürüdüm. Mahallenin geri kalanı dökülüyor olsa da mülkümüzü derli toplu ve temiz tutuyorduk.

Koyu yeşil kapıdan içeri girip karmaşanın içine daldım.

Tek gözlü kedi Juniper, Houdini olarak adlandırılması gereken kirpi Angus'u kovalıyordu. Salonda televizyon bas bas bağırıyordu, çünkü büyükannem sallanan sandalyesindeydi ve benim hayatta olduğumdan çok daha uzun bir süredir küp gibi sağırdı. Dışarıda bir arabanın egzozu patladı ve buldok Roscoe kanepenin altına girmeye çalıştı, ancak kıçı ve sallanan kuyruğu dışarıda kaldı. Yedi kardeşimden dördü, mutfakta kahvaltı hazırlarken yüksek sesle gülüşüp konuşuyordu.

Bazı insanlar pul ya da antika çay kaşığı biriktirirdi. Benim annemle babam ise memelileri biriktiriyorlardı.

Köpekler, kediler... Birkaç yıldır, arka bahçemizdeki otları mükemmel bir şekilde budayan Barney adından bir keçimiz bile vardı. Ona baktığınızda anlamayacak olsanız bile, masanın bir ucunda oturan koyu saçlı, güler yüzlü Andy aslında hiçbirimizle akraba değildi. Andy, en büyük erkek kardeşim Arthur'un en iyi arkadaşıydı ve bir noktada ailem onu da sahiplenmişti.

Annem bana bir fincan çayla yulaf lapası uzattı. Tezgâha yaslanarak yemeğimi yedim.

"Çok şık görünüyorsun Tommy" dedi kız kardeşim Winifred. O ve iki oğlu önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizimle birlikte kalacaklardı. Aslında kocasının görev yaptığı Avustralya'da yaşıyorlardı.

Açık gri gömleğimin üzerindeki siyah kravatımı düzelttim. "Teşekkürler Win. Lo ve ben, Bumblebridge'in Dul Kontesi ile buluşmak için kuzeye gideceğiz. Yeni müşterimiz olabilir."

İki yıl önce Goat'ta başımdan darbe almama sebep olan yangın, aynı zamanda Ellie Hammond konusunda Logan'ın da aklını başına getirmişti. Logan sonsuz aşkını itiraf etmişti ve elbette Ellie de aynı şekilde hissediyordu. Ama aynı anda hem Wessco'nun kraliyet ailesinin muhafızı olup hem de onlarla akraba olamazdınız. Bu yüzden Lo istifa etmişti. Ve sonra birlikte bir iş kurmamız için –özel güvenlik, şoförler, özel korumalar gibi– bana gelmişti.

Maceraya ve kargaşaya her zaman hazırdım ve S&S Securities şirketi bunlarla doluydu.

"Ooooh, yaşlı kızgın arı" diye espri yaptı Andy, dul kontese atıfta bulunarak.

"Mücevherleriyle uyuduğunu duydum" dedi Janey. "Hepsiyle; küpeler, bilezikler, elmas gerdanlıklar."

"Yavrularını yediğini duydum" diye dalga geçti annem.

"Kim Kardashian gibi gerçek kanla vampir yüz bakımı yaptığını duydum" diye araya girdi Fiona.

Winnie, tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Kimin kanını kullanıyor?"

Fiona, kız kardeşimizin cehaleti karşısında gözlerini devirdi. "Kendi kanını tabii ki."

"Saat sabahın yedisi bile değil ama daha şimdiden kan dökmekten bahsediyoruz" dedi en büyük kız kardeşim Bridget, bir yaşındaki yeğenim Rosie'yi kalçasında taşıyarak arka kapıdan rüzgâr gibi içeri girerken. "Ne hoş bir kahvaltı muhabbeti."

Annem, Rosie'yi kucağına alarak ona kemirmesi için bir parça kızarmış ekmek verdi. Bridget, kendine bir fincan çay koydu ve sert, şişkin karnını ovuştururken yorgun bir iç çekişle çayından bir yudum aldı.

Benim yaptığım işte, dikkatli ve gözlemci olmak önemliydi. Sıradan insanların gözden kaçıracağı küçük ayrıntılara dikkat etmek... Çünkü şeytan ve çoğu zaman da tehlike ayrıntıda gizliydi.

Bridget'in kolundaki izler –parmak şeklindeki izler– hemen dikkatimi çekti.

"Onlar nasıl oldu?" diye sordum.

Onları yeni fark etmiş gibi aşağıya baktı, sonra ela gözlerini devirdi.

"Desmond, dün gece barda biraz fazla kaçırmış. Eve geldiğinde biraz tartıştık."

"Kolunu mu tuttu?" diye sordum sakince.

"Ben onun kafasına bir tane patlattıktan sonra. Bu günlerde çok çabuk morarıyorum Tommy, önemli değil."

Sullivanlar ufak tefek değildi ama ailemdeki kızlar daha minyon ve narindi. Bridget'in kocası duvar ustasıydı; bütün gün taş ve betonla çalışıyordu ve bunu belli eden kasları vardı. Ve ablam altı aylık hamileydi.

"Tamam." Yüzüme ifadesiz bir maske yerleştirerek başımla onayladım.

Bu da işimin bir parçasıydı. Hiçbir şey belli etmemek, ne düşündüğüne veya hissettiğine ya da ne planladığına dair herhangi bir ipucu vermemek. Ben işimde çok iyiydim.

Ama bu, annemi kandıramazdı. Klanın geri kalanı sohbet ederken, annem yanıma gelerek alçak sesle konuştu. "Sen karışma Tommy. Karı koca arasında olup bitenler sadece onları ilgilendirir."

Annem iyi bir kadındı ama *yumuşak başlı* bir kadın değildi. Uysal ya da sinsi bir kadın da değildi. Nezaketi ve sevgisi, baskıcı ve sert mizacıyla birleşiyordu. Annelik etmeme izin ver, yoksa seni pişman ederim tarzında bir yetiştirme anlayışı vardı.

Ki bu yüzden onun "karı koca arasında" gibi saçma sapan bir bakış açısına sahip olmasını asla anlayamayacaktım. Tatlı

kız kardeşimin kolunda morluklar vardı ve benim bununla ilgili herhangi bir sorunum olmaması mı gerekiyordu?

Hayatta olmaz.

"Ciddiyim Tommy" diye uyardı annem.

"Evet, anne." Ona çocuksu bir şekilde sırıttım. "Ciddi olduğunu biliyorum."

Büyük bir ailenin parçası olduğunuzda, kardeşler gruplara ayrılırdı; hayatta kalmanın tek yolu buydu. Janey, kız kardeşlerim arasında en baş belası olandı; eğer bir gün koruma olmakla ilgilenirse Lo ve ben onu hemen işe alırdık.

Janey'nin gözleri benimkilerle buluştu ve ekmeği dilimlemek için kullandığı tırtıklı bıçak havaya kalktı. Başımla onaylayarak karşılık verdim. Ve işte böylece planımız oluştu. Bu akşamın ilerleyen saatlerinde, Janey ile birlikte Katy's Pub'a uğrayıp Desmond ile konuşacaktık. Ona, Bridget'in üzerinde başka bir iz belirmesi halinde, Janey'nin o ekmek bıçağıyla taşaklarını keseceğini ve benim de onları yutmasını sağlayacağımı söyleyecektik.

"Hey Tommy" dedi Bridget. "Bak sana ne söyleyecektim. Hastanenin yakınlarında kiralık bir daire gördüm. Deniz manzaralı güzel bir yere benziyor."

Kardeşlerimden hiçbiri evlenene kadar yuvadan uçmamıştı. Prens Nicholas'ın güvenlik ekibinde çalışırken burada yaşamak güzeldi; çünkü sık sık seyahat ediyorduk. Ama şimdi sürekli olarak buradaydım ve evin içi rahat edemeyeceğim kadar kalabalıktı. Boğucuydu. Ben bacaklarını yayarak oturmayı seven bir adamdım; kendime özel bir alanım olsun isterdim.

"Bir bakarım."

Andy masadan kalktı ve otomobil fabrikasındaki işine gitti. O kapıdan çıkar çıkmaz, üniversitedeki dersine geç kalan küçük erkek kardeşim Lionel, merdivenlerden koşarak indi. Son jambon dilimini kapmak için hamle yaptığında, annem eline vurdu.

"O baban için. Uyuyakalırsan açlıktan ölürsün."

Buradaki ormanın kanunu buydu.

Yine de Lionel, sırt çantasını tezgâhtan alırken, annemin ona bir sandviçle muz verdiğini gördüm; çünkü annem düşünmemizi istediği kadar sert değildi.

Lionel'ın gidişinden birkaç dakika sonra, babam sürekli açılıp kapanan kapıdan içeri girdi. Kendimi bildim bileli, elektrik santralinde gece vardiyasında çalışıyordu.

Homer Simpson gibi.

Masadaki sandalyesine oturdu ve annem önüne sıcak bir tabakla bir fincan çay bırakırken onu yanağından öptü.

"Teşekkürler, aşkım." Jambonunu çiğnerken bize baktı, kelleşmeye başlayan kafası mutfak ışığı altında parlıyordu. "Meleklerim nasıl bugün?"

Annemle babam arasında yumuşak başlı olan babamdı. Kolay lokmaydı. Biz küçükken, içimizden biri kemeri hak ettiyse – sekiz kişi olduğumuz için birisi *mutlaka* kemeri hak ederdi– bizi kulübenin arkasına götürür ve bize sadece tek bir şaplak atardı. Ama sonrasında o kadar üzgün görünürdü ki hissettiğimiz suçluluk bizi günlerce uslu tutardı.

Yine de bize meleklerim derken samimi olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Demek istediğim, şeytan da bir zamanlar melekti.

Arka kapı çaldı ve bir dakika sonra, Logan St. James kendi zarif siyah takım elbisesiyle kapıdan içeri girdi.

Kız kardeşlerim onu sıcak bir şekilde karşılarken babam, "Logan, nasılsın evlat?" diye sordu.

Tanrı iyi aileleri dağıtırken Logan'ı es geçmişti, bu yüzden annemle babam bu boşluğu onun için doldurmaya çalışıyorlardı.

"İyiyim Bay Sullivan" dedi Logan gülümseyerek. Bu, bu günlerde sıkça yaptığı bir şeydi.

"Bir şeyler yemek ister misin Lo?" diye sordu annem. "Biraz yulaf lapası kaldı."

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

"Pazar günü yemeğe geliyor musunuz?" diye sordu annem. "Meşhur rostomu yapacağım."

Yaz aylarında, annem büyük akşam yemekleri servis etmeyi severdi; arkadaşlar, akrabalar ve sokağın yarısı davet edilirdi.

"Ellie'ye sormam gerek."

"Akıllı adam" dedi Winnie sırıtarak.

"Diş çıkarmasının yanı sıra Finn son zamanlarda kendini kötü hissediyor" diye açıkladı Logan. "Gelip gelemeyeceğimizi Tommy'e haber veririm."

Finnegan, Logan ve Ellie'nin dokuz aylık oğluydu. Annesinin yaşam enerjisine sahip olan Finn, babasının tıpatıp aynısıydı.

Takım elbisemin ceketini giydim. "Yola çıkmalıyız."

"Pekâlâ, bugün iyi şanslar çocuklar." Babam ayağa kalkıp sırtlarımızı sıvazladı. "Bizi gururlandırın."

Logan ön kapıdan çıkıp arabaya gitti. Tam onun peşinden çıkıp gidecekken, Fiona'nın kocaman bir gül buketiyle sinsice merdivenlerden aşağı indiğini gördüm.

"Tommy." Etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için mutfaktan tarafa baktı. "Benim için bunlardan kurtulmana ihtiyacım var."

Çiçeklerin arasındaki kartı çıkardım.

"Martin MacTavish de kim ve neden sana çiçek gönderiyor?"

Çiçekler, bir baştan çıkarma enstrümanıydı; zamparaların iyi kızları cezbetmek için kullandıkları bir araçtı. Bunu biliyordum, çünkü ben de bir sürü kıza çiçek göndermiştim. Ve zamparalık eğlenceliydi.

Ama küçük kız kardeşimin çiçek aldığını bilmek ve Tanrı bilir kiminle neler yapıyor olabileceğini düşünmek? Hiç eğlenceli *değildi.*

"Şişşt! Sesini alçalt" diye fısıldadı. "Bu tarz sorulara cevap vermek isteseydim annemle uğraşırdım."

"O zaman git ve annemle uğraş." Blöfünü görmüştüm. "Sonuçlarını bana söylersin."

Yüzünde acınası bir yalvarış ifadesi belirdi ve iri, hüzünlü ceylan gözleri beni direk kalbimden vurdu. "Lütfeeeen Tommy. Annemin nasıl olabileceğini biliyorsun. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen, lütfen?"

Sekiz kardeşin en küçüğü olan Fiona'nın süper gücü, bir kişinin zayıf noktasını bulup ondan faydalanmaktı. Ona hayır demek neredeyse imkânsızdı.

"Tamam, tamam" diye iç çekerek pes ettim. "Ver şunları bana."

"Sen sahip olduğum en iyi abisin!" Yanağımdan öpüp çiçekleri bana verdi ve sonra havalara uçarak uzaklaştı.

Verandaya çıkınca çiçekleri Logan'a verdim.

"Bunları Ellie'ye ver, tamam mı?"

"Tamam." Bukete merakla baktı. "Neden karıma çiçek veriyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Çünkü Tanrı beni cezalandırıyor. Ve kendime ait bir yere ihtiyacım var, işte bu yüzden."

Evin yan tarafındaki çalılıkların arasından heyecanlı ve tiz bir ses yükseldiğinde arabanın yanına anca varmıştık.

"Merhaba Tommy! Selam Logan."

Melanie Thistle, hayatım boyunca komşu evde yaşıyordu. On iki yaşındayken, onu sonbahar festivali esnasında dönme dolabın tepesinde öpmüştüm ve o zamandan beri bana fazlasıyla düşkündü.

"Selam Mellie" diye karşılık verdim.

Lo, onu çenesiyle selamladı. "Melanie."

Melanie şiddetle el salladıktan sonra o kadar genişçe gülümsedi ki neredeyse arkadaki azı dişlerini görebiliyordum.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordum, bunu yapmamam gerekse bile.

Ama çoktan otomatik pilota bağlamıştım, kadınlarla sohbet etmek benim işimdi.

Beni yanlış anlamayın, Thistlelar iyi bir aileydi ve Mellie de veteriner asistanı olmak için okuyan tatlı bir kızdı; ama delicesine âşık olmak gibi itici bir huyu vardı. Zaman zaman gözlerinde bu aşırı düşkün bakışlar beliriyordu ve işte o zaman biliyordum ki yakayı ele vermeyeceğini düşünse ben uyurken gizlice odama girip beni izlerdi. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Okul iyi gidiyor. Dün, yılanlar –kesin konuşmak gerekirse boa yılanları– hakkında bilgi edindik. Büyüleyici yaratıklar. Arzu ettikleri şeyin asla kaçamaması için kendilerini onun etrafına sarıp sarmaları... Sonra da onu *boğarak* öldürmeleri!"

Ellerini boynuna sarıp sertçe sıkarak küçük bir örnekle açıkladı.

"Ve dilleriyle yaptıkları şey, tam olarak şöyle..."

Melanie dilini dışarı çıkarıp tekrar ağzının içine soktu. Sonra şehvetli görünmeye çalışarak bunu bir daha yaptı. Ama maalesef başarısız oldu.

"Çok seksi, sence de öyle değil mi?"

Logan hiçbir şey söylemeden gözlerini kıstı. Ve ben de koyu renk güneş gözlüğümü taktım.

"Peki. Tamam, o zaman." Başparmağımla arabayı işaret ettim. "Bizim gitmemiz gerek. Bir randevumuz var. Bizi bekliyorlar."

"Ah, elbette. Ben sizi tutmayayım."

Ama biz kaçıp gidemeden bizi tutmaya devam etti.

"Annen beni bu pazar akşam yemeğine davet etti."

Tabii ki etmişti. Annem söz konusu olduğunda, Melanie onun için mükemmel bir gelindi. Bir klon gibi kendine benzetebileceği biriydi.

Ellie'nin tabiriyle... Iyyy!

"Orada olacak mısın?"

Ensemi ovuşturdum. "İşe bağlı. Son zamanlarda çok yoğunuz. Bilirsin, müşterilerle ve yeni işe alınanların eğitimiyle."

"Evet, işlerinizin yolunda gitmesi harika. Gerçekten."

Bir an için kendimle gerçekten gurur duydum. Çünkü Lo ve ben *iyi* gidiyorduk. Hem de hiçbir yerden gelen hiç kimseler olarak, bu kimin aklına gelirdi ki?

Sonra Melanie konuşmaya devam etti.

"Kapımın sana her zaman açık olduğunu biliyorsun. Eğer uğramak istersen boa yılanları hakkında biraz daha konuşabiliriz."

Ve tekrar dilini içeri sokup çıkarmaya başladı.

"Hoşça kal Melanie." Arkamı döndüm ve arabaya ulaşana kadar durmadım.

Logan direksiyondaydı ve yola çıktıktan bir süre sonra, "Peki... Melanie hâlâ sana abayı yakmış durumda ha?" diye yorum yaptı.

"Evet, hem de Büyük Londra Yangını gibi" dedim gülerek.

"Muhtemelen senin yanında geriliyordur" diyerek güldü Logan. "Ellie de eskiden benim yanımdayken böyle olduğunu söylüyor. Hatta bir keresinde ayağı takıldı ve neredeyse kafasını mutfak tezgâhına çarpacaktı; eğer onu zamanında tutmasaydım kendini yere serecekti." Başını iki yana salladı. "Bence Melanie'ye bir şans vermelisin; onu yemeğe çıkar, nasıl gittiğine bir bak."

Logan St. James, bana flörtleşme tavsiyesi veriyordu.

Güneş gözlüğümü burnumun üstüne indirip ona baktım ve aklıma gelen tek mantıklı sonucu söyledim.

"Annem seninle konuştu, değil mi?"

Logan gülerek arabayı şehir dışındaki anayola çevirdi.

"Hayır, benimle konuşmadı."

Logan'ın sesi yumuşadı. Duygusallaştı.

"Sadece... Ellie'ye ve Finn'e sahip olmak, bir aileye sahip ol-

mak... Yerleşik hayata geçmek. Bu iyi bir şey Tommy. Gerçekten çok iyi."

Başımla onayladım, çünkü Lo için bunun sadece *iyi* bir şey olmadığını biliyordum; onun için her şeydi.

"Eğer geçici deliliğini ve diliyle yapmaya çalıştığı şeyi görmezden gelirsen Melanie aslında iyi bir kız."

Biraz vahşi bir tarafı olan kadınları tercih ederdim. Cesur. Ayakları üzerinde durabilen, kendini savunabilen kadınları. Bir şey kolay elde ediliyorsa –ve benim için kadınları elde etmek her zaman çok kolaydı– bu sizi ele geçiren bir meydan okumaydı. Dikkatinizi çeken. İlginizi çeken.

Tekrar dönüp Logan'a baktım. "Kesinlikle. İyi kızlardan hoşlandığımı ne zaman gördün?"

İkinci Bölüm

Abby

Tik-tak.

Sıradışı bir ailede doğmanın dezavantajlarından biri, vasatlığın bir başarısızlık gibi hissettirebilmesiydi. Etrafı Süpermen ailesiyle çevrili olan bir Lois Lane iken bu daha ziyade... Göz korkutucu olabilirdi. Cesaret kırıcı.

Ya da bakış açınıza bağlı olarak motive edici.

Tik-tak.

Olağanüstü insanlardan oluşan bir soydan geliyordum. Mükemmel insanlardan. Büyük başarılara imza atacaklara özel bir montaj hattında üretilmiş gibi görünen insanlardan.

Tik-tak.

Babam –10. Bumblebridge Kontu Montgomery Felix Haddock– yemek masasının başında oturmuş, *Wessconian Times* gazetesinin sabah baskısını okuyordu. Çoğu insan miras aldığı unvanla tatmin olurdu ama babam öyle değildi, bu ailedeki hiç kimse değildi.

Tik-tak.

Babam, uluslararası hukuk ve insan hakları konusunda uzmanlaşmış, dünyaca ünlü bir avukattı. Aynı zamanda Wessco'nun en saygın hukuk firması olan Haddock & Lipton'un kurucu ortağıydı.

Tik-tak.

Sedefli okuma gözlükleriyle babamın sağ tarafında oturan annem –Antoinette Bellamy-Haddock– daha yirmi yaşına gelmeden önce Nobel Fizik Ödülü'ne layık görülmüştü. İki kez.

Şu anda Wilfordshire Üniversitesi'nde Bellamy-Haddock Fizik ve Kimya Bölümü'nün başkanıydı.

Tik-tak.

Annemin yanında en büyük erkek kardeşim Sterling oturuyordu –üç kez altın madalya kazanan bir olimpiyat yıldızıydı ve Rhodes burslusuydu. Eşi Gertrude, kısa süre önce Ebola tedavisini geliştirmişti ve on yaşındaki ikiz kızları Estelle ve Helena, sırasıyla keman ve çello çalan müzik dâhileriydi.

Tik-tak.

Sterling'in ailesinin karşısında oturan kız kardeşim Athena, daha önce çözülememiş olan Collatz Sanısı'nı fotoğraf çekimleri arasında çözmeyi başaran uluslararası bir süper model ve matematikçiydi.

İnanın şaka yapmıyorum.

Çayını yudumlarken telefonundan piyasadaki dalgalanmaları kontrol eden kocası Jasper, kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder ve Wessco Bankası'nın müdürüydü.

Tik-tak.

Jasper'ın yanında, eğer burada olsaydı abim Luke'un oturacağı boş bir koltuk vardı. Birkaç yıl önce, Luke oyun tarihindeki en genç satranç ustası olma yolunda ilerliyordu. Ama sonra o... Bırakmıştı.

Tik-tak.

Şimdi dünyayı geziyor ve ara sıra eve dönüyordu; fakat tüm seyahatlerinin fotoğraflarını aile sohbet grubuna gönderme konusunda çok iyiydi.

Tik-tak.

Başköşede büyükannem, yani Bumblebridge'in Dul Kontesi

oturuyordu. İpek bluzu koyu yeşildi ve gözlerinin rengine –benimkiyle aynı tonda olan gözlerine– uyuyordu. İnce bileğinin etrafındaki elmas bileklik, deri kaplı ajandasını mükemmel bir el yazısı ile doldururken, kemerli pencerelerden içeri süzülen kuşluk vakti güneşinin altında parıldıyordu.

Tik-tak.

Büyükbabamın yıllar önce vefat etmiş olmasına ve unvanının önünde "Dul" yazmasına rağmen, büyükannem hâlâ Haddockların başıydı. Babam işleri yüzünden sürekli yurtdışına çıktığı için, ailenin Lordlar Kamarası'ndaki oy koltuğunu büyükannem dolduruyordu.

Tik-tak.

Büyükannenin başarıları... *Bizdik.* O, bizi bir arada tutan yapıştırıcıydı, bizi ileriye ve yukarıya iten güçtü, aile adının duyurulmasını sağlama arzumuzun arkasındaki yakıttı.

Tik-tak.

Ve sonra ben vardım.

Ülkenin en prestijli üniversitelerinden birinden mezun olmuştum ama erken mezun olamamıştım. Seçkin bir tıp fakültesine girmiş ve onur derecesiyle mezun olmuştum ama birincilikle değil. Ben, bir kuğu sürüsü içindeki ördektim. Benimle ilgili kayda değer ya da sıra dışı hiçbir şey yoktu ama denemediğimden değildi tabii ki.

Tik-tak.

"İhtisas programın nasıl gidiyor Abigail?"

Bumblebridge malikânesinde cumartesi kahvaltısı, aile için ayrılmış özel bir zamandı. Kendi üzerine düşünme ve çalışma dönemiydi. Odağımızı tazelemek ve önümüzdeki haftaya hazırlanıp plan yapmak için bir buluşmaydı. Bu yüzden, büyükannemin sorgulaması hoş bir sohbet girişimi değildi, durum güncellemesi için bir talepti.

Tik-tak.

"Her şey iyi gidiyor" diye cevapladım. "Bu öğleden sonra safra kesesi ameliyatına gireceğim."

Highgrove Hastanesi'nin kardiyoloji bölümünde cerrahi asistanıydım. Her adımı ezbere bilmeme rağmen önümde açık duran tıp günlüğünü işaret ettim. Yüksek sesle okurken kendimi kaydederdim ve bilgilerimi pekiştirmek için geceleri yatarken açıp dinlerdim. "Benim gibi üçüncü sınıftaki bir öğrenci için böyle bir prosedüre yardımcı olmak üzere seçilmek bir onurdur."

Tik-tak.

"Anlıyorum." Büyükannem başını salladı. "Altı yıllık bir program, değil mi?"

Aniden kuruyan boğazımı ıslatmak için bir bardak su içtim.

"Bu doğru."

"Hımm" diye mırıldandı. "Yani bu programı tamamlamak için *o kadar* zamana gerçekten ihtiyacın olacak mı?"

Masadaki tüm gözler bana döndü. Estelle ve Helena bile dik dik bana bakıyordu. Çok ürkütücüydü. *Cinnet* filmindeki şu küçük REDRUM kızları gibi.

Tik-tak.

Köşedeki sarkaçlı saatin sesi her zamankinden daha yüksekti. Çok daha dikkat dağıtıcıydı.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak.

Onlar da duymuyor muydu?

"Programı hızlı bir şekilde tamamlayabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum; ancak altı yılın tamamına ihtiyacım olacak, evet."

Büyükannem başını salladı; hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu ama duyduklarına memnun da değildi.

Tik-tak.

"Belki de kendini diğerlerinden ayırman için bir fırsat çıkar. Mesela, kraliçe kalp krizi geçirirse ve müdahale edecek başka

cerrah olmazsa ameliyatı gerçekleştirmek için gönüllü olabilirsin. Ve sonra *sen*, sonsuza dek, Kraliçe Lenora'nın hayatını kurtaran doktor olarak anılırsın."

Haddocklar, Pembrooklar ile evlilik yoluyla uzaktan akrabaydı. Kraliçe Lenora ve torunları ile tanışmıştım; Prens Nicholas ve Prens Henry benden sadece birkaç yaş büyüktüler. Hepsini çok seviyordum. Çok... Sıcak ve eğlenceli görünüyorlardı, en azından etraflarında çok fazla insan olmadığında.

Sırf kendi adımdan söz ettirmek için kraliçenin rahatsızlandığını hayal etmek doğru gelmiyordu.

Bu yüzden gergince gülümsedim, "Belki" dedim.

Tik-tak.

Büyükannem başını sallayıp ajandasını kapattı ve sonra ekmek tabağının yanındaki gümüş zili çalarak uşağı çağırdı.

"Masayı toplayabilirsin Grogg."

Ayağa kalktım ve ders kitabımla dizüstü bilgisayarımı çantama yerleştirdim.

"Yeni duruşmam bu cuma başlıyor" dedi babam. "Önümüzdeki birkaç hafta burada olamayacağım." Yavaş yavaş her birimize tek tek baktı. "Kendinize iyi bakın, millet."

"Sen de kendine iyi bak baba" diye karşılık verdim usulca ve hepimiz ona başarılar diledik.

Sterling, Athena ve ben, büyükannemle ve ebeveynlerimle birlikte mülk arazisinde oturmuyorduk. Ben, şehir içinde hastanenin yakınlarında oturuyordum. Ama Bumblebridge'de kahvaltıya gelmekten zevk almamın bir nedeni daha vardı. Bakışlarımı pencereden dışarı, evin arka tarafına çevirerek krem rengi İtalyan mermerine ve ışıl ışıl parlayan suya baktım.

Büyükannem özel ofisine gitmek için yanımdan geçerken ona, "Hastaneye gitmeden önce kafamı temizlemek için birkaç tur yüzeceğim" dedim.

Koluma hafifçe vurdu.

"Nasıl istersen canım."

Tik-tak.

* * *

Yüzme havuzu, benim en mutlu olduğum yerdi; meditasyon alanım ve yoga matımdı. Kurbağalamanın ritmini, serbest stilin düzenini ve her kulacın yerçekimine karşı koyan tekrarını seviyordum.

Dikdörtgen vahada elli tur attıktan sonra, gözlüğümü çıkardım ve yavaş ve düzenli soluklar alarak sırtüstü yattım. Kollarım iki yana açıktı, gözlerim kapalıydı, kaslarım gevşemişti ve yüzüm, bir çiçek gibi yaz güneşine çevrilmişti.

Birkaç dakika sonra, merdivenlere yüzüp havuzdan çıktım ve bonemi çıkarıp dalgalı kızıl saçlarımı salladım. Tam üzerime bir bornoz geçirip eve gireceğim sırada arkamdan tanıdık bir ses geldi.

Foşşşş.

Arkamı dönüp havuza baktım; şişman bir kurbağa göbeğinin üstünde suda süzülüyordu. Onu yakalamak için eğildim ama küçük yaramaz uzaklaştı.

Sabaha kadar orada kalırsa boğulup öleceğini bildiğim için onu bırakamazdım. Ufaklıklar havuza atlamayı severdi ama geri dönüş yolunu asla bulamazlardı.

Bel hizasındaki suya kadar basamaklardan indim ve onu ellerimin arasına almayı başardım. "Yakaladım seni!"

Ta ki tekrar zıplayana kadar.

Foşşşş.

"Hey!" Peşinden koştum. "Gel buraya, sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Birkaç dakika çırpınıp debelendikten sonra, küçük nankörü

yakaladım ve onu sert bir dille uyardım. "Burada yüzemezsin. Senin için iyi değil. Lütfen bu konuda inatçılık etme!"

"Umarım cevap vermesini beklemiyorsundur" dedi arkamdan pürüzsüz ve derin bir ses.

Arkamı döndüm ve son iki yıldır düşünmemek için uğraştığım adamla yüz yüze geldim. Bir an için, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı, çünkü Tommy Sullivan'ı öpmek şimdiye kadar yaptığım en pervasız ve heyecan verici şeydi. Çılgınca bir hataydı.

Ve şimdi buradaydı, o zamanki halinden çok daha yakışıklı görünüyordu.

Geniş omuzlarıyla, uzun boyuyla, dağınık saçlarıyla, güçlü ama yumuşak ve çok, çok yetenekli dolgun dudaklarıyla karşımda duruyordu.

Bense bir havuzun içinde duruyordum ve... Elimde bir kurbağa tutuyordum.

Hayat bazen çok tuhaftı.

"Elbette hayır. Kurbağaların gırtlağı konuşmaya uygun değildir. Ama niyetinizi açık bir şekilde dile getirirseniz herhangi bir canlı varlığın sizi anlayabileceğine inanıyorum."

Ağzının köşeleri eğleniyormuş gibi yukarı kalkan Tommy Sullivan çömeldi ve yaratığı ona teslim etmem için işaret etti. Kurbağayı iri ellerinin arasında tuttu ve gözlerinin içine sertçe baktı.

"Havuzdan uzak dur, yoksa kıçına bir maytap sokup seni paramparça ederim dostum."

Sonra onu çimlerin üzerine fırlattı.

"Bu biraz vahşice olmadı mı sizce de?" diye sordum.

"Ama etkili."

Mümkün olduğunca hızlı davranarak havuzdan çıktım ve bornozumu giydim. Havlu kumaştan bariyer, kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu, her hareketimi izleyen kahverengi gözlere karşı bir kalkan gibiydi.

"Sizi hatırlıyorum" dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim, birinin üzerinde etki bırakmak hoşuma gider." Sırıttı. "Ve ben de seni hatırlıyorum; elleriyle ve diliyle harika işler çıkaran bir kadını asla unutmam."

Tommy Sullivan'ın boyu bir seksenden biraz uzundu ve her bir santimi günahla doluydu. Rahat duruşundan, dudaklarının kıvrılışından, gözlerindeki yaramaz ışıltıdan günahkârlık akıyordu. Hiç çaba bile harcamadan bir kıza kendini unutturabilecek türden bir adamdı.

"Burada ne işiniz var?"

Başparmağı ile ana evi işaret etti.

"Güvenlik pozisyonu hakkında Dul Kontes ile görüşmeye gelmiştim."

Zaman zaman, babam özellikle azılı bir suçluya karşı mahkemeye çıktığında, aile için önlem amaçlı geçici güvenlik kiralanırdı.

"Prensin ekibinde değil misiniz?"

Tommy Sullivan başını iki yana salladı. "Goat'taki yangından sonra ortağım Logan ile birlikte kendi işimizi kurduk." Bir şeyin tadını alıyormuş gibi dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. "Peki, ya sen Elma Çiçeği? Hâlâ Highgrove'da bir doktor olmak için mi uğraşıyorsun?"

"Bir cerrah" diye düzelttim. "Evet."

"Ne sevimli."

"Sevimli mi?" Ses tonu hiç hoşuma gitmemişti; küçümseyiciydi. Ukalaydı. Kollarımı kavuşturup karşısına geçtim. "Ülkedeki en iyi kalp cerrahlarından biri olmak için çalışmanın 'sevimli' olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, sadece tekrar öfkelendiğini görmek istedim. Bunun işe yarayacağını düşündüm."

"Kadınları öfkelendirmekten hoşlanır mısınız?"

"Genelde değil. Ama senin hiddetinde beni etkileyen bir şey var." Yanıma yaklaştı; sesi pürüzsüz, tatlı ve baştan çıkarıcıy-

dı. "Kaşlarını çattığında çok güzel oluyorsun, tatlım. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

Yorumu, kaşlarını çatarak daha sert bakmama neden oldu. Ki bu onu daha da eğlendirdi. Ya da belki Tommy Sullivan tüm hayatını eğlenerek geçiriyordu.

"Mazoşist" diye karşılık verdim.

"Aslında bunu hiç denemedim." Sesini alçalttı. "Ama sen varsan ben de varım –her şeyi en azından bir kere deneme taraftarıyım– ve sonra eğer hoşuma giderse tekrar ve tekrar."

Bunun üzerine, sesi kayıtsız bir tona bürünerek dengemi bozdu.

"Arkadaşın da hâlâ orada mı? Henrietta? Neşeli birine benziyordu."

Başımı ona çevirdim. "Onu hatırlıyor musunuz?"

Başıyla onayladı. "Elbette."

"Beyin sarsıntısı geçiren hastaların çoğu, bilinçlerini geri kazandıkları ilk ana dair ayrıntıları pek hatırlayamazlar. Bu çok etkileyici."

Bunu bir iltifat olarak kabul edip şakağına dokundu.

"Büyük beyin. Büyük beyinli erkekler hakkında ne derler bilirsin, değil mi? *Her yerimiz* büyüktür."

"Beyninizin boyutu ile cinsel organınızın boyutu arasında bir doğru orantı olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Tommy Sullivan kaşlarını çattı. "Şey, ben bu kelimelerle asla ifade etmezdim. Ama evet, bunu söylüyorum."

"Saçma. Bu iddiayı destekleyecek hiçbir bilimsel kanıt yok."

"Ben bir istisna olabilirim. Bunu ilk elden araştırman gerektiğini düşünüyorum, emin olmak için." Göz kırptı. "Bilim adına."

Eski bir film yıldızının zarafetiyle, takım elbisesinin cebine uzanıp bir paket sigara çıkardı ve sigaralardan birini ağzına aldı.

Birçok açıdan sinir bozucuydu.

Sigarasını yakmadan önce dudaklarının arasından çekip aldım. "Tanrı aşkına be adam, yirmi birinci yüzyıldayız. Sigara

içmenin insan vücuduna ne yaptığını biliyor musunuz?"

Hastalıkları parmaklarımla tek tek saydım.

"Akciğer kanseri, felç, kalp krizi... Küçücük bir nefes almak için mücadele eden amfizemli birini gördünüz mü hiç?"

"Ne kadar tatlısın." Gümüş çakmağını kapatıp cebine geri koydu. "Bahse girerim partilerde çok popülersindir."

Yüzerken hissettiğim tüm o sakinlik ve sükûnet gitmişti. Yıpranmıştım; tam ortasından kesilip birbirine eklenen ve uçlarından kıvılcım saçan bir elektrik kablosu gibi.

"Gitmem gerek. Sonunda elektrolarinks[2] aracılığıyla konuşmak zorunda kalacak olan biriyle sohbet etmek için zaman harcamayacağım. Bu öğleden sonra bir ameliyatım var."

"Ameliyattan sonra boş musun?" diye sordu. "Benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Kararlı biri olmakla övünürdüm. Olacakları tahmin eden, planlar yapan, sözlerine ve düşüncelerine güvenen biri. Kekeleyen ya da konuşurken takılan biri değildim. Ama Tommy Sullivan, beni her ikisine de çevirme konusunda çok becerikliydi.

"Ben... Benim... Akşam yemeği için vaktim yok."

Başını sallayıp yanıma yaklaştı, o kadar yakındı ki tıraş losyonunun sıcak ve hoş baharatlı kokusunu alabiliyordum.

"Anlıyorum, ben de bu günlerde epey yoğunum. Akşam yemeğini atlayıp doğruca sevişmeye geçebiliriz."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve ben cevap veremeden önce, sert parmak uçları yanağıma şefkatle dokundu.

"Harika bir deneyim olabilirdi. Sen de hissetmiyor musun Abby?"

Tek hissettiğim, bacaklarımdaki titreme ve mideme yerleşen sıcaklıktı. Sanırım adımı söyleme şekli yüzündendi, günahkâr zevklerin gizli bir vaadi gibi.

2. Gırtlak kanseri nedeniyle seslerini kaybeden kişiler tarafından daha net bir konuşma üretmek için kullanılan küçük, elektrikli bir tıbbi cihazdır. (ç.n.)

"Benim... Onun için de vaktim yok."

"Bak şimdi bu büyük bir günah." Kederli bir tavırla çenesini eğip elini göğsüne koydu. "Kalbimi kırıyorsun, güzel kız."

Üzerimde uyguladığı büyüden kurtulmaya çalışarak omuzlarımı dikleştirdim.

"Tıbbi bir soruna benziyor. Birine görünseniz iyi olur."

Yanından geçip patikaya ilerledim.

"Beni muayene etmeyi mi teklif ediyorsun?" diye seslendi. "Kabul ediyorum, ne zaman olursa olsun."

Derin kahkahasının yankısı beni eve kadar takip etti.

Pekâlâ, bu... İlginçti.

Ama artık Tommy Sullivan'ı aklımdan çıkarabilirdim; ne de olsa onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Bumblebridge'in Dul Kontesi böyle birini asla işe almazdı... Böyle münasebetsiz. İflah olmaz. Ve *inanılmaz yakışıklı*, diye fısıldadı kafamın içindeki küstah ses.

Ama onu görmezden geldim.

Çünkü önemli değildi. Büyükannem onu işe almayacaktı.

Bundan emindim.

Üçüncü Bölüm

Tommy

Dul Kontes ertesi gün bizi işe aldı.

Kararı veren adamlarıydı –unvanlı kişiler genelde böyle çalışırdı– ayak işlerini asistanlar ve sekreterler yapardı. Kontesin benimle ve Logan'la şahsen görüşmekte ısrar etmesi alışılmadık bir durumdu ama Bumblebridge malikânesinin kütüphanesine girdikten sonra her şey anlam kazanmıştı. Kadın tam bir kontrol manyağıydı. Ve torunu da aynı ona çekmişti.

Abby Haddock.

Teknik olarak, Leydi Abigail idi. Daha da teknik olarak, Dr. Haddock'tu ki bu unvan acayip ateşliydi ve birçok sayıda yaramaz fanteziye ilham veriyordu. Ama ben en çok Abby'i seviyordum. Ona yakışıyordu.

Tanrım, sadece ismini düşünmek bile aptal gibi sırıtmama neden oluyordu. Midesinde kelebekler uçuşan ve bulutların üzerinde uçuyormuş gibi hisseden o aptallardan biri gibi.

Baştan çıkartıcı bir tarafı vardı. Ateşli, büyüleyici ve tahrik edici. Dışarıdan bakınca bağnaz, sessiz sakin ve terbiyeli görünüyordu ama yüzeyin altında çok daha fazlası vardı. Keskin bir zekâ, inatçılık ve ateş.

Dilimde bıraktığı tadı –onun tadını– hatırlıyordum.

Beni azgın bir güve gibi kaygan ve için için yanan bir aleve doğru çektiğini hissedebiliyordum. Onu tekrar görmek, ona sa-

taşmak –o güzel, somurtkan dudakları öfkeyle sarkıtması– için sabırsızlanıyordum.

Ve eğer kartlarımı doğru oynarsam derinlerine kayıp onu inletirken sırtıma geçireceği pençeleri hissedeceğimi biliyordum.

Abby'nin bir tırmalayıcı olduğuna emindim.

Ama bu kısım, işimiz bitene kadar *beklemek* zorunda kalacaktı elbette. Müşterilerle oynaşmazdım. Bu bir kuraldı. Kurallara hiçbir zaman çok fazla önem vermemiş olsam da bizim meslekte iş esnasında aylaklık etmek tehlikeliydi. Korumak zorunda olduğunuz kadınla yakınlık kuruyorsanız olası tehditlere karşı dikkatli olmuyorsunuz demekti.

En azından işinizi doğru yapmıyorsanız ki ben her zaman doğru yapardım.

Yani müşteriler yasak bölgeydi. Ama eski müşteriler? Meşru hedefti.

* * *

"Solunu yukarıda tut Harry!"

Özel koruma işi çok büyük bir endüstri değildi. Müşteri havuzu çok küçüktü ve ihtiyaçları karşılayabilecek çok az sayıda şirket vardı.

"Ah! İyi vuruş Owen!"

İtibar ve ağızdan ağıza yayılan söylentiler her şeydi.

Çünkü hizmetlerimize ihtiyaç duyanların, onları güvende tutabileceğimize ve en önemlisi bunu fazla göze çarpmadan yapacağımıza güvenmesi gerekirdi. Beni ilk kez Prens Nicholas'ın ekibinde görevlendiren yaşlı Winston, özel güvenliğin, köpek yavrularını bahçede tutan telsiz bir çit gibi olduğunu söylerdi; aşılmaz ve görünmez.

"Biri rahibi arasın; Harry'nin son duaya ihtiyacı olacak!"

Müşterileriniz arasında yer alan ünlüler, saçma şeyler konusunda titiz davranabilirlerdi ve yanlış kişinin VIP masalarına oturmasını engellerseniz sinirlenebilirlerdi. Ama söz konusu politikacılar ve yüksek rütbeliler –itibarı lekelenmemiş kodamanlar– olduğunda işler gerçekten ilginç bir hal alıyordu.

"Ayağına vur Johnny!"

Gizli toplantılardan, şaibeli işlerden, saçma zorunluluklardan, hastalıklardan, gizli hayatlardan ve ikinci ailelerden bahsediyordum. Arada sırada çılgına dönen hoşnutsuz bir vatandaşla ya da vasat bir suikastçı ile karşılaşırdık... Ancak normal bir günde, müşterilerimiz için en büyük tehdit basındı. Genelde ufacık bir çamur parçasını alıp ön sayfalarına sıvamak için yerlerinde duramazlardı. Gazeteciler, acımasız, insafsız ve akıllıydı.

Bizim daha akıllı olmamız gerekiyordu. Ve bunun kazara olmaması gerekiyordu.

"Gücünü geri kazanıyor! Sana onun sağlam bir dövüşçü olduğunu söylemiştim. Hadi Harry hadi!"

10. sınıftan sonra okulu bırakmıştım ve Lo, o kadar bile ilerlememişti ama ikimiz de aptal değildik. Yeni işe alınanların hepsi, savunma, silah ve kaçış sürüşü konusunda yedi haftalık bir eğitimden geçiyordu. S&S Securities, içinde atış poligonu ve sürüş sahası bulunan tam boyutlu bir spor salonuna, ofislere ve resepsiyon alanına dönüştürdüğümüz terk edilmiş bir depoda bulunuyordu.

"Veee zaman doldu!" diye seslendim, en yeni üyelerimizin idman yaptığı ringin dışından. Logan, Harry'nin ve Owen'ın sırtını sıvazlarken boynumdaki kronometreyi sıfırladım.

"İyi dövüştü, çocuklar."

Harry, omuz hizasında koyu saçları ve umursamaz, ukala bir tavrı olan uzun boylu ve zayıf bir adamdı; onu hiçbir şey kolay kolay rahatsız etmezdi. Owen ise tuğla gibi yumrukları olan tıknaz ama genç bir adamdı. Kimliği on sekiz yaşında olduğunu

söylüyordu ama yanaklarındaki tombulluk ve pürüzsüzlük ile tüysüz çenesi bana muhtemelen o yaştan iki yaş daha küçük olduğunu düşündürüyordu. Onlar, East Amboy –fakir bir kenar mahalle– çocuklarıydı, ancak doğru rehberlik ile olağanüstü korumalara dönüşeceklerdi.

Çünkü bir yere sıfırdan geldiğinizde ve hiç kimseye ait olmadığınızda, sahip olmaya değer bir şeyi korumak için her şeyi yapardınız.

Sadece ham becerilere sahip insanları işe alıyorduk –bize ıslak birer kil yığını şeklinde geliyorlardı– ve onları cilalı, şık, kırılmaz kalkanlara dönüştürüyorduk. Ayrıca şerefsizleri işe almıyorduk. Altın kural buydu. Çürük bir elma tüm paketi nasıl bozuyorsa tek bir şerefsiz de hepimizi mahvederdi.

Ellerimdeki not panosunu gözden geçirdim. "Beatrice, Walter; sıradaki sizsiniz."

İşte bu eğlenceli olacaktı.

Bea, ufak tefek bir sarışındı ama çılgınca yetenekleri vardı. Babası bir Amerikalıydı ve eski bir CIA ajanıydı. Erkek kardeşleri, Özel Kuvvetler'e mensuptu ve küçük Bea yürümeye başladığı andan itibaren ona bildikleri her şeyi öğretmişlerdi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Walter, Beatrice'e onu balyozla ezmesini istediğimiz bir böcekmiş gibi bakarak.

"Tehditler sadece büyük ve çirkin şekillerde gelmez" diye açıkladı Logan. "Sevimli olanları nasıl alt edeceğinizi de bilmelisiniz."

Walter, *Addams Ailesi*'ndeki Lurch'un ikiz erkek kardeşi olabilirdi. Ellili yaşlarında ve bir doksan beş boyunda olan bir adamdı ve bir tank kadar sağlamdı. Emekli bir polisti; artık devriye gezemeyecek kadar yaşlı ama karısının kanepesinde bütün gün bira içip televizyon izleyemeyecek kadar gençti.

"Bir kitabı kapağına göre yargılama Walter" diye ekledim, çünkü tecrübeliydim. "Eğer yaparsan boğazının kâğıtla kesilmesine hazır ol."

Walter, sakın seni uyarmadığımı söyleme gibi bir bakış atarak omuz silkti ve ringin ortasına ilerledi.

Yumruklarını yukarı kaldırıp çenesini aşağı eğen Bea, tehdit edercesine sağa sola zıplıyordu. "Eğer bana karşı yumuşak davranırsan yaşlı adam, taşaklarını koparıp onlardan küpe yaparım."

Yaratıcı kışkırtmalar her zaman takdir edilirdi.

Logan kolunu aşağı indirerek dövüşü başlattı ve ben de kronometreyi çalıştırdım. Bea hemen Walter'ın sırtına atladı ve dev bir meşe ağacını devirmeye çalışan bir sincap gibi kolunu boynuna doladı.

Walter onu üzerinden atmaya çalışırken salonun arkasındaki penceresiz odanın kapısı açıldı ve Stella yanıma geldi. Düz siyah saçları olan zayıf bir kızdı. Dudaklarındaki siyah ruj, siyah kıyafetlerine uyuyordu ve vücuduna dağılmış birkaç parlak piercingi vardı.

Elindeki dosyayı uzatarak, "Haddock dosyası" dedi o tekdüze sesiyle.

Stella ve ikiz erkek kardeşi Amos, süper iz süren araştırma ekibimizdi. Her müşteriyle ilgili bilmemiz gereken ve hatta bilmemeyi dilediğimiz tüm bilgileri –acayiplikler, fetişler, borçlar, fobiler, arkadaşlar, düşmanlar ve rutinler– topluyorlardı.

Sayfalara göz gezdirdim. "Bu hızlı oldu."

"Hemen halletmek istedim. Bilirsin... Yarına gelemeyebilirim."

Stella tam bir hastalık hastasıydı. Ama aynı zamanda bir gotikti, yani bir anda ölme fikri onu endişelendirmiyordu.

"Teşekkürler Stella."

Stella başını sallayıp geldiği yönde geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı. Akşamın ilerleyen saatlerinde okumak –ve muhtemelen Abby ile ilgili bölüme geldiğimde mastürbasyon yapmak– için dosyayı kolumun altına aldım.

Utanç, kaybedenler içindi; bu yüzden bende hiç yoktu.

Ringde, Walter, Bea'yi üstünden atmayı başardı ve ayağıyla yere sermeye çalıştı; ancak Bea, terli seyircilerin tezahüratları eşliğinde Walter'ın ayağından kaçınarak hızla yana yuvarlandı.

"Tommy, bir müşteri geldi. Onunla görüşmek isteyeceğini düşünüyorum."

Uyumsuz oyuncaklar grubumuzu tamamlayan kişi, resepsiyonistimiz ve muhasebecimiz Celia idi. Mükemmel kum saati şeklindeki bedenini sergileyen daracık kalem eteği ve kedi gözlüğüyle kahverengi saçlı bir kızdı. Celia, babasının kontrolünden kurtulmak için işe giren zengin bir kızdı. İşe ilk başladığı zamanlarda birçok kez birlikte olmuştuk; sanırım benim gibi bir adamla yattığı için babasının sinirleneceğini bilmek ona ekstra bir heyecan katmıştı. Ama sonunda ikimiz de kendi yolumuza gitmiştik.

Ki bu da beni şirketimizin ilişki politikasına getiriyordu. Öyle bir şey yoktu.

Dövüşmek, sevişmek, rekabet etmek ve fırça atmak moral için iyiydi. Birbirimizden bir adım önde olmaya çalışmak, insanlarımızı zinde ve tetikte tutuyordu. Sahadaki profesyonelliklerini etkilemediği veya takımın bütünlüğünü bozmadığı sürece mesai dışındayken *kiminle* ne yaptıkları umurumuzda değildi.

"Onları ofisime götür Celia. Hemen geliyorum."

Yeni müşterilerle ben ilgileniyordum. Logan bu günlerde daha neşeli olsa da pek konuşkan biri değildi. Ve bir yabancıyı rahatlatmak, bizim hizmetlerimize neden ihtiyaç duyduklarının ayrıntılarını açıklamak, belirli bir incelik gerektiriyordu. Cazibe gerektiriyordu.

Kronometreyi, gözlerini dövüşen çiftten ayırmadan tek elle yakalayan Logan'a fırlattım. Bu arada paramı kesinlikle Bea'ye yatırırdım. İstatistikler Walter'ın yanında olabilirdi ama Bea kazanmayı daha çok istiyordu. Ve deneyimlerime göre, söz ko-

nusu dövüş –ve yaşam– olduğunda istek, mantığın kıçını her zaman tekmelerdi.

* * *

Her ülkede, ideal ilişkiye örnek teşkil eden bir çift vardı. Kusursuz bir evliliğe veya tutkulu bir aşk hikâyesine sahip olan, tüm sıradan Joe'ların ve Jane'lerin bir gün olmayı umduğu bir ikili. William ve Kate, Beyoncé ve Jay-Z, David Beckham ve Victoria Beckham, her şey kötüye gitmeden önceki Brangelina ve çocukları.

Wessco'da ise Fairstone Dükü ve Düşesi Prens Nicholas ve Olivia, mükemmelliğin hüküm süren güçlü çiftiydi. Ama bir süreliğine, Reid Frazier ve Hartley Morrow onların tahtını ele geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Reid, sonunda doğru kızı bulmuş olan bir kötü çocuk ve başarılı bir futbolcuydu; Hartley ise sevdiği adamın peşinden gitmek için kendi kariyerinden vazgeçen göz alıcı bir Amerikan film yıldızıydı. Fiona'nın şeker gibi yuttuğu magazin dergilerini ve interneti doyurmuşlardı. Kur dönemleri, milyon dolarlık düğünleri, oğullarının gösterişli doğum fotoğrafları; hepsi güzel bir peri masalıydı.

Ta ki sona erene kadar.

Neticede gazetelerin bayıldığı bir hikâyeye dönüşmüştü; sadakatsizlik, uyuşturucular, aile içi huzursuzluklar ve güler yüzlü üç yaşındaki bir çocuk için çirkin bir velayet savaşı.

Ve şimdi Hartley Morrow, ofisimde oturuyordu. Açık sarı saçları ve trajik güzelliğiyle kırılgan görünüyordu.

"Merhaba Bayan Morrow, ben Tommy Sullivan."

Ayağa kalkıp büyük, yuvarlak koyu gözlüğünü başının üzerine itti ve uzattığım elimi sıktı.

"Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordum. "Çay, su... Viski?"

Gergin bir kahkaha attı. "Viski iyi olur."

Köşedeki minibardan kendime de bir kadeh doldurdum, çünkü kimse yalnız içmeyi sevmezdi. Kadehi benden alırken eli titreyen Hartley, ben masamın arkasına otururken içkisinden bir yudum aldı.

"Sizi buraya getiren nedir, hanımefendi? Sizin için ne yapabilirim?"

Çantasından yırtık bir kâğıt parçası çıkarıp zehirliymiş gibi masanın üzerine bıraktı. "Bugün Sammy'i anaokulundan aldıktan sonra eve geldim ve bunu buldum. Yatağımda."

Kâğıda karalanmış satırları okudum; fazlasıyla tipik ama çirkin bir ölüm tehdidiydi. *Sürtük, fahişe,* çocuğuna zarar verirken onu izlemeye zorlamak, tehdidin en büyük temasıydı.

"Tahmin edebileceğiniz gibi daha önce de tehditler aldım. Avukatımın ofisine giden korkunç mesajlar, sesli mesajlar ve e-postalar... Ama bu... Bunu her kim yaptıysa benim *evimdeydi* Bay Sullivan. Oğlumun uyuduğu yerde."

"Oğlunuz şimdi nerede?"

"Dadısıyla birlikte bir otelde. Bir çanta hazırlayıp evden ayrıldım. Başka ne yapacağımı bilemedim; orada kalamazdık."

"Doğrusunu yaptınız" diyerek başımla onayladım.

Yavaşça nefes aldı ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Arkadaşım, Penny Von ile yıllar önce birlikte bir film çektik ama iletişim halinde kaldık. Firmanızı o tavsiye etti."

Penny Von Penelope Von Titebottum'un, yani Prens Henry'nin karısı ve gelecekteki Wessco Kraliçesi Leydi Sarah'nın kız kardeşinin sahne adıydı.

"Reid korkunç bir sezon geçirdi ve taraftarlar, takım arkadaşları ve tüm kulüp bunun için beni suçluyor. Hatta takım arkadaşlarının eşleri bile... Arkadaşım olduğunu düşündüğüm kadınlar... Hâlâ benimle konuşan ama maçları kazanmaya odaklanmak için sadece boşanmanın sonuçlanmasını isteyen

kadınlar. Avukatım tehditler hakkında polisle temasa geçti, ancak tehdidin kimden geldiğini araştırmakla pek ilgilenmiyor gibi görünüyorlar."

"Siz kimin yaptığını düşünüyorsunuz?"

İnsanlar içgüdülerine daha çok güvenmeliydi. Hemen hemen her zaman cevabı çoktan bilirlerdi ama beyinleri gözlerini kör ederdi.

"Sanırım Reid'di. Çocuğumun babası hakkında –tüm hayatımı birlikte geçirmek istediğim bir adam hakkında– bunu söyleyebilmem delilik ama onun yaptığını düşünüyorum. Pes edip boşanma kâğıtlarını imzalamam için beni korkutmaya çalışıyor."

Başını iki yana sallayarak acı bir kahkaha attı.

"Ve işin komiği, ben hiçbir şey istemiyorum –evleri, arabaları o alabilir– nafaka bile istemiyorum. Sadece Sammy'i istiyorum. Tam velayet. İdmanlar ve maçlar derken Reid yılın çoğunda evde bile kalmıyor. Sammy'i aylardır görmedi. Onun için tek önemli olan kazanmak. Kaybetmeye tahammülü yok; asla. Şu anda bunu yapıyor, çünkü velayet davasını kazanmış olabilirim ve bu onun için kabul edilebilir bir şey değil."

Bu işi yeterince uzun bir süre yapmak, sizi insanlık hali üzerine amatör bir filozofa dönüştürüyordu. Ama kadınları çözmek daha zordu; onlar karmaşık ve incelikli varlıklardı. Erkekler daha basitti. Bizden sadece birkaç tür vardı.

Bazıları babam gibiydi; iyi kalpli ve nazik, kendi çapında güçlü. Bazıları kurnaz ve sinsiydi; birilerine kazık atıp bundan paçayı sıyırmaktan zevk alırlardı. Bazı adamlar benim gibiydi, Logan gibiydi; basit zevkleri olan ve az bakım gerektiren. Pek fazla önemsemezdik ama önemsediğimiz birine zarar vermeye çalışıldığında... Gözümüzü bile kırpmadan boğazını parçalardık.

Ve sonra bir de Reid Frazier gibi adamlar vardı; sahiplenici, öfkeli ve aletlerinin ne kadar büyük olduğunu kanıtlamaya

çaresizce ihtiyaç duyan insanlar. Onların içinde çirkin bir şey vardı ve onu ne kadar içeride tutmaya çalışırlarsa çalışsınlar sonunda mutlaka ortaya çıkardı.

Frazier gibi adamlardan gerçekten nefret ediyordum.

Ve onlar da benim gibi adamlardan hoşlanmıyorlardı.

Masanın üzerinde duran telefonu elime alıp Celia'yı aradım.

"Gordon'u içeri gönder, lütfen. Mesaisinin başladığını söyle."

Ahizeyi yerine bıraktım ve Bayan Morrow'un yumuşak mavi gözlerine baktım.

"Gordon en deneyimli korumalarımdan biridir; iyi bir adamdır. Sammy'i ve dadıyı otelden almak için sizinle birlikte gelecek ve sonra takip edilmediğinizden emin olmak için sizi başka bir otele yerleştirecek. Biz bir ekip oluşturana kadar sizinle birlikte kalacak."

Genellikle her müşteriye, becerilere, kişiliğe ve beklentilere dayalı üç kişilik bir ekip atanırdı. Örneğin, yaşlı Walter'ın sahadaki ilk görevi Dul Kontes olacaktı –şanslı adam– çünkü tehdit seviyesi düşüktü ve Walter, kontesin konumundaki bir hanımefendinin özel bir korumada beklediği her şeye sahipti. Eğer ukala konuşmaları ve pop müzik fetişi olan Harry'i kontese atasaydım bu hiç de iyi sonuçlanmazdı.

"Biz özel dedektif değiliz" dedim, "bu yüzden bunun arkasında kimin olduğunu bulacağımıza dair söz veremem ama sizi, bulabilecek bazı dedektiflere yönlendirebilirim."

Hartley şaşırmış görünüyordu.

"Bu kadar mı?"

Sesim biraz daha yumuşayarak güven verici bir tona büründü, çünkü buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

"Evet. Hepsi bu kadar."

Önemli bir şey hatırlamış gibi birden doğruldu.

"Bay Sullivan, Reid tüm hesapları dondurdu. Avukatım benden hiçbir ücret talep etmiyor ve dadımız, Sammy'nin doğduğu

günden beri bizimle birlikte. Aileden sayılır. Yani size hemen ödeme yapamayacağım..."

Elimi kaldırdım.

"Bu kısmı işler biraz daha yoluna girdiğinde hallederiz. Şimdi bunun için endişelenmeyin."

Gözleri dolan Hartley, "Teşekkür ederim. Ben sadece... Artık korkmak istemiyorum" diye fısıldarken dudağını ısırdı.

Gerçek hayatta, kahraman olma fırsatı her zaman ayağınıza gelmezdi, bunun için gerekli donanıma sahip olsanız bile. David Bowie'nin şarkısı gibi; *sadece bir günlüğüne bile* çoğu insan için ulaşılmazdı.

Ama biz çoğu insan gibi değildik.

"Korkmana gerek yok Hartley. Artık yok. İşte buna söz verebilirim."

Gordon içeri girip Hartley ile birlikte dışarı çıktıktan sonra, Logan ofisime girdi. "Bugünlük bitiriyoruz. O giden Hartley Marlow muydu?"

"Evet, yeni müşteri; detayları anlatırım. Tam zamanlı gelmeye hazır olup olmadığını öğrenmek için James'i aramalıyız."

James Winchester, ben ve Logan ile birlikte Prens Nicholas'ın güvenlik ekibinde yer alan üçüncü korumaydı. İşinde çok iyiydi ve hâlâ kraliyet ailesinin yanında çalışıyordu. İşini sevmesine rağmen, daha az seyahat etmeyi gerektirecek ve kendi başına yetiştirdiği küçük oğluyla birlikte evde daha çok kalmasını sağlayacak bir iş arıyordu.

"Sanırım bu tam da James'in aradığı iş."

* * *

O akşamın ilerleyen saatlerinde, dükkân kapandıktan, yeni işe alınanlar evlerine gönderildikten ve Morrow durumu halledildikten sonra, yatağıma rahatça uzandım. Abby'nin pis sır-

larını keşfetmeye hazırlanarak Haddock dosyasını kucağıma aldım ve serin örtülerin arasına yerleştim.

Dosyada resmi bir fotoğrafı vardı; üzerindeki beyaz önlüğüyle çenesini havaya kaldırmıştı ve ukala ağzı kibar bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Fotoğraf, tıp fakültesini bitirdikten ve ihtisasa başladıktan hemen sonra, o unutulmaz ilk karşılaşmamız zamanında çekilmişti.

Öpüşmemizden ve tokatlanmamdan sonraki günlerde onu aramıştım. Hastaneden taburcu olmadan önce numarasını almak için etrafa soruşturup onu tekrar görmeye çalışmıştım. Ama onu bulamayınca, biriyle ilişkisi olabileceğini düşünmüştüm. Müsait olmadığını. Hatta bir an için, onun gerçek bile olmadığını düşünmüştüm; beni ölümün kıyısından döndürmek için Tanrı tarafından gönderilen baştan çıkarıcı bir melek olduğunu düşünmüştüm. Ve sonra, kafama aldığım darbenin tamamen iyileşmesinin ardından, kendi işimi kurma, sadece bana ve Lo'ya ait olan yeni bir şeye başlama ve birbiri ardına gelen tehlikeli işlerin heyecanına kapılmıştım.

Onun için geri dönmediğim, onu bulmak için daha fazla çaba göstermediğim, onu daha fazla aramadığım için kahrolası bir aptaldım.

Tecrübelerime göre, ikinci şanslar pek sık gelmezdi ve bunu boşa harcamaya niyetim yoktu.

Onu geçen gün yüzme havuzunda –güneşte altın gibi parıldayan vahşi kızıl saçlarıyla ve kıvrak bacaklarını, kalçasının ince kıvrımlarını ve mükemmel göğüslerinin göz kamaştırıcı şişkinliğini vurgulayan ıslak mayosuyla asi bir kurbağayı azarlarken– gördüğüm anı hatırlarken gülümsememe engel olamadım.

Önümüzdeki iki hafta boyunca o güzel vücudu fazlasıyla yakından koruyacaktım.

Kahretsin; işimi seviyordum.

Dördüncü Bölüm

Abby

"Kim bu adam?"

Highgrove Hastanesi'ndeki cerrahi asistanlık programı, birkaç birim –genel cerrahi, ortopedi, göğüs, plastik, pediatri ve onkoloji gibi çeşitli birimler– arasındaki rotasyonları kapsıyordu. Her rotasyon, birimin ilgili hekiminin gözetiminde üç ila yedi hafta sürüyordu.

"Kim bu adam ve benim vizitemde ne işi var?"

Vizite saatleri sabah altı ile akşam altı arasıydı. Eğitimler – mevcut hastaların, ilgili cerrahlar, asistanlar, stajyerler ve tıp öğrencileri arasında gözlemlenmesi ve tartışılması– bu saatler arasında gerçekleşiyordu. Viziteler, kariyerinizi başlatabilir ya da bitirebilirdi. Bilginizi ve becerinizi göstermek için hava atmak ve yalakalık etmek için en iyi zamandı. İyi bir performans gösterirseniz en çok rağbet gören prosedürlere –hemisferektomi[3], rotasyonplasti[4] ve nadir görülen osteo-odonto-keratoprotez[5]– katılmakla ödüllendirilirdiniz.

Hepsi de gerçekten kulağa geldiği kadar tuhaftı ve ameliyat söz konusu olduğunda, tuhaflık kesinlikle aradığınız bir özellikti.

3. Bahsi geçen prosedür, beyin dokusunun gerçekte çıkarılmadan vücudun sinir sistemi ile bağlantılarını koparmak için nöbet indükleyen yarım kürenin altını kesmektir. (ç.n.)

4. Bahsi geçen prosedür, ayak bileğinin diz eklemi olarak kullanılmasını sağlayan rekonstrüktif bir cerrahi şeklidir. (ç.n.)

5. Bahsi geçen prosedür, dışten alınan bir parçanın göze takılması sayesinde hastanın yeniden görebilmesine olanak sağlayan bir cerrahi şeklidir. (ç.n)

Kötü bir performans gösterirseniz okunaksız çizelgeleri güncellemek ve yerinden çıkan serumları tekrar yerleştirmek gibi sıkıcı görevlere sürgün edilirdiniz.

Ben genelde vizitelerde harikaydım. Hızlıydım, bilgime güveniyordum, tıp fakültesinde iki dakika içinde öğrendiğim minik bilgi kırıntılarını bulup çıkarma konusunda başarılıydım. Ayrıca müthiş bir *Trivial Pursuit* oyuncusuydum.

Ancak bu normal bir durum değildi.

"Hiç kimse. Hiç kimse."

Dr. Dickmaster, personelin bugünkü denetimini yapan uzman doktordu ve şu anda hiç mutlu değildi. Aslında hiçbir zaman neşeli bir adam değildi; aptal bir palyaço burnu takacak ya da bir çocuğun kulağının arkasından bozuk para çıkaracak türde bir adam değildi. Ama bugün özellikle öfkeliydi.

Çünkü bugün, Tommy Sullivan'ın bana korumalık yaptığı ilk gündü.

Her şeyin canı cehenneme.

Onunla bu sabah erken saatlerde, vardiyamın başlamasından hemen önce, hastanenin dışında buluştuğumda, kendini beğenmiş bir tavırla kendisine yaklaşmamı izlemişti. Kibir, aristokrasi arasında ortak bir özellikti –ben o dünyanın içinde büyümüştüm, o dünyanın içine doğmuştum– ve hissetmesi çok kolaydı. Tommy Sullivan'ın küstahlığı, tıpkı fareyi istediği yere getirmiş olduğunu bilen bir kedi gibi, muzaffer bir türdeydi.

Onu işe aldığı için Dul Kontes'e itiraz edeceğimi düşündüğünden şüpheleniyordum ve şu an hâlâ işinin başında olması ona göre bir kazançtı. Büyükanneme endişelerimi dile getirmeyi düşündüğüm bir an *olmuştu* ama bu sadece bir an içindi.

Çünkü Haddocklar drama yapmazdı. Ne şikâyet eder ne de sızlanırdık; asla ama asla mızmızlanmazdık. Direnirdik. Devam ederdik. Başarımızın anahtarlarından biri buydu.

Tommy Sullivan, o şeytani gülümsemesiyle bana bakıp yumuşak sesiyle, "Günaydın Abby" dediğinde, dizlerimdeki titremeyi görmezden geldim.

Ve sonra *onu* görmezden gelmeye devam ettim.

Zor olmamalıydı; daha önce de özel korumam olmuştu ve onları görmezden gelmek göz kırpmak kadar zahmetsizdi. Binlerce kez girdiğiniz bir odadaki duvar kâğıdı gibi arka plana karışıyorlardı; orada olduğunu biliyordunuz ama onu gerçekten görmüyordunuz.

Fakat Tommy Sullivan göz ardı edilebilecek türden bir adam değildi.

Göze çarpmak, fark edilmek için yaratılmıştı ve sadece dış görünüşünden bahsetmiyordum. Duruşuyla, yürüyüşüyle, *her şeyi* halledebilen bir adamın kendine güvenen havasıyla fark edilir bir tavrı vardı.

Şimdi bile, birkaç adım ötede, bir Armani reklamından yeni fırlamış gibi görünmesine neden olan ve etkileyici bedenini saran koyu renk takım elbisesiyle masum bir şekilde kollarını kavuşturup koridor duvarına yaslanırken, hemşireler gözlerini ondan alamıyordu. Başları ve bakışları tekrar tekrar ondan tarafa dönüyordu.

Tommy Sullivan, korkunç bir dikkat dağıtıcıydı. Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim.

"Bir soru sordum!"

Dr. Dickmaster'ın zayıf yanakları ve sivri burnu, sıcak bir tuğlanın üzerindeki bukalemun gibi –her zamanki soluk renginden koyu pembeye ve sonra hızla kızıla dönüşerek– renk değiştirmeye başladı. Çünkü bir doktoru, hiçbir şey, *hiçbir şey*, astlarının cevaplayamayacağı bir soru sormak kadar çileden çıkaramazdı.

"Biri bana cevap verecek mi, yoksa hepiniz birer salak gibi orada öylece duracak mısınız?"

Profesyonellik, herhangi bir alanda değerli bir özellikti; çoğunda ise zorunluydu. Ancak bir kralın profesyonelce davranmaması kimsenin umurunda olmazdı, olsa bile hiçbiri bunu söyleyecek cesarete sahip değildi.

Pediatrik kalp cerrahisi alanında, Dr. Wilhelm Dickmaster bir kral değildi.

Kahrolası bir tanrıydı.

Ve bunu biliyordu.

Bir tanrıyı kızdırmak asla iyi bir fikir değildi.

Grubun önüne geçtim.

"O benimle birlikte."

Ancak bu, kulağa doğru gelmiyordu.

"Demek istediğim... Ben onunla birlikteyim. Ama sadece birkaç günlüğüne."

Ve bu çok daha kötü geliyordu.

Genelde baskı altında çok iyiydim ama şu anda ilgi karşısında anafilaktik şok geçiriyormuş gibiydim. Boğazım tıkanıyor, dilim şişiyor ve ağzım kuruyordu.

Sinsi başasistanımız Chad Templeton bana bakıp sırıttı. Başasistan, kimin geç kaldığını ya da erken geldiğini, kimin laboratuvarlarda tembellik ettiğini rapor eden baş gammazdı. Ve sinsiliği yüzünden onu suçlamıyordum; bazen başarılı olmak istiyorsanız sinsilik gerekliydi.

Ama Chad bu konuda tam bir aptaldı.

"Ben... Görüyorsunuz Dr. Dickmaster, bu şey..."

Yüce Tanrım, telaşlanıyordum. Cerrahlar *telaşlanmazdı*. Bunun bir yerde yazılı olduğuna emindim.

Ama sonra aniden hava değişti ve üzerime bir sakinlik çöktü. Çünkü o buradaydı, hemen arkamda duruyordu. Onu görmek için arkamı dönmedim, buna gerek yoktu... Onu hissedebiliyordum. Sıcaklığını, cüssesini ve varlığını.

"Tommy Sullivan, S&S Securities. Önümüzdeki birkaç hafta

boyunca Dr. Haddock'u bir gölge gibi takip edeceğim."

Dickmaster'ın bakışları benden ona kaydı. "Neden?"

"Bunu söylemeye yetkim yok" diye cevapladı Tommy Sullivan. "Sizin endişelenmeniz gereken bir durum yok. Hastane yönetimi bize gerekli tüm izinleri verdi. Sizi bilgilendirmeleri gerekirdi Dr. Dick."

Oh, hayıırr...

Arka taraftan bir yerden, ölüm arzusu olan bir tıp öğrencisi kıs kıs güldü. Ama geri kalanımız bir milim bile kıpırdamadık; çünkü mayına bastığınızda yapmanız gereken buydu.

Hiçbir şey.

Beklemek ve parçalara ayrılmamak için Tanrı'ya dua etmek.

"Dickmaster" dedi doktor dişlerini çatlatacak kadar öfkeyle sıkarak.

Hastane koridorlarındaki sakin gecelerde hemşirelerin sessiz fısıltılarla anlattığı bir hikâye vardı. Dinlenme odasında Dickmaster'ın taleplerinden şikâyet eden ve adamın işitme mesafesindeyken bu lakabı kullanan dördüncü sınıftaki bir asistan doktorun hikâyesi. Asistan ne kovulmuş ne de kınama almıştı; bu çok merhametli olurdu. Bunların yerine, hayatı, gece vardiyalarından, çift vardiyalardan, yatak lazımlığı görevlerinden, acil servis dikişlerinden, serumlardan ve çizelgelerden oluşan bir kâbusa dönmüştü. Sonunda işi bırakarak –bırakmaya zorlanarak– adını kimsenin hatırlayamayacağı vasatın altındaki bir üniversitenin bodrum katındaki bir ofiste araştırma görevlisi olmuştu.

Ama bazen, ellerinizi iyice yıkarken dikkatli dinlerseniz, dördüncü sınıf öğrencisi olan asistanın ruhunun bir ameliyata girmek için yalvaran kederli çığlıklarını duyabileceğinizi söylüyorlardı.

Tommy Sullivan'a baktığımda, umursamaz bir tavırla kaşını kaldırıp elini kulağının arkasına götürdüğünü gördüm.

"Pardon?"

"Adım Doktor Dick*master*."

Ah, bunun için üzgünüm." Tommy Sullivan'ın yüzü ifadesizdi, hatta masumdu ama gözleri resmen neşeyle parlıyordu; çünkü hiç de üzgün falan değildi. "Bu tarafta işitme sorunu yaşıyorum; eski bir savaş yarası."

Dickmaster, saldırısı engellenen bir boğa gibi burnundan soludu.

"Ortalıkta dolanma!"

Tommy Sullivan selam verdi. "Burada olduğumu bile hissetmeyeceksiniz."

Keşke.

Sadece bir saattir buradaydı ve şimdiden başımı belaya sokmuştu.

"Ve size gelince, Haddock..." Dr. Dickmaster ikaz edercesine bana baktı. Çünkü bazı açılardan, tıp alanı harika bir eşitleyiciydi. Ailenizin kim olduğu, isminizin ve varsa unvanınızın ne olduğu, kimi tanıdığınız önemli değildi.

Önemli olan ne *bildiğiniz* ve ne *yapabileceğinizdi*. Tek önemli olan buydu.

"Devam edin."

* * *

"Bence çok şirinsin."

Dünyanın en iyi cerrahlarının bir gerzek olduğunu söylemek yerinde olurdu.

Soğuk, umursamaz, egoist, bencil, duygusuz ve deneyimli birer sınıflandırıcılardı. Düşünceleri ve odak noktaları üzerinde sağlam bir kontrole sahiplerdi ve içlerine sızıp onları hata yapmaya yöneltecek herhangi bir duygudan kolayca sıyrılabilirlerdi. Bir makine gibi.

Aşağılık bir makine gibi.

Sadece hesaplamalardan, tahmini sonuçlardan ve kusursuz performanslardan ibaret birer makine.

Dickmaster buralarda bir tanrı olarak görülüyordu ama işin sırrı şu ki... Aynaya baktığında o da kendisini böyle görüyordu. Yaşam ve ölüm üzerindeki gücüne son derece güveniyordu ve sahip olduğu sonsuz bilgi denizi içinde tamamen güvendeydi.

Bir insanı parçalara ayırıp onu tekrar bir araya getirebileceğinizden emin olmak aşırı düzeyde bir kibir ve kayıtsızlık gerektirirdi. Deriye kesik atmak, atardamarları ve kasları kesmek, kemikleri kırmak... Bazıları için bu doğal bir yetenekti.

Benim içinse... Hâlâ üzerinde çalışıyordum.

Doğruldum ve stetoskopumu hastane yatağındaki yuvarlak gözlü, ufak tefek, koyu saçlı, beş yaşındaki küçük kızın göğsünden çektim. Gülümsemesi sevimli ve karşı konulmazdı.

"Bence sen de çok şirinsin" diye fısıldadım şefkatle. "Ve çok cesursun."

Bu, Maisy Adams'ın üçüncü ameliyatıydı. Adını bilmeme gerek yoktu; önemli olan hastalığının tanısıydı. Triküspit atrezisi, kalp kulakçıklarında rastlanan doğumsal bir rahatsızlıktı. Kırk yıl önce olsa ilk doğum gününü göremezdi... Kahretsin, yirmi yıl önce bile olsa başaramazdı.

Ama şimdi başaracaktı. Büyüme, hayal kurma ve yaşama şansı olacaktı. Dickmaster gibi huysuz adamlar sayesinde. Çünkü tıp sürekli gelişen bir mucizeydi. Kendini ilerletir ve daha önce kurtaramadıklarını kurtarırdı.

"Diğer doktor, anneme bu ameliyattan sonra bir kez daha ameliyat olacağımı ve ondan sonra işimin biteceğini söyledi" dedi.

Maisy gibi çocuklar beni şaşırtıyordu. Böylesine küçücük bir bedende çok büyük bir dayanıklılık ve cesaret barındırıyorlardı. Çoğu yetişkini kıracak acılara ve prosedürlere dayanıyorlar ve her şeye rağmen bu masum neşeyi koruyorlardı.

"Bu doğru. Bundan sonra bir ameliyat daha var ve sonra işin bitecek."

"Ve kalbim daha iyi olacak" dedi.

"Evet."

Okuldaki heceleme yarışmasında birinciliği kazandığım zaman annemin yaptığını hatırladığım gibi, elimi yumuşak saçlarından aşağı kaydırıp başını okşadım.

"Söz veriyor musun?" diye sordu ciddi bir tavırla.

Göğsümün sol tarafına parmak ucumla bir *X* çizdim.

"Yemin ederim."

Ve Maisy'nin bana sunduğu parlak gülümseme beni tepeden tırnağa ısıttı.

Ama bu olmamalıydı.

Beni ısıtması gereken ameliyat sonrası değerleriydi. Beni heyecanlandırması gereken ameliyatında kullanılan tekniklerdi.

Bu yüzden pediatri bölümünde uzmanlaşmayı asla düşünmüyordum. Çünkü hastalarınıza düşkünseniz bu, her şeyi –onları tedavi etmeyi, ameliyat etmeyi... Kaybetmeyi– biraz daha zorlaştırıyordu.

Hiçbir şey güveninizi, birini düzeltmeyi isterken başarısız olmaktan daha fazla sarsamazdı. Ve kendine güveni olmayan bir cerrah... Uzun bir süre cerrah olarak kalamazdı.

Küçük Maisy'den uzaklaştım. Çenemi kaldırıp beyaz önlüğümü düzelttim ve yüzüme profesyonel bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Bu da önlüğümüz kadar üniformamızın bir parçasıydı. Ve sonra meslektaşlarımdan herhangi birinin bu sevimli hastayla yaşadığım etkileşimi fark edip etmediğini görmek için etrafa baktım.

Fark etmemişlerdi.

Ama biri fark etmişti.

Tommy Sullivan'ın gözlerinin koridorda olması ve güvenlik ihlallerine dikkat etmesi gerekiyordu; ama öyle değildi.

Beni izliyordu.

Dikkatle. Derinlemesine.

Karanlık bakışları deliciydi ve çok, çok ilgiliydi. Yüzündeki bu bakışı daha önce görmüştüm. Beni öpmeden hemen önce.

Bu sık sık düşünmek için kendime izin verdiğim bir şey değildi ama şimdi zihnimi dolduran görüntüler dudaklarımı karıncalandırıyordu. Ağzının baskın sürtünüşü, dilinin baştan çıkarıcı vuruşları, ne yaptığını ve daha fazla ne yapmak istediğini tam olarak bildiğini söyleyen güçlü ellerinin kendinden emin çekişleri...

Ben yetişkin bir kadındım. Daha önce de öpülmüştüm, pek çok kez olduğunu söyleyemezdim ama deneyimim vardı. Hatta birkaçı güzel öpücüklerdi, harika öpücüklerdi.

Ama hiçbiri öyle değildi.

Hiçbiri bir duygu seliyle gelmemişti. Dengemi bozup başımı döndüren bir duygu yaşatmamıştı. Kim olduğumu, nerede olduğumu unuttuğum –ya da sadece umursamadığım– o mükemmel, şehevi anda önemli olan tek şey o ve bendim, onun yaşattığı hislerdi, onun kokusuydu... Ve bizi bir araya getiren doymak bilmez, görkemli arzuydu.

Bir zamanlar, Tommy Sullivan'ın öpücüğü kontrolümü kaybetmeme neden olmuştu.

Ve bu onu tehlikeli biri yapıyordu.

Disiplin ve kontrol; başarının temelleriydi. Onlar olmadan her şey dağılırdı.

"Haddock!" Dr. Dickmaster, grupla birlikte yola devam ettiği koridorun ortasından bağırdı; sesi, kavurucu anılarımı bir gün beklemiş banyo suyuyla söndürmüştü. "Varlığınla bizi onurlandıracak mısın, yoksa bütün gün orada oyalanacak mısın?"

Korumaya kaşlarımı çatmak için bir saniye bekledim, çünkü bu onun hatasıydı.

Sonra bakışlarımı ondan çektim ve gruba yetişmek için koridorda koşarak ilerledim.

* * *

"Neden benim babamın ölüm tehditlerine yol açan bir işi yok ki?"

Henrietta Hindenburg, Veruca Salt'ın dırdırına, Rahibe Teresa'nın kalbine ve Keith Richards'ın bünyesine sahipti; bunların hepsi Rebel Wilson benzeri bir pakette toplanmıştı. Babası, New Kids on the Block, Backstreet Boys, Hansen ve NSYNC gibi erkek gruplarının başarısında etkili olan Amerikalı bir müzik yapımcısıydı. Bu erkek grubu çılgınlığı arasında büyüyen Henrietta'nın, tıp fakültesinden mezun olurken ebeveynlerinin hediye ettiği bebek pembesi üstü açılır arabasının hoparlörlerinden hâlâ o şarkılar dökülürdü.

Henrietta, Tommy Sullivan'ın bize arkası dönük bir şekilde nöbet tuttuğu cam kapının ardındaki koridora baktı. "Yemin ederim en şanslı ördek sensin."

Annesi adını koyarken, bir gün karşılaşmaları ihtimaline karşı, sohbet başlatmaya bahane olsun diye şu anda Wessco'nun Veliaht Prensi olan Henry Pembrook'tan yola çıkmıştı. Henrietta, babasını annesinin ameliyatlarına bir gemi dolusu para harcamaktan kurtarmak için plastik cerrahi konusunda uzmanlaşacaktı. Bunlar onun sözleriydi, benim değil. Staj yılımızda tanışmıştık ve o zamandan beri iyi arkadaştık.

Felix ve Oscar, Bert ve Ernie gibi olsak da neticede çok lezzetli bir salata sosu oluşturan yağ ve sirke gibiydik.

"Onu becerme fırsatına sahip olduğuna inanamıyorum!"

"Onunla yatmayacağım Etta."

İyileşme sürecindeki karotis endarterektomi[6] hastası olan Bayan Lu'nun çizelgesine zamanı not ettim.

Etta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve başı hafifçe sallandı; nöbet geçiriyormuş gibiydi.

---

6. Karotis endarterektomisi, şah damarı dediğimiz büyük boyun arterinin tamamen tıkanmasını önlemek için yapılan ameliyattır. (ç.n.)

"Yüce Tanrım, Abby, eğer onunla yatmazsan seninle bir daha asla konuşmayacağım."

"Onu tanımıyorum bile. Önümüzdeki iki hafta boyunca korumam olacak, hepsi bu."

"Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksten bazıları tanımadığım insanlarla birlikteydi! Ve iki hafta çok uzun bir süre; Kevin Costner'ın oynadığı *Bodyguard* filmini ya da Richard Madden'ın oynadığı *Bodyguard* dizisini hiç izlemedin mi? Ya da *Hakan: Muhafız* dizisini? Korumayla yatmak bir özelliktir, hata değil."

Sonda kablosunun hareket ettiğinde yatağın tekerleğine takılmayacağından emin olan odadaki diğer üçüncü sınıfa döndü.

"Söyle ona Kevin! Böyle birinci sınıf bir parçayı es geçmek resmen suç olur."

Kevin Atkins, sizi şaşırtan türden bir insandı. Sessiz, sakin, güvenilir ve sıkıcıydı. Onu bir kez tanıdığınızda, onun eski bir ordu doktoru olduğunu, son derece zeki olduğunu, şimdiye dek gördüğüm en sağlam ve hassas ele sahip olduğunu öğrenirdiniz. İçine kapanık mizacı, ilgi veya hırs eksikliğiyle karıştırılmamalıydı; *Tavşan ile Kaplumbağa* hikâyesindeki kaplumbağa gibiydi, yarışı kazanacağından emin ancak yol boyunca yanlış bir adım atmamaya kararlı. Bu, hayranlık duyduğum bir özellikti.

Kevin, ailesiyle yakın değildi ve sahip olduğu birkaç arkadaşını ölümüne korurdu. Koyu kahverengi gözleriyle kapıya baktıktan sonra omuzlarını silkti. "O kadar da yakışıklı değil. Bana sorarsan biraz vasat."

Etta elini salladı. "Onu dinleme Abby. O *Amerikalı*; ağzının tadını bilmez."

Seksen dokuz yaşındaki Bayan Lu, başını yataktan kaldırıp bakışlarını koridora çevirdi ve Tommy Sullivan'ın arka tarafını bir süre inceledikten sonra başını salladı.

"Onunla yatman için oyumu olumlu kullanıyorum. Şu hayatı sadece bir kez yaşıyorsun."

"Çok doğru söylediniz Bayan Lu" diye tezahürat yaptı Etta avcunu havaya kaldırarak. "Çakın bakalım. Yaşasın!"

Bayan Lu ağır çekimde bir beşlik çaktıktan sonra, Etta kapıya giderek bir eliyle kulpu tuttu ve diğeriyle de beni işaret etti.

"Ve sen, yaşlı kadını dinle, büyüklerine saygı duy. Sadece bir kez yaşarsın, kaltak."

Gözlerimi devirdim. Böyle arkadaşlara sahipken... Aslında bir kedi sahiplenirsem hayatım çok daha kolaylaşırdı.

Bayan Lu'nun yatağını kapıdan dışarı çıkarırken Etta, Tommy Sullivan'a sinsice sırıttı ve cilveli bir sesle, "Merhabaaa Tommy" dedi.

Tommy Sullivan başını eğip el sallayarak karşılık verdi.

Kevin, korumanın olduğu yere şüpheli ve düşmanca bir bakış atmış gibi görünüyordu ama yüzü o kadar ifadesizdi ki bundan emin olmak zordu.

Bayan Lu, korumanın yanından geçerken başını ona çevirdi; sonra kolunu kaldırıp bana büyük bir tamamdır işareti yaptı.

Asansörün gümüş rengi kapıları Henrietta, Kevin ve Bayan Lu'nun üzerine kapandıktan sonra, peşimdeki karanlık gölge ile birlikte merdivenlere ilerledim. *Sorma, sorma, sorma, duvar kâğıdı, duvar kâğıdı, duvar kâğıdı* sözcükleri kafamda yankılansa da ağzımın başka bir fikri vardı.

"Gerçekten de işitme güçlüğü mü yaşıyorsunuz?"

Ona yardım edebilecek mükemmel bir odyolog tanıyordum.

Tabii *eğer* neden bahsettiğim hakkında herhangi bir fikri varsa ama yüzündeki boş ifadeden herhangi bir fikri olmadığını hemen anladım.

Kendimi bir aptal gibi hissederek, merdivenlerden yukarı çıkarken kulağını işaret ettim.

"Eski savaş yaranızdan bahsediyorum."

"Ha, evet."

"Hangi savaştı?"

"Büyük Sullivan Puding Mücadelesi" dedi tamamen ciddi bir yüzle. "Dün gibi hatırlıyorum. Masanın üzerinde sadece tek bir puding kalmıştı; ben ve kız kardeşim Janey, ona aynı anda uzandık ve sonra onun uğruna kapışmaya başladık. Üstünlük bendeydi, ta ki başımın yan tarafına şiddetli bir tekme atana kadar. O zamandan beri kulağım hiç düzelmedi ve bunu o zamandan beri ona karşı kullanıyorum."

"Bu korkunç. Kız kardeşiniz sık sık öfke krizi geçirir mi?" diye sordum, altıncı kata açılan kapının dışındaki sahanlığa vardığımızda.

Tommy Sullivan güldü. "Evet ama gerçek değil. Demek istediğim, hepsi sadece bir eğlence, anlıyor musun?"

Aslında anlamıyordum. Kardeşlerimle kapıştığımı hayal bile edemiyordum.

Tommy Sullivan yavaşça nefes aldı ve gözlerini hoş bir şekilde yüzümde gezdirdi. Ve birden merdiven boşluğunun ne kadar sessiz olduğunu, ne kadar yalnız olduğumuzu, birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. O kadar yakındık ki çenesindeki her sakal tanesini sayabilirdim.

"İşte yine o tatlı kaş çatışı Elma Çiçeği. Bana böyle bakmaya devam edersen yeminimi bozup seni öpmek zorunda kalacağım."

Kaş çatışıma yaptığı iltifatı, aptal lakabı ve öpüşmekten bahsettiğinde midemde meydana gelen kıpırtıyı görmezden geldim.

"Yemin mi ettiniz?"

"Bu doğru. Müşterilerle düşüp kalkmam." Haç çıkardı. "Bu yüzden müşterim olduğun süre boyunca tam bir profesyonel gibi davranacağım. Bundan bahsetmemiz iyi oldu aslında, böylece seni yatağa atmaya çalışmamamın sebebinin seni yatağa atmayı istememem olduğunu sanmazsın." Gözleri aşağıya kaydı ve sesi bir fısıltıya dönüştü. "*Kesinlikle* istiyorum."

Zihnim boşaldı ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Çünkü bu kadar dürüstçe, edepsizce ve doğruca peşimden koşulmasına alışık değildim. Beynimin mantıklı tarafı bunun çok kötü bir fikir olduğunu bilse de Tommy Sullivan tarafından takip edilmenin çok çok iyi hissettirdiğini düşünen meraklı ve çok daha az kullanılan bir tarafı da vardı.

Altımızda kapanan bir kapının tiz sesi merdiven boşluğunda yankılandı. Tommy Sullivan boğazını temizleyerek geri adım attı. "Sormak istediğim bir şey vardı; sen ve alt kattaki şu herif, aranızda bir şey var mı?"

"Kevin'dan mı bahsediyorsun?" diye sordum. "Hayır, o sadece bir arkadaşım."

"Seni becermek istediğinin farkındasın, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Profesyonel davranmaktan anladığınız bu mu?"

Kayıtsızca omuz silkti.

"Yanılıyorsunuz. Kevin sadece iyi bir arkadaş, öyle bir şey yok."

"Evli mi?"

"Hayır."

"Erkeklere mi ilgi duyuyor?"

"Hayır."

"O zaman tam olarak söylediğim gibi." Sırıtarak başını salladı. "Tatlı Abby, pek çok yönden çok akıllısın ama bazı konularda bir o kadar cahilsin."

Bunu küçümseyici bir tavırla söylememişti, daha çok... Çözülmesi gereken bir bilmeceymişim gibi söylemişti.

"Ama sorun değil. Artık ben buradayım, seni koruyacağım, tatlı kız."

Gülümsemesi rahat ve utanmazdı. Ve bir kez daha, neredeyse onunla birlikte gülümsemek istememe neden oldu.

Neredeyse.

Beşinci Bölüm

Tommy

Bir yandan, Stella ve Amos'un Abigail Haddock hakkında hazırladığı rapor hayal kırıklığı yaratmıştı. Hiçbir kirli küçük sır, vahşi serüven, çıplak fotoğraf, BDSM kulüplerine ya da köhne gece kulüplerine gizli üyelikler içermiyordu. Hatta kahrolası bir örgü kulübüne bile üye değildi. Abby, göründüğü kadar iyiydi; hırslı, hedefe odaklı, çalışkan bir kızdı.

Öte yandan, bu tür vahşi maceralardan yoksun olması onu daha da cezbedici bir hale getiriyordu. Çünkü hiçbir şey, basit beyaz bir önlüğün altına gizlenmiş seksi siyah dantelleri keşfetmekten daha heyecan verici olamazdı. Abby şu anda dantel ya da deri giyen kızlardan biri olmayabilirdi... Ama derinlerde bir yerde, bunları giymek isteyen bir kadın yatıyordu.

Onu öpmemiş olsaydım bunu asla bilemezdim ama öpmüştüm. Yani ben şanslı bir piçtim. O gün, derinlerde gömülü olan ve yüzeye çıkmayı bekleyen vahşiliği, içinde hissetmiştim. Ve o yanını bugün hastanede tekrar görmüştüm, amirlerine itiraz ettiğinde ve yapmaması gerektiği halde hastalarına şefkat gösterdiğinde.

Abby, kilidini açmak için –birden fazla şekilde– doğru anahtara ihtiyacı olan sıkıca kapalı bir kapıydı.

Ve o anahtar bendim.

Ancak sıkı kilitlere girmek başka bir zamana kalacaktı.

Şu anda, hastanedeki vardiyasından sonra eve dönen Abby'nin üçüncü kattaki dairesinin oturma odasında duruyordum. Amos ve Stella'nın raporunda yer alan kat planı sayesinde evin düzenini çoktan biliyordum. İçimdeki koruma, herhangi bir haneye tecavüz belirtisi ya da olağandışı bir durum olup olmadığına dair etrafı otomatikman taradı. Evin kapısı, kurcalanmamış çelik sürgüsü ile sapasağlamdı ve sokağa bakan iki büyük pencere sıkıca kilitlenmişti.

Ancak içimdeki insan, odaya baktı ve tamamen başka bir şey düşündü.

"Burası çok... Bej rengi."

Bu, raporda yoktu.

Ama duvarlar, perdeler, yastıklar, her şey göz alabildiğine bej rengiydi. Hatta bir duvarı boydan boya kaplayan ve kalın ders kitaplarıyla dolu olan kitaplıklar bile kahverengiye çalan gri bir renkteydi.

Abby ilk defa fark ediyormuş gibi odaya baktı.

"Nötr tonlar sakinleştiricidir, temizdir." Savunmaya geçerek kollarını kavuşturdu. "Sanırım bunun sıkıcı olduğunu söyleyeceksiniz."

"Hayır, sıkıcı değil."

Ve sonra sırıttım.

"Cansız. Kullanacağım kelime buydu."

Gökkuşağı renklerinde bir dekor beklemiyordum ama konsantre süt renginden bir başkası daha güzel olurdu. Hem Abby'nin kendisi çok canlıydı; koyu kızıl saçları, fırtınalı denizlerin renginde gözleri, krem rengi bir teni, pembe yanakları ve tam açmış bir gülün renginde dudakları vardı.

Güzel kaş çatışı tekrar belirdi.

"Evim cansız değil."

Etrafa baktım ve Amos ile Stella'nın ortaya çıkardığı bir başka ayrıntıyı doğruladım.

"Televizyonun yok."

Abby omuz silkti. "Televizyon beyin için zararlıdır."

"Eğlenmek için ne yaparsın? Arkana yaslanıp rahatlamak için?"

"Okurum."

Kız kardeşim Bridget de okurdu. Kapağında yarı çıplak adamlar ve şehvetli bakışlı kadınların bulunduğu aşk romanları. Bir keresinde bir kitabın sayfalarını karıştırmıştım ve Abby'nin hoşlandığı edebiyat türü de buysa bunu tüm kalbime onaylıyordum.

Acaba rol yapmaya meraklı mıydı? Çok ileri gitmeye gerek yoktu; bunun için gerekli mesleğe, aksana ve... Kelepçelere sahiptim.

"Ne okursun?"

"Tıp dergileri. Yeni prosedürler ve cerrahi teknikler hakkında makaleler."

Ve edepsiz rol yapma umutları buraya kadardı.

Alnımı kaşıdım. "İyi vakit geçirme anlayışın, insanları kesip biçmekle ilgili bir şeyler okumak mı?"

Abby başını öne arkaya sallayarak bir süre düşündü.

"Sanırım böyle ifade edebiliriz, evet."

Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırarak geriye büyük bir adım attım.

"Tamam, öyleyse Karındeşen Jack, ben evin geri kalanına da bir göz atayım. Burada bekleyebilirsin... Ve sakın ani bir hareket yapma."

Bu bana ani bir kahkaha ve coşkulu bir gülümseme kazandırdı.

Ve kendimi dünyanın kralı gibi hissettim.

* * *

Ben dairesini kontrol ettikten sonra, Abby yatak odasına gitti ve birkaç dakika sonra kadife gri bir pantolon ve dişlerimle üzerinden çıkardığımı hayal ettiğim daracık, lacivert bir askılı bluz giymiş halde geri döndü.

Kolunun üzerinde, ilk başta battaniye gibi görünen kocaman, beyaz bir tüy yumağı taşıyordu. Ama kollarını içeri soktuğunda, onun aslında bir sabahlık olduğunu fark ettim. Kendisinin üç katı büyüklüğünde, önden sıkıca bağlanmış, onu kızıl saçlı bir oyuncak ayı gibi gösteren devasa bir sabahlık.

Onu benim yüzümden mi giydiğini, yoksa sadece o kozanın içinde dolaşmaktan mı hoşlandığını merak ettim.

Abby, yemek masasında kendine çok resmi bir sofra hazırlamıştı –kumaş peçeteler, gümüş çatallar ve bıçaklar– hepsi özenle yerleştirilmişti. Mutfakta, önceden hazırlanmış bir tabak balıkla sebzeleri ısıttı. Yanında kuru bir salata vardı. Ve uzun, zor bir günün ardından yemeğinin yanında sadece... Su içiyordu.

Buzsuz.

Tanrım, bu kızın gevşemeye ihtiyacı vardı. Bu çok üzücüydü.

Hayatının baharındaydı –güzeldi, göz kamaştırıcıydı– ve protezlerine dikkat etmesi gereken bir büyükanne gibi sessizce yemek yiyerek gecelerini yalnız geçiriyordu.

Katı bir Katolik olarak yetiştirilmiştim ama bundan ayrı olarak Tanrı'ya inanıyordum; bu ikisi her zaman birbirini dışlamıyordu. Tanrı'nın hepimiz için bir planı, bir amacı olduğuna inanıyordum. Ve şimdi, bu kasvetli dairede durup bu çarpıcı kızın hüzünlü ve yalnız yemeğini yemesini seyrederken her zamankinden çok daha fazla inanıyordum; Tanrı'nın Abby Haddock'un hayatına biraz neşe katmamı istediğine inanıyordum.

Ne şanslıydım ki yüce Tanrı'nın arzuları benimkilerle örtüşüyordu.

Ve bu göreve daha dünden hazırdım.

Abby akşam yemeğini yerken, odaya huzurlu bir sessizlik

çöktü. Bazı müşteriler özel korumayla mücadele ederdi, her zaman işlerine karışan birinin yanlarında bulunması onları rahatsız ederdi. Ama şu anda herhangi bir sıkıntı hissetmiyordum. Çünkü Abby hizmetliler arasında büyümüştü ve bunun yüzünden sessizliğe, yalnızlığa alıştığını düşünüyordum.

"Aç mısınız Bay Sullivan?" diye sordu utangaç bir tavırla, bu soruyu sorması gerekip gerekmediğini düşünüp taşınıyormuş gibi. "Özel şefim Miles, haftada birkaç kez yemeklerimi hazırlıyor. Eğer isterseniz bol bol yiyecek var."

Kibar davranıyordu. Çünkü kelimenin tam anlamıyla kibirliydi... Ama kaba değildi. Doğal bir samimiyeti vardı ki henüz çözemediğim bir nedenden ötürü bunu bastırmak için çok çabalıyordu.

"Sorman çok hoş. Ama aç değilim."

Onunla bir şişe bira paylaşmak isterdim ya da bir kadeh şarap, viski veya şampanya.

Sarhoş Abby'nin inanılmaz tapılası olacağına bahse girerdim. Direk şişeden bir yudum aldığını görmeyi çok isterdim; gevşemiş ve kahkahalara boğulmuş bir halde. Ve kendime bunu gerçekleştireceğime dair söz verdim... Ama bu gece olmayacaktı.

Kapı çalmadan önce, Bea'nin koridorda yaklaşan ayak seslerini duydum. Ben kapıyı açmaya giderken Abby de peşimden geldi ve Bea, standart üniforması –koyu renk pantolon, koyu mavi bir bluz ve kendi dokunuşu– ve siyah postalları içinde çeri girdi.

Ben ikisini tanıştırdıktan sonra Abby elini uzattı. "Seninle tanışmak bir zevk Bea."

"Neden onunla tanışmak bir zevk?" diye şikâyet ettim. "Ben ondan çok daha zevkliyim." Ona göz kırptım. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı senin için daha zevkli hale getirmek için daha çok çalışmam gerekecek; birkaç fikrim var."

Abby başını iki yana salladı. "Ve işte yine bir profesyonel gibi davranmaya başladınız."

Bea, başparmağıyla beni işaret ederek Abby'e, "Profesyonel koruma *ve* profesyonel baştan çıkarıcı; onun söylediği hiçbir şeyi ciddiye alma" dedi.

Abby'nin ışıltılı yeşil gözleri benimkilerle buluştu, neredeyse şakacı bir tavrı vardı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Bu çok mantıklı."

Sonra Bea yorumunu düzeltti.

"Sana yere yatmanı, koşmanı ya da kıpırdamamanı söylemediği sürece. O zaman kesinlikle onu dinlemelisin."

Gözlerimi Abby'den alamıyordum çünkü... Şey... Çok güzeldi. Ve bana dönüp baktığında çok daha güzel oluyordu.

"Çok teşekkür ederim Bea."

"Yardıma her zaman hazırım Tommy."

Abby omuzlarını dikleştirdi ve düzeltilmesine gerek olmamasına rağmen sabahlığını da düzeltti. "Pekâlâ, o halde iyi geceler Bay Sullivan."

Başımı eğip sesimi yumuşattım. "Tatlı rüyalar Abby."

* * *

"Şaka yapıyor olmalısın."

Abby Haddock bisiklet sürüyordu.

"Hiç de değil."

Hastaneye sürmek istediği –önünde ışığı ve hasır sepeti bulunan ve gidonuna gümüş bir zil takılı olan parlak sarı renkte– gülünç bir bisikletti.

"Pek mantıklı görünmüyor."

Bunu ertesi sabah, Bea'yi Abby'nin evinin önünde görevden azat ederken keşfettim.

"Aksine çok mantıklı. Çevreye yardım etmek için her biri-

miz üzerimize düşeni yapmalıyız, bu kadar çok araba hepimizin ölümü olacak. Ayrıca cerrahi ihtisas çok vakit alıyor, fiziksel aktiviteyi elimden geldiğince aralara sıkıştırmam gerek."

Kendi kuyusunu kazmıştı, kendime engel olamadım.

"Bisiklete binmekten çok daha eğlenceli olan zorlu fiziksel aktiviteler var."

Buna bir tepki alamayınca öne eğilip fısıldadım. "Sevişmekten bahsediyorum. Gerçekten iyi, terli bir sevişmeden."

Hepsi çok iyiydi; uzun, sert, yumuşak ya da terli, hepsi işe yarardı.

Flört etmek eğlenceliydi. Tahrik etmek ön sevişmeydi. Ve Abby ile böyle oynamak –onu güldürmek, yanaklarını kızartmak ve kaşlarını çatmasına neden olmak– hepsi onu kışkırtmanın ve alt etmenin bir parçasıydı. Onun aklını başından alacaktım, onu büyüleyecektim ve ona ne kadar karşı konulmaz bir adam olduğumu gösterecektim.

Yani artık onun bir müşteri olmadığı ve benim de mesaide olmadığım gece geldiğinde, ateşe hazır olacaktım.

Abby'nin ağzının köşeleri yukarı kalktı ve hatta gözleri bile devrildi. Çok güzel.

"Bunun farkındayım, evet, teşekkürler."

Arkama yaslandım. "Sadece emin olmak istemiştim."

"Ama vaktinde gitmek istiyorsak hemen yola çıkmalıyız" diye ısrar etti Abby.

Başımı hâlâ karanlık olan gökyüzüne kaldırıp çiseleyen yağmura gözlerimi kısarak baktım ve ıslanan yüzümü geri eğdim.

"Yağmur yağıyor."

Tek kelime etmeden ama yine de meydan okurcasına, arkasına uzanıp kahverengi yağmurluğunun kapüşonunu başına çekti. Sonra bağları çekip çenesinin altında sıkıca düğümledi.

Ağzımdan bir kıkırtı kaçtı.

Çünkü güzel yüzünü ve dolgun dudaklarını ön plana çıka-

ran kapüşonuyla, gözlerindeki meydan okumayla, cerrahi önlüğü ve lastik çizmeleriyle çok sevimli görünüyordu.

Onu delicesine öpmek istedim.

Tam burada, ıslak kaldırımlarda. Ağzımın içine doğru inlerken dudaklarını öpmek, boynunu ısırmak ve bana sıkıca yapışana kadar kulağına ateşli sözler fısıldamak istedim.

Ama bu fikir ne kadar harika olursa olsun ve bunu ne kadar istersem isteyeyim... Şimdi zamanı değildi. Bazen yeminler gerçekten de tam bir belaydı.

"Ailen olası bir tehditle karşı karşıyayken bisiklete binmenin pek de mantıklı olmayacağının farkında mısın?"

"Ama siz bunun için buradasınız. Kendinizi göreve hazır hissetmiyorsanız o ayrı. Yol boyunca yanımda koşacağınızı sanıyordum ama belki de yeterince dayanıklı değilsinizdir."

Tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Erkekliğime mi saldırıyorsun? Arsızca."

Abby tek omzunu silkti.

"Nasıl uygun görürseniz."

Başımla onayladım. "Buna saygı duyarım."

Buradan hastaneye kadar olan yolu zihinsel olarak aştım.

"Tamam. Ama yol boyunca kalabalık bölgelerden uzak duracağız. Beni takip et."

Abby elini kaldırıp başını iki yana salladı.

"Söz konusu bile olamaz. Her seferinde aynı rotayı kullanıyorum."

"Neden?"

Abby yüzüme baktı. "Yoldaki her çukuru ve tümseği biliyorum. Böylece hiçbir aksilik yaşamıyorum, çünkü onlardan kaçınmam gerektiğini biliyorum. Hastaneye tam olarak ne zaman varacağımızı biliyorum. Aynı rotayı kullanmak, güne doğru bir şekilde başlamama yardımcı oluyor."

"Yani batıl inanç meselesi mi?" diye sordum merakla.

"Tekrarlama meselesi. Tutarlılık. Rutinler, mükemmelliği besler."

Ensemi ovuşturarak iç çektim.

"Tamam, senin rotanı kullanacağız." Parmağımla onu gösterdim. "Ama... Eğer pusuya düşürülürsek, hayatını kahramanca kurtardıktan *sonra*... Sana kesinlikle sana söylemiştim diyeceğim."

Abby, kendinden son derece memnun bir halde bisikletine bindi.

"Dikkate alınmıştır."

Altıncı Bölüm

Abby

"Akşam yemeği... Ya da sevişmek için vaktin olmadığını söylediğinde gerçekten şaka yapmıyordun, değil mi?"

Tommy Sullivan, beni koruduğu son hafta boyunca bir cerrahi asistanının zorlu hayatına ön sıradan tanık olmuştu.

Ding.

Tommy Sullivan'ın telefonuna bir mesaj geldi.

"Hayır, yapmıyordum."

Vizitelere çıkarken, hastalarla ilgilenirken, gözetmenlerle konuşurken ve gözlem odasından ameliyatları izlerken, gözlerini hep üzerimde hissettim. Acil serviste venüz kateter yerleştirmemi ve sonra bir adamın göğsüne saplanmış olan borunun hassas bir şekilde çıkarılmasına yardım etmemi izlemişti.

Tommy Sullivan'ın telefonu tekrar çaldı.

Ve şimdi de beni izliyordu. Dairemdeki yemek masasının üzerine eğilip parlak spot ışığı altında makasla kesip dikmemi izlerken gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Yine ne yapıyorsun?" diye sordu.

Başımı kaldırdım, sesinin yoğun sıcaklığı karşısında bir an için dikkatim dağılmıştı.

"Pratik yapıyorum."

Yüzünde tatsız bir ifade belirdi.

"Tavuk budu üzerinde mi?"

"Evet. Tavuk budundaki sinirlere ulaşmak zordur ama bir kez ulaşınca yapısı insanlarınkine çok benzer."

Tommy Sullivan alayla güldü. "Annem burada olsaydı bundan çorba yapardı. Başka ne üzerinde pratik yapıyorsun?"

"Ah, bakalım –üzümler, portakallar, tavuk butları, domuz etleri– kadavralar en iyisidir ama onları eve getirmemize izin vermiyorlar."

Tommy Sullivan sırıttı. "Ama elinden gelse eminim bunu yapardın."

Son derece ciddi bir tavırla mutfağa baktım. "Bir dondurucum olsaydı kesinlikle yapardım."

İşte o zaman dolu dolu bir kahkaha attı.

"Çok tuhaf birisin Abigail Haddock."

"Daha önce de duymuştum."

Tommy Sullivan'ın telefonu bir kez daha *ding* diye çaldı.

"Son derece meşgul olduğunuzu söylediğinizde belli ki siz de şaka yapmıyormuşsunuz. Hem kendi işinizin sahibi olup hem de sahada çalışmak çok fazla zaman alıyor olmalı."

"Öyle." Tommy Sullivan kaşlarını çatarak telefonunun ekranına baktı.

Ding.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, affedersin, ilgilendiğim bir daire ile ilgili olarak emlakçı arıyor. Daireye bakmak istiyorsam ya şimdi ya da hiç diyor." Telefonunu pantolonunun cebine koydu. "Hiç seçeneğini seçmek zorundayım."

Bea'nin vardiyası birkaç saat sonra başlayacaktı.

Derin bir nefes aldım ve ağrıyan ensemi ovuşturdum. Ve zorunda kalsam bile ifade edemeyeceğim nedenlerden dolayı, "İsterseniz şimdi gidip bakabiliriz" diye teklifte bulundum. "Demek istediğim... Sizinle gelebilirim."

Tommy Sullivan gözlerini kıstı. "Seni ilgilendiren bir durum

yok, hem pratik yapıyorsun. Tavuk budunla arana girmek istemem."

"Hayır, sorun değil, gerçekten." Lambayı kapattım. "Biraz temiz hava ve mola bana da iyi gelir."

Bana verdiği gülümseme sıcacık ve minnettardı. "Tamam, o zaman. Hadi gidelim."

Ve bu sadece küçücük bir şey olsa da –rutin değişikliği, yanımdaki bu adamla birlikte farklı bir yere gitmenin yeniliği– büyük bir macera gibi geliyordu.

* * *

Tommy Sullivan'ın müstakbel dairesi şehrin diğer tarafında, nehrin yakınında, benim binamdan birkaç mil uzaktaydı. Burayı şehrin "kötü" kesimi olarak görmüyordum ama benim bölgeme göre fark edilir derecede daha eski, daha harap durumdaydı. Onun arabasını aldık ve içinde herhangi bir koku olmamasına rağmen, konsolun ortasındaki sigara paketiyle çakmağı görünce şiddetle kaşlarımı çattım.

Binanın önüne yanaştığımızda, onları alıp çöpe atmak istedim; ama yakalanmadan bunu başarabileceğimi sanmıyordum.

Emlakçı, aşırı sıkı bir topuz yaptığı koyu renk saçları olan sert bir kadındı. Dördüncü kattaki dairenin kapısının kilidini açarak bizi içeri aldı ve dairenin özelliklerini sıralamaya başladı.

"Metro istasyonundan sadece bir blok uzakta, zemin baştan aşağı meşe kaplı, yeni mutfak aletleri, iki yatak odası, iki banyo var. Bir çift için..." bana baktı "...ya da genişleyen bir aile için bolca alan var."

Bir dakika sonra, koridorda telefon görüşmesi yapmak için müsaade isteyerek kapıyı arkasından kapattı.

Ve ikimizi odada bıraktı. Yalnız.

Oturma odası boştu, lamba yoktu ve yeni cilalanmış zeminden hoş, topraksı bir meşe yağı kokusu yayılıyordu. Arka duvarı kaplayan büyük pencerelerden içeri süzülen ay ışığı, odaya yumuşak gölgeler yansıtıyor ve her şeyi gri tonlara boyuyordu. Aşağıdaki sokaklar alışılmadık derecede sessizdi ve burada tek başımızaymışız gibi bir his yaratıyordu ancak bu hiç de rahatsız edici değildi. Daha çok... Samimi bir hava yaratıyordu. Tenha. Tommy Sullivan ve ben tüm dünyadaki son iki kişiymişiz gibi.

Paslanmaz çelik lavabonun üzerinde bir tepe lambasının yandığı mutfaktan geçerek tüm odaları sessizce dolaştık. Ta ki evin en arkasına, ebeveyn yatak odasına gelene kadar.

Alaycılık güçlü bir yanım değildi ama yine de boyalı duvarları göstererek şansımı denedim. "Şuna bakar mısınız?.. Bej rengi. Popüler bir renk olmalı."

"Senin en sevdiğin renk" diyerek kabullendi.

"Çok güzel bir ev" dedim.

"Öyle." Tommy Sullivan başını salladı, sonra yatak odasının kapısının yanındaki duvara yaslandı ve kollarını kavuşturarak beni izledi.

Odayla neler yapılabileceğini zihnimde tartarak dolaşırken ayakkabılarım ahşap zemin üzerinde tıkırdıyordu.

"Şu köşeye ayaklı bir ayna koyabilirsiniz. Ve şu tarafta da çalışma masası koyabileceğiniz bir yer var. Ve eğer isterseniz şu duvara televizyon asabilirsiniz."

Tommy Sullivan güldü ve sesi içimdeki garip bir tele dokundu. Normalde neşeli bir insan değildim ve insanları da pek güldürmezdim; ama onu hiç çabalamadan ve sık sık eğlendiriyor gibiydim.

"Harika bir tasarımcısın."

Pencerelerin karşısındaki duvara, onun durduğu köşeye yaklaştım.

"Sanırım yatak şuraya gelir."

Hemfikir olduğunu belirtircesine mırıldandı. Gözlerini görebilecek kadar yakınındaydım; altın kahverengi gözleri için için yanarak beni izliyordu. Her şeyi en ince ayrıntılarına kadar hayal ediyormuş gibiydi; çalışma masasını, yatağı...

"Çok büyük bir yatak olacak" dedi, o yumuşak ve ahlaksız ses tonuyla. "Bolca alanım olsun isterim... Hareket ederken."

Kelimelerinde açıkça uygunsuz bir şey yoktu ama onları söyleyiş şekli –sesinin tonu, dudaklarının şekli– göğsümdeki tenin ısınmasına ve kızarmasına neden oldu.

Çünkü şimdi ben de yapıyordum; Tommy Sullivan'ın o çok büyük yatağında nasıl hareket edeceğini hayal ediyordum. Ay ışığı, kollarındaki, bacaklarındaki ve daha aşağılardaki girinti ve çıkıntıları okşarken nasıl görüneceğini hayal ediyordum. Onunla birlikte hareket etmenin nasıl hissettireceğini merak ediyordum.

Sesim soluk soluğaydı, dumanlı bir havası vardı. "Çok haklısınız."

Bakışlarımı ondan çekip pencerelere kaydırarak yutkundum.

"Ah, bak! Hastaneyi buradan görebilirsiniz."

Odanın karşı tarafına geçip ellerimi açık renkli ahşap pencere pervazına dayadım ve parlak, beyaz ışıklarla aydınlanan pencerelerle bezeli uzun, dikdörtgen binaya baktım.

"Şurası cerrahi katı" dedim parmağımla göstererek, "üstten beşinci kat. Şu köşedeki pencereler en büyük ameliyathane olan Ameliyathane C'nin hemen dışında. Organ nakli gibi birden fazla ekip gerektiren ya da daha riskli olan prosedürler için kullanılıyor. İki yıl önce tam orada yapışık ikizleri ayırdılar."

"Gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Tommy Sullivan şimdi yanımdaydı, kolu benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı.

"Ameliyatı mı?" Hiç düşünmeden güldüm. "Ah, evet. İnsan vücudu mucizevi bir şey. Son derece büyüleyici."

Bakışları yavaşça üzerimde gezindi.

"Bazıları diğerlerinden çok daha büyüleyici."

Ben de kendime ona bakma izni verdim. Gözlerimin, koyu gri takım elbisesinin altında kabaran pazılarının, geniş göğsünün, güçlü ve sağlam bacaklarına inerken daralan belinin ve kalçasının üzerinde dolaşmasına izin verdim.

Anatomiyi iyi bilirdim ve görebildiğim kadarıyla, Tommy Sullivan'ınki birinci sınıftı.

"Bu doğru" diye katıldım yumuşak bir sesle.

Pencere pervazındaki hareketlenme gözüme çarptı; küçük, gri bir örümcek, ahşabın üzerinde çılgınca koşuyordu. Tommy Sullivan da gördü ve ona vurmak için elini havaya kaldırdı.

"Bekle, onu öldürme."

Bir elimle örümceği kaldırırken diğer elimle pencereyi açtım. Sonra binanın yanındaki ağaç dalına uzandım ve örümceği oraya doğru hareket ettirmek için elime hafifçe üfledim.

Tommy Sullivan'ın bedeninin sıcaklığını yanımda hissediyordum; başını bana doğru eğmişti ve gözleriyle yüzümü okşuyordu. Örümcek güvenle dalın üzerine atladıktan sonra, doğruldum ve pencereyi kapattım.

"Bazen seni hiç anlamıyorum" dedi.

"Her zaman mükemmel bir şekilde anlaşılmaya önem vermişimdir" diye cevapladım.

"Birinin boğazını kesip boynundan içeriye bir tüp sokabiliyorsun..."

"Atardamar" diye düzelttim.

"Bunu yaptığını gördüm. Ama bir örümceği öldürmeye elin varmıyor mu?"

Omuz silkerek açıkladım. "İnsanları onlara zarar vermek için kesip biçmiyorum. Evet, belki bir süreliğine acı çekiyorlar ama buna değiyor, çünkü sonunda iyileşiyorlar. Ve örümceğe gelince, sadece her örümceğin yaptığını yapıyordu; burada bu-

lunması onun suçu değildi. Bir şeylerin ölmesinden hoşlanmıyorum; özellikle de küçük, çaresiz şeylerin."

"Her zaman bir cerrah mı olmak istemiştin?" Şimdi gözleri parlıyordu; yine alay ediyordu. "Küçük Abby, neşterlerin, cerrah önlüklerinin, dikişlerin ve tavuk butlarının hayalini mi kuruyordu?"

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak güldüm ve sorusuna vereceğim cevabı düşündüm.

"Komik ama başka bir şey olmak istediğimi bile hatırlamıyorum. Fakat sadece *bir cerrah* olmak istemiyorum; olağanüstü bir cerrah olmam da önemli. Dünyanın en iyi cerrahı."

"Bu neden önemli?"

"Ailem" diye açıkladım. "Hepsi çok ama çok yetenekli. Beklentileri çok yüksek."

Tommy Sullivan loş ışıkta başını salladı. Onunla bu şekilde konuşmak çok kolaydı. Zahmetsizdi ve bir şekilde doğruydu. Doğaldı.

"O türler genellikle öyledir."

"Peki, ya siz? Ailenizin sizden beklentileri var mı Bay Sullivan?"

Altdudağını dizlerimi titretecek bir tavırla ovuşturdu; o dudağın sıcak ve sert baskısını unutmak imkânsızdı.

"Sanırım Bridget ve Arthur'dan beklentileri çok yüksekti ama sıra bana geldiğinde biraz daha basite inmişti. Hapisten uzak dur, derslerin iyiyse okula gitmeye devam et, derslerin kötüyse bir iş bul."

"Sıra size geldiğinde mi? Kaç kardeşsiniz?"

"Son saydığımda sekizdik."

"Sekiz! Tanrım, annenizle babanız birbirlerini gerçekten seviyor olmalı."

Tommy Sullivan tekrar güldü. "Seviyorlar. Birlikte iyiler. Gerçek birer ortaklar, anlıyor musun? Birbirlerini tamamlıyorlar."

Bunu sevmiştim... Ortaklar. Kelime, içimde tanıdık bir öz-

lemle yankılandı. Pek çok küçük kız, büyüdüğünde prenses olmayı hayal ederdi; gösterişli bir eş ve güzel bir anne, özellikle de bu ülkede.

Ben de kendi ailemi kurmak istiyordum, gerçekten. Ama benim hayallerimde, bu kısım –yakışıklı bir koca ve salyaları akan küçük çocuklar– her zaman daha sonra geliyordu.

İsmim bir diplomanın ve doktor lisansının üzerine yazıldıktan, belki de bir plakete veya bir hastane kanadına verildikten sonra. Kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimi kanıtladıktan sonra. Kendi başıma bir şeyler inşa ettikten sonra.

Bir şeyler inşa etme işini daha önce hiç biriyle birlikte yapmayı düşünmemiştim ama şimdi düşünüyordum. Bir ortak. Sırtımı yaslayacağım ve karşılığında destek olacağım birine sahip olmak, başarı için çabalamayı sadece kolaylaştırmakla ve sorunsuz hale getirmekle kalmaz, aynı zamanda her yönden çok daha iyi hale getirirdi.

Ve bunu ona neden sorduğumu bilmiyordum –önemli değildi– bir hafta sonra, Tommy Sullivan benim için sadece bir anıdan ibaret olacaktı. Ama bilmek istiyordum ve bu sessiz, karanlık odada ona sorabilirdim.

"Seviyor musunuz?"

O ahlaksız sırıtış bir kez daha belirdi. "Birçok şeyi seviyorum. İçmek, sevişmek, şakalaşmak, dans etmek... Çarpıcı kızıllarla sohbet etmek. Biraz daha açık olman gerekecek."

Bu kelimelerin ne kadar doğru olduğunu, sevdiği şeylerin ona ne kadar uyduğunu fark ettim. Tommy Sullivan, akıcı ve değişken hislerden ibaretti. Tatmin olmaktan ve doğallıktan yanaydı. Kuralları çiğnemekten değil, kendi kurallarını koymaktan hoşlanıyordu.

Bunu da tıp kadar büyüleyici buluyordum. Neredeyse gizemliydi; şimdiye kadar bildiğim her şeyden çok farklıydı. Çok... Canlıydı.

Demek istediğim, Henrietta da her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdı ama o da hâlâ bir doktordu; gerektiğinde benim gibi olabiliyordu. Gerçeklerle, bilgiyle ve düzenle; dozlarla, uygulanan tekniklerle ve tedavilerle yönetiliyordu.

Tommy Sullivan öyle değildi. Eğer doktor olsaydı, muhtemelen sırf nasıl hissettirdiğini görmek için kendine elektroşok cihazıyla şok verirdi.

"Bir koruma olmaktan bahsediyorum, işinizi seviyor musunuz?"

Tommy Sullivan'ın sırıtışı genişledi. "Evet, kesinlikle seviyorum."

"Neden?"

"Bu benim için bir meydan okuma, bir yarışma gibi. Beni zinde, çevik..." kaşlarını oynattı "...sert tutuyor. İlginç bir iş –bazen tehlikeli, her zaman heyecanlı– parası da iyi. Ama bir bakıma seninkinden çok da farklı değil. Tanrı bana bazı özel yetenekler verdi ve onları, küçük ve çaresiz şeyleri hayatta tutmak için kullanmaktan hoşlanıyorum. Kendilerini koruyamadıkları zamanlarda onları korumak için."

Kapanan kapının gürültüsü ve emlakçının ayak sesleri çıplak duvarlarda yankılanarak anın büyüsünü bozdu.

Tommy Sullivan bakışlarını benimkilerden çekerek odada gezdirdi.

"Tutacağım."

"Öylece mi? Biraz düşünmek istemiyor musunuz? Artıları ve eksileri tartışmak için muhasebecinizle falan görüşmeyi düşünmüyor musunuz?"

"Hayır. Manzarayı beğendim, yaşattığı hissi sevdim; içimden bir ses tutmam gerektiğini söylüyor."

Onun yüzünden şaşkınlığa uğramaya devam ederek başımı yana eğdim.

"Bunu hep yapar mısınız? Yani... Hep içgüdülerinizle mi hareket edersiniz?"

Tommy Sullivan omuz silkti. "Henüz beni yanlış yönlendirmediler. Peki, ya sen?" Çenesiyle beni işaret etti. "Her zaman bu kadar mantıklı mısın? Harekete geçmeden önce kafanda her şeyi çözüme kavuşturmayı mı beklersin?"

Düşünceli bir şekilde gülümsedim. "Henüz beni yanlış yönlendirmediler."

* * *

Tıp fakültesinden mezun olduğum günü hatırlıyordum; başardığım için hissettiğim mutluluğu ve daha iyi bir dereceyle bitiremediğim için hissettiğim hayal kırıklığını. Üç yıl önce olmasına rağmen daha dünmüş gibi net hatırlıyordum.

Meşgul olduğunuzda, odaklandığınızda zaman hızla geçerdi. Saatler, dakikalar gibi; günler, saatler gibi; aylar ise birkaç gün gibi gelirdi. Ve işte bu yüzden, Tommy Sullivan'ın beni koruyacağı son gün bu kadar çabuk gelince şaşırmıştım.

Tahmin ettiğimiz gibi, aileme yönelik herhangi bir tehdit gerçekleşmemişti. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmiştim. Önemli bir değişiklik olmamıştı.

Ama yine de... Bir şeyler değişmiş gibi geliyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Tommy Sullivan ve ben mutfağımdaydık. Bir bardak su içmek için geldiğimde mi, yoksa akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamak için geldiğimde mi beni buraya kadar takip etmişti? Hatırlayamıyordum ve zaten önemli de değildi.

Saat geç olmuştu, dışarısı karanlıktı ama uyumuyordum; yorgun bile değildim. Üzerimde, uzun kollu, mor, saten bir pijama takımı vardı.

"Elbette."

"Gece yarısı, yani vardiyam bittiğinde ve sen de artık resmi

olarak bir müşteri olmadığında, seni öpmeye çalışırsam bana izin verir misin?"

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Çünkü öpücüğünü hatırlıyordum –hız trenine binmek gibiydi– tekrar tekrar hissetmek istediğiniz canlandırıcı bir hisli.

"Bu yüzden mi Bea'ye bu gece izin verdiniz?"

Yanıma yaklaştı.

"Evet."

"En başından beri planınız bu muydu?"

Ve biraz daha yaklaştı.

"Gerçekten öyleydi."

Gözlerim ocağın üstündeki saate kaydı; 23:59. Çok yakındı.

"Bu pek uygun olmazdı..."

"Sorduğum bu değildi."

Yüzü benimkine o kadar yakındı ki gözlerim içgüdüsel olarak kapandı.

Ve böylesi çok daha iyiydi, çünkü diğer tüm duyularım canlanmıştı; kokusu, burnuma hafifçe değen burnu, *hemen karşında* duran kirli sakallı çenesinin yaşatacağı his. Bir milimetre bile hareket etsem baştan çıkarıcı sürtünüşünden zevk alabilirdim.

"Seni öpmek istiyorum Abby. Uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Bunu istiyorum. Seni. Ve bence içten içe bunu sen de istiyorsun."

Tadını neredeyse alabiliyordum. Onun. Öpücüğün. Ne kadar güzel olacağını biliyordum. Mükemmel.

Ve çok kötü bir karardı. Pandora'ya ve şu anda isimlerini hatırlayamadığım diğer tüm Yunan tanrılarına ait kutuları açan türden.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bir uçaktan paraşütle atlamak da çok kötü bir karardı. Ama insanlar bunu her zaman yapıyordu. Çünkü düşmeyi seviyorlardı. Uçmayı. Havada süzülme ve rüzgârda savrulma hissini.

Ben hiçbir zaman öyle biri olmamıştım.

Ama Tommy Sullivan söz konusu olduğunda; çaresiz bir yanım bunu denemek istiyordu.

"Gözlerini aç Abby."

Açtığımda, içten içe yanıyormuş gibi görünen sıcak bal rengi gözlerle karşılaştım.

"Üç... İki... Bir..."

Evet diyecektim.

Sözcük dudaklarımdaydı, heyecan verici tadı hemen dilimin ucundaydı. Çünkü bunu istiyordum; dudaklarının dokunuşunu, avcumun altındaki sıcak tenin ve sert kasların yaşatacağı hissi.

Sadece kendim için bir şey istemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ama ben kelimeleri söyleyemeden, Tommy Sullivan'ın başı oturma odasının olduğu yöne doğru çevrildi. Omuzları gergindi ve boynundaki kaslar gerilmişti.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu sessizce.

İçgüdüsel olarak sesimi onunla aynı seviyeye indirdim. "Hayır."

İşte o zaman duydum. Hareket eden kapı kolunu. Kapı açılırken gıcırdayan menteşeleri. Ve sonra... Ayak seslerini.

Burada biri vardı. Dairemde biri vardı.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım...

Tommy Sullivan hiç ses çıkarmadan ceketinin cebinden bir silah çekti ve paniğe kapılmış düşüncelerim rekor bir hızla sekteye uğradı.

İlk defa bir silahı bu kadar yakından görüyordum. Siyahtı ve Tommy Sullivan'ın avcunun içinde tam olarak yuvasındaymış gibi görünüyordu.

"Bana silahlı olduğunuzu söylememiştiniz!" diye bağırdım fısıldayarak.

"Şşşş."

"Bunun için ruhsatınız var mı? İstatistiklerden haberiniz var mı?.."

Büyük eliyle ağzımı kapattı.

"Sus." Bana daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle baktı; sert, haşin ve ölümcül derecede ciddi. Bir adamı çıplak elleriyle öldürdükten sonra neşe dolu bir melodiyle ıslık çalarak uzaklaşabileceğini söyleyen türden bir bakıştı.

Tüylerim diken diken oldu... Ama kötü anlamda değil. Belki yanlıştı ama ölümcül bir Tommy Sullivan inanılmaz derecede seksiydi.

"Burada kal."

Ve hiç ses çıkarmadan, mutfak kapısından dışarı çıktı.

Ama olduğum yerde kalmadım. Çünkü ben bir köpek değildim.

Ama asıl nedeni... Ya bir şey olursa? Ya birden fazla kişi varsa? Ya üstünlüğü ele geçirmeyi başarırlarsa?

Ya bana ihtiyacı olursa?

Ses çıkarmamaya dikkat ederek çekmeceyi açtım ve aslında bir türlü kullanmaya fırsat bulamadığım kalın, ağır merdaneyi elime aldım. Kendi evime taşındığımda aldığım eşyalardan biriydi sadece.

Ağırlığını denemek için merdaneyi hafifçe savurdum, sonra mutfak kapısından parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım.

Koridorun sonundan itişip kakışma ve homurdanma sesleri geldi. Bir ahşabın sürtünme sesi geldi, duvarları titreten bir gürültü koptu ve köşe lambam yere düşerek parçalandığında oturma odasının ışıkları söndü.

Odayı biraz da olsa aydınlatabilmek için koridorun ışığını yaktım ve sonra merdaneyi başımın üzerine kaldırıp kurtarmaya koştum.

Ama oturma odasına gittiğimde, kurtarılmaya ihtiyacı olan tek kişinin... Erkek kardeşim olduğu anlaşılıyordu. Kolları ar-

kasına çekilmiş bir halde yüzükoyun yatıyordu ve Tommy Sullivan'ın botu ensesine bastırılmıştı.

"Luke?"

Yere yapışmış olan acı dolu yüzünü elinden geldiğince kaldırmaya çalışarak bana doğru çevirdi.

"Merhaba Abby. Kapıyı çalmadan girdiğim için özür dilerim. Sana sürpriz yapmayı düşünmüştüm." Zorlukla gülerek kaşlarını kaldırdı. "Sürpriz."

* * *

Tommy Sullivan lambanın ampulünü değiştirip kırık camları toparlarken, ben de Luke'a bir fincan çay hazırlayıp onu kanepeye yerleştirdim ve her eve geldiğinde yaptığım gibi etrafında dönmeye başladım.

Rengi iyiydi, yanakları kırmızıydı. Gür sarı saçları, onu son gördüğümden daha uzundu. Ve biraz kilo almıştı; bu her zaman iyiye işaretti, özellikle de kendisi için benimsediği aktif, maceracı yaşam tarzında.

Onu Tommy Sullivan ile tanıştırdım; talihsiz ilk karşılaşmalarına rağmen aralarında herhangi bir husumet varmış gibi görünmüyordu.

"Sizi o şekilde yere serdiğim için üzgünüm" dedi Bay Sullivan.

"Sorun değil." Abim başını salladı. "Tamamen anlaşılabilir bir durum."

Arkasındaki yastıkları kabartırken çayını dökmesine neden oldum.

"Abby, üzerime titremeyi bırak."

"Üzgünüm." Ellerimi birbirine kenetleyerek kucağımda kalmaya zorladım. "Sadece seni gördüğüme o kadar sevindim ki. Uzun süre kalacak mısın?"

"Birkaç hafta."

"Bu arada muayene olacak mısın? İstersen bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Luke her zamanki gibi beni şımartarak sırıttı. "Yardıma gerek yok Dr. Abla. Ama evet, iyi bir hasta olacağım ve tüm kontrollerimi yaptıracağım."

Rahat bir soluk verdim. Çünkü yetişkin bir adam olmasına ve benden dört yaş büyük olmasına rağmen, onun için endişeleniyordum. Bu, tıpkı kulak çınlaması gibi zihnimin arkasında hiç durmadan çalan bir sesti ve onunla yaşamayı öğrenmiştim. Ona bir şey olacağından ve bunu asla öğrenemeyeceğimizden, öğrensek bile ona yardım edemeyeceğimiz kadar uzakta olacağından endişeleniyordum. Ama onu kanlı canlı, sağlıklı ve sapasağlam karşımda görmek, endişelerime bir nebze de olsa merhem olmuştu.

"Peki, iyi misin?" diye sordum. "Son zamanlarda enfeksiyon falan kaptın mı? Nefes darlığı ya da yorgunluk hissediyor musun? İlaçlarını alıyor musun?"

Luke, başımı okşadı ve sorularıma cevap vermedi.

"Kız kardeşleriniz var mı Bay Sullivan?" diye sordu.

"Birkaç tane, evet" dedi Tommy alayla gülerek.

"İçlerinde doktor olan var mı?"

"Hayır ama iki tanesi anne, yani... Anlayabiliyorum."

Bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi aralarında bir bakışma yaşandı.

"Neyi anlayabiliyorsun?" diye sordum.

Abim gülerek başını iki yana salladı. "Hiçbir şey Abby. Boş ver."

Ben sorunun üzerine gidemeden, Tommy Sullivan ellerini birbirine çarpıp avuçlarını ovuşturdu. "Pekâlâ, burada her şey yolunda görünüyor ve benim mesaim bitti. Bu yüzden sizi baş başa bırakıp gideceğim."

Aklıma gelen ilk düşünce, şimdiden mi oldu. Çünkü tam

iki hafta olmasına rağmen, gitmesi için çok erkenmiş gibi geliyordu.

Sanki bitmemiş bir şeyler vardı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözleriyle buluştum. "Ben seni geçireyim."

* * *

Tommy Sullivan ve ben, binamın giriş katına inerken yan yana yürüdük.

"İkiniz yakın görünüyorsunuz" diye yorum yaptı.

"Öyleyiz. Artık çoğunlukla seyahat ediyor, yılda sadece birkaç kez bizi ziyaret ediyor. Ama Luke ve ben her zaman birbirimizi ailemizdeki diğer herkesten daha iyi anladık."

Tommy Sullivan'ın kız kardeşlerinden bahsetme şekline bakılırsa, tam olarak ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

"O hasta mı?" diye sordu. "İlaçlarını alıp almadığını sordun."

"Hayır, hasta değil, artık değil. Çocukken hastaydı; bir satranç turnuvasının ortasında yere yığıldığında ben sekiz yaşındaydım."

Hayatta bizi değiştiren anlar vardı. Ne istediğimizi, dünyayı nasıl gördüğümüzü değiştiren anlar.

Luke, o gün sandalyesinden düştüğünde –bir bez bebek gibi gevşemiş, dudakları ve gözlerinin altındaki derisi morarmış bir halde– benim için o anlardan biri yaşanmıştı. Satranç tahtasının nasıl devrildiğini, beyaz şahın mermer zemin üzerinde nasıl yuvarlandığını ve ilkyardım ekibinin ona nasıl koştuğunu hatırlıyordum. Midemi düğümleyen o korkuyu hatırlıyordum ama en kötüsü, ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlıyordum. Çünkü ne olduğunu, ona ne olduğunu ve bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum.

Bir daha asla ama asla bu şekilde hissetmek istememiştim. Hala da istemiyordum.

"Satranç ha? Aristokratlar benim bildiğimden daha sert bir türünü oynuyor olmalı."

Küçük bir kahkaha attım. "Maç çok yorucu olduğu için devrilmedi; kalp rahatsızlığı vardı. O zamana kadar teşhis edilmemişti. Onu neredeyse kaybediyorduk." Derin bir nefes aldım. "Ama sonra nakil listesine girdi, uygun bir organ bulundu ve mükemmel bir cerrah ona büyümesi için, abim olmaya devam etmesi için bir şans verdi."

Tommy Sullivan gözlerimin içine bakarak başını salladı.

"Ve sen de bu yüzden kalp cerrahı olmak istiyorsun."

Başımla onayladım. "Ve işte bu yüzden kalp cerrahı olmak istiyorum."

Birkaç saniye boyunca sessizce sahanlıkta durduk. Tommy Sullivan başını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandı. "Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim." Bana döndü. "Ama abinin ziyarete gelmesine sevindim."

Sonra elini saçlarının arasından geçirerek hızla konuşmaya başladı; sözcükleri biraz gergin, biraz çaresizdi. "Geri gelebilirim Abby. Yarın ya da ertesi gün veya bir sonraki gün. Sen meşgulsün, ben de meşgulüm; bu işi basit tutabiliriz. Karmaşık olmak zorunda değil; ama çok ateşli ve çok güzel olabilir. Olacağını biliyorsun. Bildiğini biliyorum. O güzel gözlerinle bana baktığında bunu görüyorum; sana her dokunduğumda bunu hissediyorum."

Şimdi de bana dokunuyordu. Eli kolumdan yukarıya kayıyordu ve kalbim resmen boğazımda atıyordu.

Ve haklıydı. Çok güzeldi. Harikaydı, heyecan vericiydi... Pervasızdı.

Ama onunla yaşayacağım kaçamak ne kadar güzel, ne kadar heyecan verici olursa olsun... Dikkatimi dağıtacak bir ilişkiye başlayamazdım. Şimdi olmazdı, ailemin benden beklediği

gibi biri olmak için bu kadar çabalamışken olmazdı. Kendimden beklediğim gibi biri olmak için bu kadar çalışmışken olmazdı.

Odaklanmam gerekiyordu. Planıma sadık kalmak gerekiyordu.

Tommy Sullivan, kendimi kaptırmamam gereken güzel bir kasırgaydı.

Ağzımdan çıkan sözcük yumuşak ve pişmanlık doluydu.

"Yapamam."

Tommy Sullivan yavaşça başını salladı; hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı. Ne söyleyeceğimi en başından biliyormuş gibiydi.

"Belki başka sefere."

Sonra eğilip burnunu yanağıma sürttü ve ağzımın hemen kenarına minik bir öpücük kondurmadan önce kokumu içine çekti.

"Hoşça kal, güzel kız."

Onun uzaklaşmasını izledim. Ön basamaklardan inmesini, kaldırıma çıkmasını, caddeden aşağı yürümesini izledim.

Göğüs kafesimin etrafına dolanmış olan görünmez ip beni ona çekiyormuş, peşinden sürüklüyormuş gibiydi.

"Bay Sullivan!"

Sokak lambasının altında, elleri ceplerinde durdu; yakışıklı yüzü şaşkınlıkla aydınlanmıştı. Merdivenlerden koşarak inip birkaç adım ötede durdum.

"Siz... Sahip olduğum en iyi korumaydınız."

Dudaklarında tatminkâr, ahlaksız bir sırıtış belirdi. Ve sonra göz kırptı.

"Sahip olduğun en iyi şey olabilirdim."

Güldüm, çünkü komikti. Ve onunla birlikteyken gülmek çok kolaydı.

Omuzlarını içeri kıvırıp ellerini birleştirdiğinde bir alev parladı ve sonra sigarasını yakarken parmak uçlarının arasında turuncu bir köz parıltısı oldu.

"Fikrini değiştirirsen Abby, beni bul. Sakın çekinme, çünkü ben hiç çekinmiyorum."

Sonra Tommy Sullivan arkasını dönüp caddede yürümeye başladı ve gölgelerin arasında kaybolarak... Hayatımdan çıktı.

Yedinci Bölüm

Abby

Sonbahar erken ve çabuk geldi. Neredeyse bir gecede yazın tatlı kokusu kayboldu ve soğuk havanın keskin ısırığıyla yaprakları girdaba çeviren sert rüzgâra uyandım. Kabarık montlar, botlar, tüylü bereler dolaplardan çıktı; çocuk koğuşundaki süslemeler, sonbahar renkleri olan kahverengilere ve sarılara, bazen nadiren de olsa Noel'in kırmızılarına ve yeşillerine dönüştü.

Tommy Sullivan beni korumayı bırakalı üç hafta olmuştu. Bu şekilde düşünmem –zamanı onun varlığına ya da yokluğuna göre tutmam– garipti ama kendime engel olamıyordum.

Tommy Sullivan yanımdayken bir dikkat dağıtıcıydı; ama tuhaf bir şekilde, şimdi yanımda olmaması benim için çok daha büyük bir dikkat dağınıklığıydı.

Bazen kendimi zihnimde onu hayal ederken buluyordum. Gülüşünü, kahkahasının zengin gümbürtüsünü, büyük ellerinin şeklini. Bazen yatakta uzanıyordum ve yine onu hayal ediyordum. Dairesine yerleşip yerleşmediğini ve bahsettiği o büyük yatakta uyuyup *uyumadığını* merak ediyordum.

Ve bazen, gece geç saatlerde, eğer teklifini kabul etmiş olsaydım... Nasıl olacağına dair nefis düşüncelere, nasıl hissettireceğine dair göz kamaştırıcı hislere kapılıyordum.

"Beni duydun mu Abby?"

Tamam. Bu düşünceler *sadece* geceleri gelmiyordu.

"Evet, Dr. Whitewater. Konuşuyordunuz... Performans değerlendirmem hakkında."

Dr. Caledonia Whitewater, Highgrove'da Cerrahi Bölüm Başkanı idi. Hastanedeki en önemli kişiydi, sözü geçen kişiydi; iş onda bitiyordu. Eğer Dr. Dickmaster bu salonlarda yaşayan ve nefes alan bir tanrıysa, Dr. Whitewater da ondan üstün olan varlıktı. Hangi cerrahi asistanların uzmanlık programlarına kabul edileceği, burs almaya veya diğer özel eğitim fırsatlarına hak kazanacaklar hakkında son söze sahipti. Ayrıca, binadaki her cerrahla iki yılda bir performans değerlendirmesi yapan da oydu.

Dr. Whitewater önündeki evraklara bakarak bana gülümsedi.

"Dediğim gibi, geniş bilgi birikimin ve prosedürleri kavrayışın olağanüstü."

Karşılığında gülümsedim, çünkü bu tam da beklediğim değerlendirmeydi.

"Cerrahi tekniklerin kusursuz."

Zihinsel olarak sırtımı sıvazladım, çünkü öyleydiler. Teşekkürler tavuk butları.

"Katılımın, çalışkanlığın, odaklanman ve tavırların mükemmel."

Kevin'in çok sevdiği bir laf vardı: Bir planın tüm öğelerinin bir araya gelmesine bayılırım. Ama yıllar süren disiplin ve sıkı çalışma bir araya geldiğinde... Bu da epey büyük bir olaydı.

"Bununla birlikte, beni endişelendiren küçük bir geribildirim var."

Başımı yana eğdim. Efendisinin emir vermesini izleyen ama ne halt söylediğini çözemeyen bir köpek gibi.

"Endişelendiren mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Hırsın ve gayretin takdire şayan olsa da denetmen doktorların biraz fazla azimli olabileceğinden endişeleniyor."

"Azimli mi?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Aşırı inatçı."

"Aşırı inatçı mı?" İstemeden de olsa sesim biraz daha yükseldi.

"Gergin" diye devam etti Dr. Whitewater.

Çenemi kaldırarak kelimeleri sindirdim; eleştiriyi normal karşılamaya çalışıyordum.

"Anlıyorum."

Dr. Whitewater başını salladı. "Güzel."

Ama sonra dürüstlüğü tercih ettim. "Hayır, bu doğru değil. Anlamıyorum. Azimli ve kararlı olmak bir cerrahta aranan özellikler değil mi?"

Dr. Whitewater'ın yüzü yumuşadı.

"Abigail, çok gençsin ve beklentilerine göre yaşaman gereken bir adın olduğunun farkındayım. Önünde uzun ve parlak bir kariyerin olduğuna inanmak için her türlü sebebim var. Ancak ameliyathane çok stresli bir ortamdır. Bu stresi azaltacak düzenli bir yol olmadan, baskı altında bocalayabilirsin. Kırılabilirsin, tükenebilirsin; hepimiz bunun gerçekleştiğini gördük. Tecrübelerime göre, en başarılı cerrahlar, stresi azaltmak ve bunları günlük yaşamlarına dâhil etmek için bazı aktiviteler bulurlar. Bazıları yogaya, doğa yürüyüşüne veya fotoğrafçılığa merak salar; Dr. Dickmaster şiir yazıyor."

Az kalsın tükürüğümde boğuluyordum. *Yüce Tanrım.*

"Buna bir tenkit olarak bakma. Ancak uzun süredir bu alanda bulunan biri olarak, gerilimi başka yere yönlendirmek için fiziksel bir çıkış bulmanın seni daha iyi bir cerrah yapacağını biliyorum."

Kaskatı kesilmiş bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım, zihnimdeki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı.

"Tavsiyeniz için teşekkürler Dr. Whitewater. Kesinlikle dikkate alacağım."

* * *

"Gerilimi başka yere yönlendirmek için fiziksel bir çıkış..."

Dr. Whitewater ile konuşmamı aktarırken bir bebek havucu ısırdım.

Kıtır, kıtır, kıtır.

"...bununla ne demek istedi sence?"

"Biriyle yatman gerektiğini söyledi" dedi Henrietta pek de yardımcı olmayarak.

Hastanenin kafeteryasında, alışılmadık şekilde birlikte denk gelmiş olan bir öğle yemeği molasındaydık, çünkü cerrahi bölümü alışılmadık derecede sakindi. Henrietta, karşımda, Kevin ve bize katılmak için şu anda kaldığı Bumblebridge malikânesinden gelen abim Luke arasında oturuyordu.

Gözlerimi devirdim. "Bunu kastetmediğinden eminim."

"Ben de kastettiğine eminim" diye cevapladı Etta, başını abimin koluna yaslayıp onun yanına kıvrılarak. Vizon bir kürkü okşuyormuş gibi elini abimin kolunda aşağı ve yukarı kaydırıyordu.

Henrietta, abimi ilahlaştırıyordu.

Gerçi "ilahlaştırmak" fazla platonik bir kelimeydi. Ona tapıyordu. Abimden daha çok taptığı tek kişi, hayatının en parlak dönemindeyken o acayip kıvırcık saçlara sahip olan NSYNC üyesiydi.

Luke, bu tapınmaya karşılık vermiyordu ama onu, her şehre geldiğinde Henrietta'nın ona bu kadar yaklaşmasına izin verecek kadar seviyordu.

"Seni seviyorum Abby ama aşırı gerginsin. Özellikle son zamanlarda çok suratsızsın. Sadece sana bakmak bile beni geriyor."

Luke başıyla onayladı. "Henrietta'ya katılmak zorundayım. Suratsızlığın ve... Dr. Whitewater'ın biriyle yatman gerektiğini söylediği hakkında."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Seyahat etmek seni kabalaştırmış."

"Beni dürüstleştirdi" dedi gülerek.

Henrietta, düşüncesini biraz daha detaylandırdı. "Dr. Whitewater, çarşafların arasında düzenli olarak yuvarlanmanı istiyor. Birini götürmen, birileriyle oynaşman, taş midilliye binmen, sıcak bir çelik çubuğun üzerine oturup biraz zaman geçirmen gerekiyor." Kaşlarını oynattı. "*Vroom, vroom.*"

"İkiniz de çekilmezsiniz. Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, her salı ve cumartesi günü kendi kendime oynaşıyorum. Stresimi gidermek için tek ihtiyacım olan bu."

Onlara bunu söylediğime inanamıyordum. Bunu konuştuğumuza bile inanamıyordum.

Etta, alnına vurdu. "Mastürbasyon için planlanmış belirli günlerin mi var? Bu çok üzücü. Ve kendi kendine orgazm yaşatmak, Heimlich manevrasını kendi üzerinde denemek gibidir; başka birinin yaptığı kadar etkili olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Orgazm, orgazmdır."

"Uzun zamandır başka bir gerçek insanın katılımıyla orgazm olmamış bir kadın gibi konuştun" diye karşılık verdi Henrietta, çileden çıkaracak kadar kararlı bir ifadeyle. "Aynı değil."

"Gerçekten de değil" diye katıldı abim, başını bir hain gibi iki yana sallayarak.

Hatta güvenilir Kevin bile kafasını salladı. "Aynı değil."

Sonra öne eğilerek cesur kahverengi gözleriyle bana baktı. "Ama sana seve seve yardım ederim."

Ve ben... Şaşırdım.

"Bana nasıl yardım edeceksin?"

"Salı ve cumartesi günleri boşum. Senin sıcak çelik çubuğun olacağım. Beni kullanabilirsin, kendimi bir hediye olarak sana sunuyorum."

Öneri karşısında midem bulandı. Kevin yakışıklıydı ve tat-

lıydı ama onu bir arkadaştan daha fazlası olarak hiç düşünmemiştim. Özellikle de "sıcak bir çubuk" olarak.

Henrietta onu nazikçe bilgilendirdi.

"Sakin ol *Katniss*. Bu senaryodaki rolün, en iyi arkadaş, yatak arkadaşı değil. Kesinlikle arkadaş bölgesindesin tatlım."

Kevin'ın yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. Görünüşe göre Tommy Sullivan, Kevin'in beni "becermek" istemesi konusunda haklıydı.

Ve belki benim cahil olduğum konusunda da haklıydı.

"Teklifin için minnettarım Kevin ama Henrietta haklı. Seninle yatmak..." Abimi işaret ettim, "...onunla yatmak gibi olur."

Dilim refleks olarak dışarı çıktı ve gerçek anlamda öğürdüm. "Böğ!"

"Ayrıca" diye devam etti Henrietta, kaşığını çorba kâsesinin içinde düşünceli bir şekilde döndürerek. "Abby kontrolde olmaya alışmış, eğer gevşeyecekse ona patronluk taslayacak bir adama ihtiyacı var. Ondan daha otoriter olan bir adama ve bu sen değilsin Kevin."

Kevin kaderini kabullenerek başını salladı. Ve Henrietta, gözlerindeki sinsi ve tatminkâr bir parıltıyla bana döndü. "Bu iş için kimin uygun olduğunu biliyor musun? Her yönden tam bir *erkek* olan adamın?"

Gözlerim kapandı ve başıma bir ağrı girdi. "Sakın söyleme."

Söyledi.

"O koruma."

Bir an sonra, abim düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Sana çok düşkün görünüyordu Abby."

"Dediğim gibi" dedi Henrietta, "bu bir özellik, hata değil."

İç çektim, çünkü bunun hakkında konuşmak istemiyordum. Bunun hakkında düşünmek istemiyordum. Ya da *onun*. Zaten düşüncelerimde bu kadar çok yer kaplıyorken...

"Bir korumayla düşüp kalkamam."

"Ooo" dedi Kevin ellerini havaya kaldırarak. "Züppe alarmı."

"Züppelik etmiyorum, gerçekçi oluyorum. Büyükannem çileden çıkar. Dul kontesin nasıl kriz geçirdiğini gördün mü hiç? Hoş değil."

"Büyükannemin ne söyleyeceğini neden umursuyorsun ki?" diye sordu Luke.

"Benimle aynı evde büyüdün; bunu nasıl bilmezsin?"

"Çünkü ben kaçıp kurtuldum. Haddockların etki alanından çıktım. Eğer bu kadar içinde bulunmasaydın, ailemizi olduğu gibi görebilirdin: *Umbrella Academy* gibi ama daha işlevsizi. Ebeveynlerimizin, Sterling'in, Athena'nın ve özellikle de sevgili büyükannemizin kimseyi yargılamaya hakkı yok. Hiç."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu Henrietta.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Gerçekten istemiyorum."

"Bence ondan hoşlandın. Ve bence içten içe ondan daha çok hoşlanabileceğini biliyorsun." Henrietta'nın sesi nazikti ve benimle dalga geçmiyordu; bir arkadaş olarak konuşuyordu. Dostum olarak. "Sahip değilmişsin gibi davranmak için onca çaba harcadığın tüm bu duygular her şeyi karıştırıyor ve bence bu karışıklık seni korkutuyor Abby."

Başımı iki yana salladım; inkâr, inkâr, inkâr.

"Karışıklık beni korkutmuyor, sadece bunun için vaktim yok. Burada bir şeyler başarmaya çalışıyorum, bir şeyler olmaya çalışıyorum; sadece aile için değil, aynı zamanda kendim için de. Ne var bunda?"

"Yanlış bir şey yok" dedi Luke usulca. "Sadece hayata karşı kendini bu kadar kapatmanı görmekten nefret ediyorum. Arada bir kendine vakit ayırmalısın Abby, yoksa olmak istediğin hiçbir şeyi olamayacaksın. Dr. Whitewater'ın söylediği buydu işte."

"Karışık olması gerekmez" diye ekledi Kevin. "Demek istediğim, onun erkek arkadaşın olmasını istemiyorsun; profes-

yonel... Yatak arkadaşın olmasını istiyorsun. İşleri basit tutmak için kurallar koyabilirsiniz. Seni yeterince istiyorsa ki istememesi için aptal olması gerekir, kabul edecektir."

Biraz durup düşündüm, çünkü Kevin'ın planı umut vericiydi... Ve tanıdıktı.

"O da bu tarzda bir şey söylemişti" diye itiraf ettim sessizce.

"Bana bunu söylememiştin!" diye soludu Henrietta. "Ne dedi?"

Tommy Sullivan'ın görüntüsü yine zihnimde belirdi. Ateşli, alaycı bakışları; ahlaksız, fısıltılı sözleri.

"Bu işi basit tutabileceğimizi. Karmaşık olmak zorunda olmadığını."

Ve güzel. Çok güzel olacağını unutma.

Tenim –ensem ve bacaklarım– karıncalanmaya başladı. Tommy Sullivan'ı düşünmek –bunu düşünmek– tüm vücudumun ürpermesine neden oldu.

"Bugün cumartesi" dedi Henrietta. "Bahse girerim Paddy's barda veya Katy's Pub'da olacaktır. Sert çocukların hepsi oralara gidiyor."

Henrietta, barları, biraları ve... Çocukları çok iyi bilirdi.

"Oraya gideriz ve sen de onunla açık açık konuşursun. Ne diyeceğine bir bakarsın. Karşılıklı yarar sağlayacağınız bir anlaşmaya varabilirsiniz."

Bu, olaylara farklı bir ışık tutuyordu.

Tommy Sullivan ile o günah kadar yakışıklı olduğu ve muhtemelen aklımı başımdan alacak hareketler yapacağı için yatmayacaktım. Bunu kariyerimi ilerletmek için yapacaktım. Hedeflerimi gerçekleştirmek için. Daha iyi bir cerrah olmak için.

Makul geliyordu. Mümkündü. Mantıklıydı.

Ve o anda, bu fikre bir şans vermek için kendime izin verdim. Denemek için. Tommy Sullivan isimli baştan çıkarıcı kasırgaya teslim olmak için... Ne pahasına olursa olsun.

Karıncalanmalar şiddetini artırdı ve nefes kesici, yoğun bir heyecan dalgası damarlarımda dolaşmaya başladı.

Ama sonra... Farklı, alışılmadık bir hisse kapıldım. Avuçlarım terliyor ve kalp atışlarım hızlanıyordu; yüzüme rahatsız edici bir sıcaklık yayılıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Luke.

Boğazımdaki düğümü zar zor yutkundum. "Gerginim. Daha önce hiç kimseye teklif etmedim."

Henrietta bana şimdiye kadar söylenmiş en saçma cümleyi kurmuşum gibi baktı.

"Memelerin var Abby. Teklifi senin yerine onlar yapacak."

Sekizinci Bölüm

Tommy

Pişmanlığa inanmıyordum. Bana her zaman anlamsız geliyordu; zaman ve enerji kaybıydı. Bir köpek gibi yarı ölü ve hasta uyandığım ve bir önceki gece o kadar içmeden önce durup bir kez daha düşünmeyi dilediğim sabahlar vardı. Dokuz yaşındayken, Arthur ve Annie Donaldson'ın kulübenin arkasında yiyiştiğini gördüğümü anneme ispiyonlamıştım ve sonrasında Arthur bana hayatımın dayağını atarken, zamanda geri dönüp çenemi kapalı tutmuş olmayı dilemiştim.

Ama söz konusu kadınlar olunca, boş vermeyi, devam etmeyi, dostane biçimde ayrılmayı ve arkaya bakmamayı kolay buluyordum. Pişmanlık yoktu. Dr. Seuss'un da dediği gibi: *Artık dibine kadar gönüllü olmadığın için ağlama; bir zamanlar öyle olduğun için gülümse.* Ya da aynı etkiye sahip bir şeydi.

Ama Abby Haddock ile durum farklıydı.

Onunla ilgili düşünceler... Aklımdan çıkmıyordu.

Zihnime takılıp kalıyordu.

Hissettiğim tam olarak pişmanlık değildi ama kaçırdığım fırsat için hayal kırıklığı yaşıyordum.

Benimle ilgilenmediğini düşünmüyordum, hatta hâlâ ilgilendiğinden emindim. Beni rahatsız eden, ilgilenmeye hazır olmayışıydı. En azından o gece. İşte bu beni umutlandırıyordu. Onu düşünmeye devam etmeme neden oluyordu. Aramızda-

kilerin ne kadar ateşli olacağını en ince ayrıntısına kadar hayal etmeme neden oluyordu.

Ve bu hâlâ olabilirdi.

Abby hazır olduğunda.

Spor salonundaki kum torbasının ardından, "Omuzlarını çevir" diye talimat verdim Owen'a. "Sadece yumruğunla vurma. Tüm ağırlığını da yumruğuna kat."

Owen bir yumruk daha savurdu.

"Daha iyi."

Akşamı sonlandırıp kapıya kilidi vurmadan önce bir düzine tekrar yaptı.

Lo ve ben benzinden tasarruf etmek için arabayı sırayla kullanıyorduk ve bugün benim günümdü. Lo'nun kendi inşa ettiği iki katlı, tuğla evin önünde durduk. Arabadan indiğimizde, tüylü bir kazakla tayt giyen Ellie kapıdan hızla çıkarak yarı yolda bizi karşıladı.

Tamam, aslında Logan'ı karşıladı; kocasının kollarına atlayarak bacaklarını beline doladı ve bebek mavisi gözleriyle ona dünyadaki tek erkekmiş gibi baktı.

"Evdesin! Eve gelmene bayılıyorum, bugün seni çok özledim."

Logan, karısının yüzüne bakarak ona sıkıca sarıldı.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Ellie yine hamileydi. Henüz çok erken olduğu için haberi kimseyle paylaşmıyorlardı ama Logan, bulantıların bu sefer onun için özellikle zor geçtiğinden bahsetmişti.

Ellie başını salladı. "Çok daha iyi. Finn'i uykuya yatırdım, bir saat falan daha uyur. Hazır fırsatımız varken kendimi daha iyi hissettiğim her dakikanın tadını çıkarmalıyız."

Lo'nun duyması gereken tek şey buydu. Ellie'yi gözü dönmüş bir şekilde öptü ve eve doğru yürümeye başladı. Ağzını karısının kulakmemesine götürerek kıkırdamasına neden oldu ve işte o anda Ellie beni fark etti.

"Ah, selam Tommy."

"Selam Ellie."

Logan eve yürümeye ve aç bir vampir gibi karısının boynunu emmeye devam etti.

Ellie kocasının omzuna vurdu. "Logan, Tommy burada."

"Gidiyor."

"Kabalık ediyoruz" diye fısıldadı Ellie, ben duymuyormuşum gibi.

"Tommy umursamaz" diye ısrar etti Lo.

Merdivenlerden çıkarak sundurmaya vardılar.

"En azından onu çay içmeye davet etmeliyiz."

"Çay falan istemiyor, Ellie."

"Aslında bahsi açılmışken" dedim neşeyle, "bir fincan çay gerçekten de harika..."

Logan omzunun üzerinden bana döndü ve sadece gözlerinin gücüyle yüzüme yumruk atacak kadar sert bir bakış attı.

Güldüm ve onunla dalga geçmeyi kestim.

"Düşündüm de en iyisi Katy's bara gidip bir kadeh bira içeyim; bizim çocuklar da muhtemelen oradadır."

Birkaçımız, biraz gevşemek ve sarhoş olmak için haftada bir orada buluşuyorduk. Finn doğmadan önce, Ellie ve Logan da bu gruba dâhildi ama bu günlerde kendi evlerinde kalmayı tercih ediyorlardı.

"İkinize iyi eğlenceler."

Eve girmelerinden hemen önce, Ellie, Logan'ın omzunun üzerinden el salladı. "Güle güle Tommy."

El sallayarak karşılık verdim. "Hoşça kal Ellie."

Ve kapı arkalarından çarparak kapandı.

* * *

Katy's Pub, şehrin tekin olmayan bölgesinin tam ortasında yer alan civcivli bir yerdi. Aslında tam olarak tehlikeli denemezdi –en azından benim için– ancak bir kavga çıktığında parçalanma olasılığı olan masa ve sandalyeleri değiştirmek için yerel tedarikçiden özel bir indirim alıyorlardı.

Bu gece mekân ağzına kadar doluydu ve kapıdan içeri girdiğimde tehlikeli bir görevden geri dönen bir kahraman gibi karşılandım. Çocukların çoğu ve Bea, barın arka tarafında yarı boş bira bardaklarıyla dolu bir masada oturuyorlardı. Birkaç saat sonra, o bardaklar birkaç kez dolup boşaldıktan sonra, eğlence –ve aptallık– tam gaz devam ediyordu.

Harry, karaoke makinesinin başındaydı; Walter, birkaç masa ilerideki dövmeli bir adamla bilek güreşi yapıyordu; arkamdaki Gordon ise bir kızla birlikte duvarın dibinde uluorta yiyişiyordu. Ağzımdaki kürdanı çevirerek arkama yaslandım ve Gus ile Owen'ın birbirlerinin kafasına dart fırlatmasını seyrettim. Ortada bir bahis yoktu, sadece kimin daha cesur olduğunu ölçüyorlardı.

Bana kalırsa erkekleri, alkolü ve sivri nesneleri bir araya getirmek bela aramak demekti. Ve İncil'de de dediği gibi, ararsan bulursun.

"Pekâlâ, şu dartları siktir edelim, onlar okul bahçesinde oynayan çocuklar için" dedim, arkaya yatırdığım sandalyeyi dört bacağının üzerine indirerek. "Erkekleri çocuklardan ayırma vakti geldi."

Sonra ayak bileğime bağlı kılıftan yirmi santimlik bir bıçak çıkarıp masanın üzerine koydum.

Gus başını salladı ve Owen sırıttı. "Harika."

Masanın karşısındaki Bea, birasını kafasına dikti.

"Bu işin sonu iyi bitmeyecek."

"Sağduyulu olmak önemli" diye açıkladım. "Önce tahtaya elinizi koyarak başlayın, sonra kafanıza kadar ilerleyin."

Çocuklar dart tahtasının karşısında yerlerini alırken, Bea'ye göz kırptım. "Endişelenme, bu tür durumlar için barın arkasında ilkyardım çantası bulunduruyorlar."

"Neden bunu kişisel tecrübelerinden bildiğin hissine kapılıyorum" diye sordu Bea.

Ben cevap veremeden, masamızla kapı arasındaki alanda bir yol açıldı.

Ve ağzımdaki kürdan yere düştü.

Çünkü Abby Haddock az önce Katy's Pub'dan içeri girmişti.

Ve harika görünüyordu.

Alev rengi dalgalı saçları yataktan yeni çıkmış gibi dağınık bir havaya sahipti, göğüs dekolteli yeşil elbisesi vücudunu tüm doğru yerlerden kavrıyordu ve omuzlarına önü açık bir kaşmir palto atmıştı. Ayaklarında, uzun bacaklarının muhteşem biçimini vurgulayan ince topuklu parlak ayakkabılar vardı.

Mükemmeldi ve çok seksiydi, tepeden tırnağa yenilesi görünüyordu. Ve ona yapmayı hayal ettiğim onca şey arasında, onu yemek listesin en başında yer alıyordu.

Abby'nin başı sağa sola döndü –bir şey arıyordu– ta ki gözleri üzerime konana kadar. Bana nasıl baktığının farkında bile olduğunu sanmıyordum; açgözlü bir sünger gibi beni içine çekiyordu. Bakışları, kollarımın üzerinden geçerek krem rengi örgü bir kazakla kaplı göğsümün tam ortasında durdu ve ardından aşağılara kayarak bir süre belimde oyalandıktan sonra penisimin olduğu noktaya yerleşti.

Bana bakmasından hoşlanıyordum. Geçtiğimiz haftalarda bunu özlemiştim.

Tam önünde durarak kaşımı kaldırdım. "Seni burada görmek ne güzel."

"Merhaba Bay Sullivan." Gülümsedi. "Sizi yeniden görmek çok güzel. Çok iyi görünüyorsunuz."

Sesim hırıltılı ve boğuk çıktı. "Çok güzel görünüyorsun."

Bir an için orada öylece durduk; dünyanın geri kalanının ortadan kaybolduğu bir filmdeki ya da kitaptaki o gerçek dışı anlardan birinde gibiydik, sanki sadece biz vardık.

Ta ki Henrietta elindeki bira bardağı ile bir kurt gibi sırıtarak dirseklerimizin dibinde belirene kadar.

"Bize ihtiyacın olursa ben ve Kevin arka tarafta olacağız Abby." Abby'nin koluna vurdu. "Ama Tommy'nin sana ihtiyacın olan her şeyi verebileceğinden eminim."

Giden ikilinin arkasından baktım. Kısa bir kot etek ve göğüs dekolteli beyaz bir bluz giyen Henrietta, tepeden topladığı sarı saçlarıyla genel atmosfere daha çok uyuyordu. Ekose gömlekle kot pantolon giyen herif –*Kevin*– ise bir Nirvana klipinden çıkmış gibi görünüyordu.

"Paltonu alabilir miyim?" diye sordum Abby'e, çünkü ben bir centilmendim ve ayrıca onun vücudunu daha rahat görebilmek istiyordum.

Paltosunu bana teslim ederek omuzlarıma, belime ve sırtıma sıkıca sarıldığında harika gözükecek olan kollarının ipeksi tenini ortaya çıkardı.

"Bir şey içmek ister misin?"

İçkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Yerinde duramıyordu, telaşlıydı. Çok şirindi.

"Limonlu bir cin ve Dubonnet lütfen" dedi, barmen Hubert'a.

Hubert, Abby uzaylı dili konuşuyormuş da onu çevirmemi istiyormuş gibi bana baktı.

"Ona cin ve tonik ver."

Hubert, kadehi barın üstüne koyar koymaz, Abby kadehi eline alıp kafasına dikti ve ardından uzun bir soluk verdi.

"Bir tane daha lütfen."

Hubert'ın, Abby'nin önüne ikinci kadehi koymasını ve Abby'nin de kadehin yarısını tek bir yudumda içtikten sonra gözlerini kapatıp boğazını temizlemesini izledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Demek istediğim, başın belada falan mı?"

"Bela falan yok." Abby başını iki yana salladı. "Henrietta vardiyamızdan sonra onunla bir içki içmem için beni nihayet ikna etti."

"Siz de çıkıp buraya mı geldiniz?"

"Evet." Abby başını şiddetle salladı.

Nedense doğru söylemiyormuş gibiydi.

"Şey, hayır, bu tam olarak doğru değil. Seni burada görmeyi umuyordum. Seninle konuşmak istediğim... Bir konu var."

Ben konunun detayına inemeden, Harry karaoke sahnesindeki mikrofona hafifçe vurdu ve mekândaki her müşterinin kulağını çınlatan tiz bir ses çıkardı.

"Bu şarkı S&S Securities'teki dostlarım için" diye duyurdu, gerçek bir pop yıldızıymış gibi.

Şarkı, yumuşak bir akustik gitar sesiyle başladı. Dalgalı siyah saçları şarkının melodisiyle uyumlu bir şekilde sallanan Harry, Backstreet Boys'un "I Want It That Way" şarkısının açılış sözlerini söylemeye başladı.

Onun adına ve biraz da kendi adıma utanarak iç çektim.

"Onu tanımıyorum" dedim Abby'e.

Barın arka tarafındaki Henrietta, kulakların zarını patlatan bir çığlık attı ve tıpkı bir... Şey... Backstreet Boys konserindeki bir kız gibi sahneye koştu.

"Ben de" dedi Abby.

Ve ikimiz de gülmeye başladık.

Başımı ona doğru eğdim. "Şimdi, şu 'konuya' gelirsek."

Abby gözlerimin içine baktı. "Evet. Farkına vardım ki..."

Sarhoş bir herif, Abby'e arkadan çarptı ve onu üzerime düşürdü. Adamı geri ittim ve kapıya bakarak kolumu Abby'nin beline doladım. Çünkü müziğin ve kalabalığın gürültüsü yüzünden sesini zar zor duyabiliyordum. Ve sesini duymayı –beni

bulmak için onu buraya getiren şeyin ne olduğunu öğrenmeyi– çok istiyordum.

Belinden tutarak onu kapıya ve serin gece havasına yönlendirdim. Paltosunu omuzlarının üzerine bırakıp onu kapıdan birkaç basamak uzağa, kaldırımdaki daha sessiz ve daha karanlık bir yere götürdüm. Sonra barın dışındaki tuğla duvara yaslandım.

Abby, çenesini yukarı kaldırmış ve narin ellerini yanlarda yumruk yapmış bir halde önümde duruyordu.

"Ciddi miydin?" diye sordu.

"Nadiren ciddiyimdir, aşkım, daha spesifik olman gerekecek."

Abby yutkundu.

"Beni istediğin konusunda. Basit tutmak konusunda. Bizim..."

"Birbirimizi *becermemiz* hakkında mı?"

Evet, kasten kaba davranıyordum. Onunla oynuyordum. Ona sataşıyordum.

Onu kışkırtıyordum.

Çünkü bundan zevk alıyordum. Dudaklarının arasından kaçan minik şaşkınlık nidasından zevk alıyordum. Pürüzsüz yanaklarına yayılan kızarıklıktan zevk alıyordum. Ve her şeyden çok, o iri, ışıl ışıl gözlerde yanan ateşli parıltısından zevk alıyordum.

"Evet, birbirimizi becermemiz hakkında."

Ve Tanrım, bundan da –o ilkel kelimeyi Abby'nin zarif sesinden duymaktan da– zevk alıyordum. Onu işaretliyormuşum, onu kirletiyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Birlikte kirlenmenin ne kadar eğlenceli olabileceğini ona göstermek istememe neden oluyordu.

"Bir ereksiyon kadar ciddiyim" diye cevapladım.

"Böyle bir ifade yok."

"Benim için var. Ben ereksiyonlarımı ciddiye alırım." Kollarımı kavuşturdum ve bir süre onu izledim. "Neden soruyorsun?"

Sokağın ilerisine baktı. "Biraz stresli olduğum söylendi."

"Stresli mi?"

"Gergin" diye onayladı.

"Evet, bu doğru ama bunun bizim sevişmemizle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamıyorum."

"Rahatlamaya ihtiyacım var" diye açıkladı. "Düzenli olarak stres atmaya."

Aniden her şey netleşti. Ne sorduğu. Ne teklif ettiği. Ve vücudumdaki her bir kan damlası güneye doğru yol alarak pantolonumun beklentiyle gerilmesine neden oldu.

"Yani senin kişisel stres gidericin olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Hafifçe omuz silkti.

"İlgilendiğini söylemiştin. Aramızda bir çekim olduğunu kabul ediyorum. Sen gördüğüm en yakışıklı adamsın..."

Egom da penisim gibiydi; büyük ve güçlü. Ancak okşanmaya ihtiyacı olsaydı, bu özel kadından gelen bu iltifat kesinlikle işe yarardı.

"...ve hastane odandaki öpücüğümüz..."

"Ateşliydi" diye bitirdim onun yerine.

Abby'nin sesi kısıldı ve boğuklaştı. "Evet, ateşliydi."

Çünkü o da o öpücüğü benimle aynı şekilde hatırlıyordu; ne kadar bağımlılık yaratıcı olduğunun ve ne kadar erotik hisler uyandırdığının farkındaydı.

Ama sonra kendine geldi. Geriye adım attı ve ikimizin de üzerine düşen şehvetli parıltıdan kurtulmak istercesine başını iki yana salladı.

"Ama anlaşmamızın bazı kuralları olacak. Koşulları."

Ve yine o aşırı resmi, usturuplu, vakur haline geri dönmüştü. Bir düğmeye basıp kendini kapatmış gibiydi. Ama yine de çok seksiydi.

"Ne tür koşullar?"

"Pekâlâ, bildiğin gibi, çok yoğun bir programım var. Birlikte geçireceğimiz zamanı önceden planlamalıyız. Salı ve cumartesi günleri esnekliğim var; sana da uyarsa o günlere seni yazabilirim."

Yüksek sesle güldüm.

Çünkü cinsel dürtülerim özgür ve doymak bilmez türdendi. Öyle önceden planlanmış bir güne yazılacak türden değildi. Bahsettiği bu esneklik ilgi çekici olsa da... Daha fazlasını duymak istiyordum.

"Ayrıca duygusal karmaşalar için vaktim yok. Her şeyin tamamen fiziksel olması gerekecek. Her ikimiz de birbirimize karşı tamamen dürüst olacağız; yaşananları dramatize etmek, pişmanlık falan olmayacak."

İşte şimdi benimle dalga geçtiğini düşünüyordum.

Çocuklardan birinin çalıların arkasına saklanıp saklanmadığını görmek için etrafa baktım. Bana şaka yapmak için onu kullanıp kullanmadıklarını görmek için. Çünkü söylediklerinin hepsi gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Sanki tüm kayan yıldızlar ve peri anneler, mükemmel bir dileği yerine getirmek için bir araya gelmişlerdi ve işte buydu. Lanet bir mucize gibi.

Hiç düşünmeden, sigaralarım için cebime uzandım. Ama ben paketten bir tane çıkarmadan önce, Abby beni azarlarcasına parmağını kaldırdı.

"Ve sigara içmek yok, bu da koşullardan biri. Anlaşmamız geçerli olduğu sürece sigara içmeyeceğine dair bana söz vermelisin. Benimle olsan da olmasan da."

"Seninle birlikte olmadığım zamanlarda sigara içmemem neden önemli?"

"Çünkü senin için kötü." Kaşları tatlı bir şekilde çatıldı. "Zararlı ve zarar görme fikrinden hoşlanmıyorum."

Başımı geriye eğerek bunu düşündüm.

"Yani bu bir ültimatom. Dudaklarımı ya bunun üzerine" – sigara paketini salladım– "ya da onun üzerine koyabileceğimi söylüyorsun." Güzel vücudunu işaret ettim.

"Sanırım bunu söylüyorum" diye kabul etti Abby.

Dilimi şaklattım. "Düşünmeye bile gerek yok."

Sigara paketini buruşturup köşedeki çöp kutusuna attım.

Abby gülümsedi ve sonra hafifçe kahkaha attı.

"Yani, kabul ediyor musun?"

Beni etkileyen –göğsümü sıkıştıran ve mideme yumruk gibi vuran– yüzündeki bakıştı ve bana, herhangi bir tütünden daha fazla bağımlılık yapabileceğini söylüyordu.

Yüzündeki ifade umutluydu. Açık bir özlemle doluydu.

İster stres atmak için olsun isterse olmasın, Abby bunu istiyordu. Evet dememi istiyordu. Bu yetenekli, zeki, göz alıcı kadın *beni* istiyordu. Nokta.

"Lanet olası paranı bana ver!"

Bu hırıltı, şu anda yaklaşık iki metre ötede duran gözü dönmüş bir heriften geldi. Abby'nin durduğu tarafa doğru tırtıklı bir bıçak tutuyordu.

Genelde çevreme karşı dikkatli olma konusunda daha iyiydim, ancak Abby –ve sohbet konumuz– fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

"Bu iyi bir zaman değil, dostum" dedim sessizce. "Burada bir şey konuşuyoruz."

Bıçağı salladı. "Paranı ver dedim ve çabuk ol, yoksa seni doğrarım!"

İşte şimdi sinirlenmiştim. Ve Abby'nin güzel yüzündeki korku, beni karanlık, acımasız, yasadışı düşüncelere sevk etti.

Fakat bu sorunu çabucak, temizce çözersem daha iyi olurdu.

Bu yüzden cüzdanımı çıkardım ve aşağılık herife bir yirmilik uzattım. "Alacağın tek şey bu. Git buradan. Ve ona öyle bakmayı kes, yoksa gözlerini sökerim."

Adam çürük dişlerini göstererek Abby'e pis pis güldü. "Belki bakmaktan daha fazlasını yaparım. Çok ama boş konuşuyorsun, *dostum*. Bıçağı tutan benim."

Üç hamle.

Elindeki bıçağın benim elime geçmesi için gereken tek şey buydu. İki hamlede de yapabilirdim ama işi garantiye almak için ona iyi bir tokat atmıştım. Bıçağı çenesinin altına bastırıp boğazına dayadım.

"Ne diyordun?" diye sordum usulca.

Aşağılık herifi kendi bıçağıyla kesip doğramak şairane bir adalet olsa da Abby yanımdaydı ve beni böyle bir anda görmesini istemiyordum.

Ayrıca kan lekesini temizlemek gerçekten çok zordu ve bu en sevdiğim kazaklardan biriydi.

Ancak yaptığı cezasız kalamazdı. Hayat böyle işlemiyordu.

Ben böyle işlemiyordum.

"Yanımdaki kız bir kırbaç kadar hızlıdır ve çok zekidir. Göstermemi ister misin?"

Adam şimdi pek de o kadar hırçın değildi. "Hayır."

"Çok kötü."

Bıçağı tutmaya devam ederek, bir elimle omzunu ve diğeriyle de kolunu kavradım. Sonra ellerimi aynı anda yukarı itip aşağı çektim. Ve bir *pop* sesi duyuldu.

Adam çığlık attı ama kımıldamasına müsaade etmedim.

"Teşhis nedir, tatlım?" diye sordu Abby'e, gözümü adamdan ayırmadan.

"Sen... Omzunu çıkardın" diye sessizce cevap verdi.

"Aynen öyle." Saldırganla alay ederek gülümsedim. "Eski günlerin hatırına tekrar denemeli miyiz?"

"Hayır" diye sızlandı, "bekle!"

Çok geçti.

Başka bir acı çığlık daha atan adamın diğer omzu da önce-

kiyle aynı kaderi paylaştı. Ve işe yaramaz iki kolu yanlardan sarkan adam inleyerek öylece durdu.

"Pekâlâ, buradaki işim bitti." Adamı doğru yöne doğru hafifçe ittim. "Hastane o tarafta. Bundan sonra seçimlerini iyi yap."

Adamın gittiğinden emin olduktan sonra, bıçağı çöp kutusuna attım ve ellerimi pantolonumun ön tarafına sildim.

Sonra Abby'e bakma fırsatı buldum.

Artık korkuyormuş gibi görünmüyordu. Ya da başkaları gibi tiksinmiş.

Tahrik olmuştu. Bana, şaşkın bir huşu ve şiddetli bir arzu karışımıyla bakıyordu.

Yeşil gözleri irileşmişti, meme uçları elbisesinin altında iki sert tepeciğe dönüşmüştü ve yumuşak, pembe dudakları aralanmıştı. Direk aletime giden bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Lanet olsun, onu istiyordum. Ve tam karşımda durmuş, onu almamı bekliyordu.

"Pekâlâ... Senin evin mi, yoksa benimki mi?"

Dokuzuncu Bölüm

Tommy

Evime yaptığımız yürüyüş aslında çok uzun değildi ama sonsuza kadar sürüyormuş gibi görünüyordu; çocukken en iyi Noellerin gelmesinin her zaman çok uzun sürmesi gibi.

Bunun bir nedeni de Abby'nin ayakkabılarıydı.

Tam bir tahrik etme eseriydi, ancak hızlı yürümek –ya da herhangi bir hızda yürümek– için tasarlanmamışlardı. Onu omzuma atıp bir mağara adamı gibi evime taşıma dürtüsü güçlüydü. Damarlarımda saf ve ilkel bir adrenalin dalgası akıyordu. Çok uzun zamandır arzuladığınız muhteşem kızın, aletinizi içine sokmanızı istemesi her erkeğe bunu yapardı.

Ama dürtülerimi bastırıp Abby'nin elini tutmakla yetindim.

Dairemin kapısını açtım ve anahtarlarımı kapının yanındaki masaya fırlatarak Abby'i içeri yönlendirdim. Işıkları açmadım –pencerelerden içeri giren ay ışığının gümüş pırıltısı sadece görmeye yetecek kadar aydınlık sağlıyordu ve tam olarak aradığım atmosferi yaratıyordu– gevşeyebilecek kadar karanlık, mahrem ve gizemli.

Abby paltosunu çıkarıp bana uzattı ve o odanın ortasına ilerlerken paltoyu kapının yanındaki kancaya astım. "Buraya yaptıklarını beğendim."

Yine nazik davranıyordu; çünkü dev ekran bir siyah televizyon, siyah bir televizyon koltuğu, kanepe ve annemin sayesinde

gelen koyu gri bir tığ işi battaniye koymak dışında pek bir şey yapmamıştım.

"Taşınmak gibi mi?" diye sordum.

"Evet" dedi bir gülümsemeyle, "tam bir bekâr evi ama sıcak, rahat. Tıpkı senin gibi."

Ona yaklaştım. "İçecek bir şeyler ister misin?"

Şimdi de ben nazik davranıyordum.

Abby başını iki yana sallayarak bakışlarını ayakkabılarına çevirdi.

Ve birden çok kırılgan göründü, kararsız ve boyunu aşan bir işe bulaşmış gibi. Çünkü onda gördüğüm haşinliğe –zekâsına ve hırsına– rağmen, Abby'nin erkeklerle pek fazla tecrübesi olmadığından emindim. Tek gecelik bir ilişki ya da koşulsuz şartsız bir seks deneyimi onun için alışılmadık bir durumdu. Bu bilgi, kendimi inanılmaz derecede ayrıcalıklı, onur duymuş –ve vahşice koruyucu– hissetmeme neden oldu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Abby? Fikrini değiştirmen sorun değil. Seni bara, arkadaşlarının yanına geri götürebilirim."

Abby çenesini kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Fikrimi değiştirmek istemiyorum." Derin, yavaş bir soluk aldı; derin sulara dalmadan hemen önce aldığınız türden bir nefes. "Bunu istediğime eminim. Seni istediğime."

Elini göğsüme koyarak parmaklarını kazağımın kalın iplerine bastırdı. "Hadi ama Tommy. Şimdi geri adım atamazsın."

Dudaklarından adımın çıktığını duymakta beni ele geçiren bir şey vardı, beni sıkıca tutan ve gitmeme izin vermeyen bir şey.

Çünkü kadınlar söz konusu olduğunda kovalayan kişi olmaya alışkındım. Peşlerinden koşmayı *seviyordum* ve bu konuda iyiydim. En baştan çıkarıcı kovalamacaların doruk noktası, kazandığınızı... Ve arzuladığınız her şeyin parmaklarınızın hemen ucunda olduğunu iliklerinize kadar hissettiğiniz o andı.

Ama Abby ile yaşadığım bu an farklıydı, daha iyiydi, son derece tatlıydı.

Çünkü sadece onu kazanmakla ya da ona kur yapmakla ilgili değildi; Abby kuralları değiştirmişti. Doğasının ve düşüncelerinin tersine, konfor alanının dışına çıkmıştı. O beni kovalıyordu. Beni baştan çıkarıyor, beni kendine çekiyordu. Ve hayatımda ilk defa bu şekilde istenmek, durumu ne kolaylaştırıyor ne de sıkıcı bir hale getiriyordu.

Bunu benim için, sadece benim için yapıyordu; çünkü normalde böyle biri olmadığını biliyordum. Bu çok değerliydi. Önemliydi.

Burada olup bitenleri benim için değerli kılıyordu.

Elimi çıplak kolundan yukarı kaydırdım, teni sıcak ve saten kadar yumuşaktı. Yanağını avcuma aldım ve diğer elimle beline sarılıp onu kendime çektim.

"Tekrar söyle."

"Ne?"

Ağzına baktım. "Adımı tekrar söyle."

Parmaklarının ucunda yükselip bir kelebeğin kanadının dokunuşu kadar yumuşak bir şekilde burnunu benimkine sürterken ağzında bir gülümseme belirdi. Ve dudakları *henüz karşımdaydı.*

"Tommy..."

Çoktan sertleşmiştim ama ses tonundaki fısıltılı yalvarış beni bir granite çevirdi. Abby'nin üzerine eğilip dudaklarını benimkilerle örttüm ve her bir santimini yalayıp yutma ihtiyacıyla dilimi derinlere daldırdım.

İlk başta nefesi kesilerek bir anlığına kaskatı kesildi.

Ama sonra... Sonra eridi.

Evet, işte böyle.

Göğüslerini göğsüme, karnını karnıma bastırdı; ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın yetmiyormuş gibi kollarını boynuma dola-

dı. Ve hepsi bir anda geri geldi; ellerimin altındaki hissi, dilinin tadı. Acınası hafızamın hatırlamama müsaade ettiğinden çok daha vahşi, yakıcı ve mükemmeldi.

Ellerimi yumuşak saçlarının arasına geçirip hafifçe kavradım ve beni gırtlaktan çıkan bir inilti ile ödüllendirdi. Başını eğerek öpücüğü yavaşlattım, böylece dudaklarını emip dilimi, dilinin üzerinde kaydırabilirdim; ağzının kadife hissinin tadını ikimizin de hak ettiği şekilde çıkarabilirdim.

Abby de boş durmadı. Elleri vücudumun üzerinde dolandıktan sonra kazağımı kavrayıp yukarı sıyırdı. Kazağı başımın üzerinden çekip çıkarana kadar öpücüğe ara verdim. Ama sonra dudaklarına geri dönmedim.

Çünkü irileşmiş gözlerindeki yalın açlıkla bana –çıplak karnıma– bakıyordu. Merakla.

Ve sonra bana dokundu.

Avcunu sıcak tenime bastırdı; elini göğsümdeki, kollarımdaki ve karnımdaki kasların üzerinden kaydırırken bakışlarıyla da takip etti.

"Nasıl görüneceğini pek çok kez hayal ettim" diye soludu.

Diğer elini de oyuna sokarak tırnaklarını hafifçe karnıma sürttü, kot pantolonumun belimden aşağı sarktığı yerdeki girintileri okşadı. Ve beni inletti; beni çıldırtıyordu.

"Ama bu, hayal ettiğimden çok daha fazla, çok daha iyi."

Üzerindeki elbiseyi parçalayıp onu burada, sert meşe zemin üzerinde becermeme neden olacak şeyler söylemeyi kesmesi için onu kollarıma çekip setçe öptüm.

Çünkü şu anda bunu yaparsam her şey çok hızlı ve şiddetli olurdu ve o da bunu yapmama izin verirdi.

Ama bunu aceleye getirmek istemiyordum. Her hissin tadını çıkarmak, ondan gelecek her iniltiden zevk almak istiyordum.

Elbisesinin arkasındaki fermuarı aşağı kaydırdım ve Abby, elbiseyi yeşil bir havuz gibi ayaklarının dibine serdi.

Bu kadının beni gerçekten de öldürmeye çalışıyor olabileceğini düşündüm.

Çünkü sutyen takmıyordu.

Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Göğüsleri dik, bembeyaz ve mükemmeldi; meme uçları, iki gül goncası gibi tapılmak ve emilmek için yalvarıyordu. Abby karşımda dururken üzerinde sadece yüksek topuklu ayakkabıları ve siyah dantel külotu vardı.

Penisim o kadar sertti ki kot pantolonumun fermuarını aşıp geçmeye çalışıyormuş gibi kalbimle eş zamanlı olarak atıyordu.

Abby kollarını kaldırdı ama kendini örtmeden önce –çünkü bu bir işe yaramayacaktı– bir günahkâr gibi önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Göğüslerini avuçlayarak nazikçe sıktım ve başparmaklarımı meme uçlarına yavaşça sürttüm.

Abby adımı ıslayarak başını geri eğdi.

"Tommy."

Ağzımı göğsüne götürdüm ve dudaklarımı muhtaç küçük tepeciğin etrafına sarıp emdim. Çok tatlıydı; yumuşak, pürüzsüz ve mis kokulu. Diğer göğsüne geçerek meme ucuna dilimle fiske vurdum ve sert tepeciği uzun bir emişle ağzıma çektim.

"Ah, evet." Abby başımı kavrayarak öne eğildi ve kendini bana sundu.

Çok iyiydi. Kanım kaynıyor, alevler tenimi yalıyordu.

Çünkü bundan hoşlanıyordu, buna bayılıyordu, buna muhtaçtı; dokunuşuma, ağzıma, aletime.

Ve dünyadaki hiçbir şey bundan daha fazla tahrik edici olamazdı.

Dilimi aşağı kaydırarak düz karnının üzerinde ıslak bir iz bıraktım. Dantelli külotunun belini dişlerimle ısırdım, kumaşı çekiştirerek bacaklarından aşağı kaydırdım ve onu çıplak bıraktım.

Pürüzsüz, tatlı vajinasının ve düzgünce kesilmiş koyu kahverengi tüylerinin güzelliğini zevkle izlerken bana baktı. Elle-

rimi kalçasına koyup kalça kemiğine bir öpücük kondurdum. Kokusu, altdudaklarında parlayan ıslaklığı akıl sağlığımı zorluyordu.

"Seni tatmak istiyorum Abby. Sen düzgün düşünemeyene kadar buranı yalamak ve sevmek istiyorum. Bu şekilde boşalmanı sağlamak istiyorum."

Başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. "Benimle aynı fikirde misin?"

Nefes alamıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben... Eğer sen... Yani..." Zorlukla yutkundu. "Evet, kesinlikle."

Teşekkürler Tanrım.

"Harika cevap, tatlım."

Sonra onu ağzıma doğru çektim. Benim için sırılsıklam olmasından, güzel kokusundan ve *siktir*, lezzetli tadından tahrik olarak onu yalayıp yuttum. Tatlı, sulu bir elma gibiydi.

"Ah Tanrım" diye inledi.

Klitorisinin şişmiş tomurcuğunu yalayabilmek ve en sıcak, en sıkı noktasına dilimle ulaşabilmek için parmaklarımla onu araladım.

Abby'nin vücudu bana bir sirenin şarkısı gibi sesleniyordu. Eski zamanlarda, sadece bu sese yaklaşabilmek için gemilerini kayalıklara çarpan denizcileri çok iyi anlıyordum.

Çünkü bunun için kayalıklara çarpmaya değerdi. Yok olma riskine. Onu dilimle tatmaya, yalamaya ve becermeye devam edebileceğim anlamına geldiği sürece. Abby'nin en az vajinası kadar tatlı olan boğazından çıkan tatlı iniltileri duymaya devam edebildiğim sürece.

"Aman Tanrım, aman Tanrım" diye soludu nefes nefese.

Poposunu kavradım ve saçımdaki parmaklarını sıkılaştırarak kalçasını ağzıma bastırdı. Dilimle onu acımasızca kırbaçladım, yaladım... Ta ki oraya gelene kadar. Boşaldığını hissedene

kadar; ıslak, sıcak, kıvranan hazzının tadını alana kadar. Kasları kasılıp gerildi, dizleri büküldü ve boğuk iniltisi duvarlarda yankılandı.

Karnının alt tarafına bir öpücük bastırdıktan sonra ayağa kalkıp Abby'i kucağıma aldım. Onu kanepeye götürürken tüm uzuvları gevşemiş ve ağırlaşmıştı. Daha rahat etmesi için ayakkabılarını çıkardım. Kalbim göğsümün içinde şiddetle çarparken, kanepeye oturdum ve onu da dizleri bacaklarımın iki yanına gelecek şekilde kucağıma oturttum. Ve sonra yine öpüşüyorduk; göğsümüz birbirine sürtüyor, ellerimiz birbirimizin üstünde geziniyordu.

"Yatak odamdaki başucu çekmecemde prezervatif var" dedim dudaklarına.

Seksin, tutkunun ve orgazmların koruyucu bir azizi varsa kesinlikle Abby'nin şu anda göründüğü gibi görünürdü; göğüsleri dikleşmiş, kızıl saçları vahşice dağılmış ve teni pembenin mükemmel bir tonuna bürünmüş halde.

"Burada, elbisemin cebinde prezervatif var."

Güldüm. "Cepli elbiseler harika."

Abby kucağımdan kayarak indi ve elbisesinin yanına gitti. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekmeleyerek çıkardım ve pantolonumun düğmelerini açıp rekor sürede aşağı indirdim. Abby kanepeye geri döndüğünde, elime aldığım penisimi yavaşça okşuyordum.

Kararmış gözleri ve aralanmış dudaklarıyla beni izledi; manzaranın tadını çıkarıyordu. Prezervatifi bana uzattı ama başımı iki yana salladım.

"Tak bana."

Çünkü bunu gerçekten yapıyorsak –ve bunu birçok defa yapmayı planlıyordum– utangaçlığa yer yoktu. Her bir santimime aşina olması gerekiyordu.

"Buyurgan" diye dalga geçti.

"Sana ne yapacağını söylemeye bayılıyorum. Beni deli gibi heyecanlandırıyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Parmağımı büküp onu yakına çağırdım. "Ve senin de hoşuna gidecek; bundan emin olacağım."

Kanepenin yanında yere çöktü, dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyordu. Elini benimki ile değiştirerek penisimi okşamaya başladı ve kendimi zevkin kollarına bıraktım.

Sonra prezervatifi kalın uzunluğumdan aşağı kaydırdı. Bacaklarını açarak onu üzerime çektim ve bedenlerimizi aynı hizaya getirerek penisimin başını sıcaklığına bastırdım. Kasıklarımız birbirine yapışana, poposu bacaklarıma dayanana ve penisim içine yerleşene kadar beni yavaş yavaş içine alırken ellerimi sertçe kalçasına bastırdım.

Islaktı, gergindi ve her şeydi.

Penisimin etrafını bir kalıp gibi sardı; tam da tahmin ettiğim gibi mükemmeldi.

"Siktir, çok güzel. Bu çok güzel."

Öpüştük ve birbirimize sürtündük; göğüslerini avuçladım ve boynunu emdim.

Abby ellerini kalçasında duran ellerimin üzerine koydu.

"Göster bana" diye soludu. "Nelerden hoşlandığını göster bana."

Kontrolü ele almaya hazırdım ama tam şu noktada, Abby'nin mükemmel vajinası, etrafımda kasılırken farklı bir şeyler havasındaydım.

"Kullan beni. Boşalana kadar beni sür. Görmek istiyorum Abby." Onu sertçe öptüm. "Hissetmek istiyorum."

Her kadının kesinlikle sevdiği bir becerme ve becerilme şekli vardı. Bu, onları her seferinde doruğa çıkarmayı garanti ederdi. Bazı kadınlar bunu isteyemeyecek kadar çekingen ve bazı erkekler de kadınların bunu istediğini fark edemeyecek kadar aptaldı; ama şimdi istediğim buydu.

Abby'nin bana göstermesini istiyordum ve bunu yaparken parçalara ayrılmasını izlemek istiyordum.

Sözlerim karşısında uzun uzun inledi ve gözlerini kapatarak kalçasını hareket ettirdi. Kasları beni bir mengene gibi kavrıyordu. Ellerimi poposundan yukarı kaydırarak beline sarıldım ve sonra göğüslerini avuçladım. Ardından meme ucunun tatlı meyvesini emmek ve yalamak için öne eğildim.

Ve sonra nefesinin kesilmesine, inleyip çığlık atmasına neden olacak o ritmi bulmak için gerçekten hareket etmeye başladı.

Abby derin ve yavaş seviyordu. Hiçbir hamleyi aceleye getirmiyor, aşağı yukarı zıplamıyordu.

Süzülüyordu.

Kalçasını ileri geri hareket ettirdiği ve sonra daireler çizerek kıvırdığı, klitorisini kasığıma bastırdığı tüm bu süre boyunca derinlerine gömülü olan penisim sert ve sıcaktı.

Kanepenin minderlerine yaslandım ve başımı kaldırarak onu seyrettim.

Ve bir an için nefesim kesildi.

Çünkü böyle çok güzeldi. Açık, çıplak ve zevkini kovalarken; izlememe izin verecek kadar cesurken. Gözleri kapalıydı, kirpikleri yanaklarının üzerine yayılmıştı, güzel alnı hafif bir konsantrasyonla kırışmıştı ve dolgun altdudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Kalçalarını daha hızlı kaydırmaya başladı ve bacaklarını genişçe açarak beni biraz daha derinlerine çekti. Vajinasının etrafımda sıkılaştığını, daha da ıslandığını... Yaklaştığını hissedebiliyordum.

Dudaklarının arasına fısıldayabilmek için ensesinden tutup onu kendime çektim. "Çok güzel, aşkım. Böyle çok güzel. Ver onu bana, boşaldığını hissetmeme izin ver."

Abby gözlerini açtı ve alnını benimkine bastırdı. Vajinasını kasığıma bastırdı, kalçası seğirdi ve dudakları kırık, doyumsuz bir iniltiyle aralandı.

Ve kaslarını penisimin etrafında öyle bir sıktı ki neredeyse onunla birlikte boşalmama neden olacaktı.

Ama sert bir nefes alarak bu dürtüyü bastırdım ve kendimi uçurumun kenarından geri çektim.

Çıktığı zirveden inen Abby'i poposundan kavrayıp kanepeden kalktım. Yatak odasına giderken sertçe öpüştük. Boynumu ve çenemi yalıyor, kulağıma Tanrı'nın ve benim adımı fısıldıyordu. Koridorun ortasında duraklayıp onu duvara yapıştırdım ve içine sertçe bastırdım. Çünkü çok iyi hissettiriyordu.

Ve sonra yatak odasındaydık. Abby'i sırtüstü yatırıp içinden çıktım ve ona bakıp dokunabilmek, yatağımın ortasında bacaklarını genişçe açabilmek için dizlerimin üzerinde yükseldim.

Ağzından başlayarak başparmağımla dudağını okşadım, çenesinden aşağıya doğru yavaşça bir çizgi çekerek göğüslerine indim ve sonra karnının tam ortasından bacaklarının arasına ilerledim.

"Seni becermemi söyle."

Şimdi çok daha sıcak ve kaygandı. İki parmağımı içine bastırdım ve kendi ıslaklığını kullanarak klitorisini okşadım. Yavaşça ovalayarak onunla alay ettim; çünkü boşalmasını değil, alev alev yanmasını istiyordum.

"Söyle tatlım."

Sesi çok kısıktı ve kapımdan içeri girdiğimizden beri ilk kez kendinden emin değilmiş gibiydi.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Kalçamı bacaklarının arasına soktum ve bir elimle yataktan destek alarak üzerine eğilirken diğer elimle penisimi tutarak vajinasının dudakları boyunca yukarı aşağı kaydırdım.

"Ama söylediğini duymak istiyorum Abby. Bunu duymak harika hissettirecek." Başımı eğip onu nazikçe öptüm. "Beni iyi hissettirmek istiyorsun, değil mi?"

İstediğini zaten biliyordum ama yine de sorumu onaylamak için çenesini yukarı ve aşağı oynattı.

"Öyleyse kelimeleri söyle bana, güzel kız."

Penisimi yukarı ve aşağı kaydırarak hafifçe bastırdım ama içine girmedim. Abby ayaklarını yatağa dayayıp dizlerini büktü ve kalçasını kaldırarak beni içine almaya çalıştı.

"Bana ne istediğini söyle Abby. İkimizin de istediğini." Dudaklarını emdim. "Söylediğini duymama izin ver."

Gözlerimin içine baktı ve o mükemmel, zarif sesiyle bana yalvardı. "Ben... Seni içimde istiyorum Tommy."

"Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Aman Tanrım, evet. Lütfen..." Kalçası bir kez daha beklentiyle havaya kalktı ve penisim tam orada, açıklığının hemen önündeydi. "Lütfen becer beni Tommy. Şimdi becer beni."

Bunu duymak o kadar güzeldi ki ondan o kadar memnundum ki onu bir saniye daha bekletmedim.

Tek bir hamlede içine girdim. Daha derinlere inemediğim bir noktaya geldiğimde, tam da onun istediği gibi kalçamı döndürerek ileri geri hareket ettim.

Sonra geri çekilip bir kez daha ileri bastırdım. Sertçe, tekrar ve tekrar. Başımı eğip beni nasıl içine aldığını seyrettim ve manzara çok güzeldi.

"Al" diye soludum hırıltıyla. "Hepsini al."

Abby'nin göğüsleri her hamlede zıplıyordu. İnlemeye ve "Evet, ah evet... Evet" diye mırıldanmaya devam ederken çenesi yukarı kalkmış ve alnı terden sırılsıklam olmuştu.

Kalçam hızlandı, daha hızlı hareket ediyordu. Karnımın alt kısmında oluşmaya başlayan sıcaklık gitgide yükseliyordu.

Parmaklarımızı kenetleyerek Abby'nin ellerini başının üstüne bastırdım.

Abby inleyerek çenesini kaldırdı, vajinası sıkı kasılmalarla etrafımda sıkışıyordu.

"Tommy."

Ve beni de yanında götürdü.

Enfes vuruşlarla içine boşalırken, içine son bir kez girerek derinlerine gömüldüm.

Dakikalar sonra, hâlâ artçı sarsıntılarla titriyordum. Ama başımı Abby'nin boynundan kaldırıp saçlarını yüzünden çekmeyi başarabildim.

Başımı eğip dudaklarından hafifçe öptüm ve karşılığında verdiği tatlı gülümsemeyi zevkle yedim.

* * *

Yatakta yaklaşık on dakika uzandıktan sonra, tenimiz soğuduğunda ve nabızlarımız aynı anda kalp krizi geçiriyormuşuz gibi atmayı kestiğinde, Abby yanımda gerindi. Sırtı bir yay gibi kıvrıldı, dolgun göğüsleri yukarı kalktı, uzun kolları arkaya uzandı ve elleri yatak başlığına dayandı.

Ve bu da onları oraya bağlamayı düşünmeme neden oldu. Bu çok eğlenceli olurdu.

"Bu harikaydı" dedi hülyalı bir iç çekişle. "Kendimi olağanüstü hissediyorum."

Bu aşina olduğum bir tondu... Ama duymak her zaman çok güzeldi.

"Kadınlar üzerinde böyle bir etkim vardır" diyerek sırıttım.

Başucumdaki saate baktı ve kaşlarını çattı. "Eve gitmem gerek. Yarın sabah erkenden vardiyam var. Eh... Yani bugün."

Yan tarafına yuvarlanıp başımı elime dayadım ve parmağımın ucuyla köprücükkemiğini okşadım. "Gece burada kalabilirsin. Sabah sevişmesi güne başlamanın en iyi yoludur."

Cezbedici teklifim karşısında tereddüt etti ama sonra kendini toplayarak oturdu ve yatak örtüsünü de beraberinde götür-

dü. Seksi Bayan Usturuplu geri dönmüştü.

"Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Omuz silktim. "Sen bilirsin."

Bacaklarımı yataktan aşağı indirdim ve kıyafetlerimizi toplamak için salona gittim. Ama odaya geri döndüğümde Abby'nin bakışları her hareketimi takip ediyordu, gözbebekleri bedenime yapışmış gibiydi.

Ve yine sertleşmiştim; aletim kalınlaşmış, uzamış ve bir tur daha gitmeye hazırlanmıştı. Çünkü böyle marifetliydim.

Abby'nin ağzı hafifçe aralandı; yanına gidip penisimi sarkık dudaklarının arasından kaydırmam için mükemmel bir genişlikti. Bu da eğlenceli olurdu.

"Kalmak istemediğine emin misin?" diye sordum, onu baştan çıkarmaya çalışarak. Çünkü gerçekten de kalmak istediğini düşünüyordum.

"Hayır." Tüm iradesini kullanarak gözlerini üzerimden çekti. "Fazla kişisel."

"Sen boşalana kadar seni dilimle becerdim, aşkım. Artık 'fazla kişisel' diye bir şeyin var olduğunu düşünmüyorum."

Abby tatlı küçük kıçını yatağın üzerinde kaydırıp elbisesini hızla üstüne geçirdi ve bu süreçte kendini olabildiğince saklamaya çalıştı.

Büyük terbiyesizlik.

"Fazla samimi o halde. Bu bir anlaşma, unuttun mu? Duygusal karmaşa yok, yani bu da yatıya kalmak yok anlamına gelir."

Derin bir soluk verip yüzümü ovuşturdum.

"Tamam. O zaman seni evine bırakayım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Gerçekten yapmak zorundayım."

"Tommy, anlaşmıştık..."

"Kahrolası gecenin yarısı Abby. Bir kadının gecenin bir yarısı eve tek başına dönmesine izin veren her erkek birinci sınıf bir

aptaldır, ben birçok şey olabilirim ama bir aptal değilim."

Yatağın etrafından dolanıp arkasına geçtim ve fermuarını yukarı çektim.

"Bunun duygusal karmaşayla falan ilgisi yok." Saçlarını omzundan çekerek kulakmemesini yavaşça dişledim ve ensesine soludum. "Sadece eve sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum... Böylece seni tekrar becerebilirim."

Sözlerimi duyunca ürperdi, iyi türden bir ürpertiydi. Sonra ikna olmuş gibi görünerek başını salladı.

Ve ben de kendimi neredeyse ikna edecektim.

Onuncu Bölüm

Abby

Etta, Luke ve Kevin haklıydı. Kendi kendine yaşatılan orgazmlar, kesinlikle başkasının yaşattığı orgazmlarla aynı değildi. Ve özellikle de seks tanrısı olan bir korumanın yaşattıkları mükemmelin tanımıydı.

Tommy –*Tommy ve ben*– muhteşemdi. Seksin böyle –vahşi ve pervasız ama aynı zamanda güvenli– olabileceğini bilmiyordum. Ve onun kollarındayken, üstündeyken ve altındayken hissettiğim buydu. Güvende hissetmiştim.

İstendiğimi ve korunduğumu hissetmiştim.

Her şeyi söyleyecek, her şeyi yapacak kadar güvende hissetmiştim.

İnsanın aklını başından alan bir deneyimdi. Ufuk açıcıydı. Bakış açısı değiştiriciydi.

Ve kafamdaki bir ses plana sadık kalmam –dikkatimin dağılmasına izin vermemem– için beni uyarsa da daha cesur olan başka bir ses bunu tekrar yapmak için sabırsızlanacağımı söylüyordu.

Tommy'nin bana defalarca hissettirdiklerini mümkün olan en kısa sürede tekrar hissetmek için sabırsızlanacağımı...

Dün gece beni evime bıraktıktan sonra, ayakkabılarımı çıkardım ve yüzüstü yatağa yatıp dört saat boyunca ölüler gibi uyudum. Sizi derinlere çeken, karanlıkla sarmalayan, tazelenmiş ve

–damarlarına fışır fışır köpüren soda enjekte edilmiş gibi– enerjik bir şekilde uyanmanızı sağlayan dipsiz, rüyasız bir uykuydu.

Tıbben konuşursak, bunun mümkün olmadığını biliyordum. Gerçekte hormonlardan, endorfinden ve dopaminden oluşan bir karışımı yaşıyordum; ama böyle *hissettiriyordu*.

Olağanüstü.

Tommy ile haftalar önce, lanet olsun, yıllar önce yatmalıydım; bu konuda da haklıydı. Yanıldığım için kendimi hiç bu kadar harika hissetmemiştim. Yaşananların yoğunluğu, içime dolan haz ve neşe, nefes kesecek kadar mükemmeldi. Tüm bu hisler benimle kalmıştı; sabah aldığım duş boyunca mırıldanmamı sağlamıştı ve asansörden inip ameliyathane katına geldiğimde de hâlâ mırıldanıyordum.

Bir noktada şarkı söylemeye bile başlamış olabilirdim. Utanmaz bir gülümsemesi, güçlü kasları ve kesinlikle muhteşem bir penisi olan koyu saçlı bir delikanlı hakkında açık seçik bir şarkı.

Yüce Tanrım, sadece bir geceydi ve şimdiden kendi kendime müstehcen konuşmalar yapıyordum. Ve umurumda bile değildi.

Dışarıdan da en az içimde hissettiğim kadar iyi göründüğümü düşünsem de Etta, beni viziteden hemen önce hemşire masasının yanında gördüğünde şüphelerim doğrulandı. Dün gece ne yaptığımı tam olarak bildiğini söyleyen gizemli ve aptal bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Sihirli değnek muhteşem bir ilaçtır."

Güldüm. "Sihirli değnek mi?"

"Resmen havada uçuyorsun. Üzerine peri tozu boşaltmış gibi."

Bir inilтiyle kıkırdadım ve ellerimle gözlerimi kapattım. "Etta. Bu çok fazla."

Kaşlarını oynattı. "Ama yine de yeterli değil. Detayları istiyorum, seni ahlaksız kız, sakın benden gizlemeye çalışma."

Ben cevap vermeye başlamadan önce, arkamızdaki asansörün kapıları açıldı ve Kevin dışarı çıktı. Saçı başı dağılmış durumdaydı, şiddetle çekilmiş de modeli kalıcı hale gelmiş gibi. Binanın içinde olmasına rağmen koyu renkli güneş gözlüğü takıyordu. Çok tanıdık gelen bir güneş gözlüğü... Korumalarınkine benzeyen bir güneş gözlüğü.

Ve *Zip-a-Dee-Doo-Dah* şarkısını mırıldanıyordu.

"Günaydın hanımlar."

"Vay, vay, görünüşe göre dün gece şanslı olan tek kişi Abby değilmiş" dedi Etta.

Kevin güneş gözlüğünü çıkardı ve saygıyla ceketinin ön cebine kaldırdı.

"Şanslı demek az bile."

"Dün gece bardan Bea ile birlikte çıktı" diye açıkladı Etta.

Beni koruduğu gecelerde Bea ile çok fazla zaman geçirmemiştim ama onu tanıdığım kadarıyla ondan hoşlanıyordum. Açık sözlü, cesaretli, biraz kaba ama iyi bir kızdı. Kevin'ın yini için mükemmel bir yangdı.

Etta da aynı fikirdeydi. "Tıp kariyerimden bir sonuç alamazsam sanırım profesyonel bir çöpçatan olacağım. Bea'ye, Kevin'a bir şans vermezse aptallık edeceğini ve sessiz biri gibi göründüğü için onu başından savmaması gerektiğini söyledim."

Kevin bütün kanaryaları yemiş bir kedi gibi sırıttı. "Sessiz tipleri sevdiğini kesinlikle söyleyebilirim. Hem de çok."

Sonra bize doğru eğilerek merakla sordu. "Ama dün gece üçümüzün de korumalarla birlikte takılmış olması sizce de tuhaf değil mi?"

Tamamen samimi görünen Etta, "Harry ile yatmadım" dedi.

"Harry mi?" diye sordum anlamaya çalışarak. "Backstreet Boys şarkısı söyleyen uzun boylu çocuk mu?"

Kevin başını salladı. "Resmen birbirlerine yapışmışlardı." Etta'ya döndü. "Bardan beraber ayrıldınız."

Adam sahnedeyken çılgına dönmesine bakılırsa Etta'nın onunla hemen oracıkta yatmamış olmasına şaşırmıştım.

"Senin tipin gibi görünüyor."

"Öyle" dedi Etta içini çekerek hülyalı bir sesle. "Dondurma yemeye gittik ve bütün gece dolaşıp sohbet ettik. Sonra beni evime bıraktı ve yanağımdan öptü. Biz ruh ikiziyiz. Ruh eşimle işleri ağırdan almak istiyorum."

"Tabii." Kevin başını salladı. "Yani ikinci buluşmada dünyasını sarsacaksın."

"Kesinlikle. Yarın akşam yemeğe geliyor. Ona öyle bir çarpacağım ki muhtemelen bir yerlerimi inciteceğim."

İşte tanıdığım Etta buydu.

Dr. Paulson, hemşire masasının diğer tarafında belirdiğinde sohbetimiz yarıda kesildi.

"Haddock, bu haftaki nakil ameliyatımda bana asistanlık yapacaksın."

Gümüş rengi kısa saçları, uzun bir boyu, zarif bir tavrı ve kusursuz bir kariyeri olan Dr. Paulson, diğer bütün cerrahların büyüdüklerinde olmak istedikleri bir cerrahtı.

"Evet hanımefendi."

"Seni zorlayacağım. Hazırlıklı olsan iyi olur."

Başımla onaylayışım sağlam ve kararlıydı.

"Ben hazırım. Bana güvenebilirsiniz."

Bu kelimeleri daha önce söylemiş olsam da –çünkü hiç kimse yetersiz olma endişesini kabul etmek istemezdi– ilk kez içten içe doğru olduklarına inanıyordum.

Dr. Paulson gözlerini kısarak beni inceledi. "Bu sabah sende bir değişiklik var. Kahvaltıda farklı bir şeyler mi yedin?"

"Hayır hanımefendi."

Etta, arkamdan sadece benim duyabileceğim şekilde kıkırdadı. "Ama akşam yemeğinde yedi."

Ayağımı geri çekip bacağını tekmeledim.

"Pekâlâ, her neyse" dedi Dr. Paulson, bir çizelge alıp asansöre ilerlerken. "Aynen devam et."

Gülümseyerek başımı salladı. "Edeceğim."

O gittikten sonra, korkunç ve berbat en iyi arkadaşıma baktım. "Bir dahaki sefere dinlenme odasında kestirirken seni cerrahi maskeyle boğacağım."

Etta bana dilini çıkardı ve viziteye başlamak için Kevin'ı kolundan tutup koridorun sonunda toplanan grubun yanına çekiştirdi. Cebimdeki telefon titrediğinde onların bir adım arkasındaydım.

Dün gece numarasını telefonuma kendi kaydeden Tommy'den bir mesaj gelmişti.

Orgazm Tanrısı: Bu gece boş musun?

Dört kelimelik basit soruyu görünce içime bir sıcaklık yayıldı. Ama bu sıcaklık beni yakmadan önce bir cevap yazdım.

Ben: Bugün pazar.

Orgazm Tanrısı: Biliyorum. Dinlenme günü. Seviştikten sonra daha iyi dinleniyorum. Eminim sen de öylesindir.

Adam nasıl tartışacağını iyi biliyordu. Yine de beni göremiyor olsa bile başımı iki yana sallayarak direndim.

Ben: Bu haftaki bir ameliyata hazırlanmak için okuma yapmam lazım.

Orgazm Tanrısı: Beni sürerken okuyabilirsin. Hangi sayfada kaldığını karıştırmaman için çok yavaş hareket edeceğim. Kazan-kazan.

Tüm nefesim kesildi. Çünkü dün gece kanepesinde bunları yaşamıştık. Yavaş ve derin. Onun içimde nasıl hissettirdiğini hatırlarken bacaklarımın arasında harika bir zonklama başladı. Sert, kalın ve muhteşem. Kendimi inanılmaz dolu hissetmiştim; acayip sıkılaşmıştım ve etrafında çaresizce kasılmıştım.

Ama yine de... Olaylara bir bütün olarak bakmaya çalışıyordum.

Ben: Salı ve cumartesi günlerinde anlaşmıştık.

Orgazm Tanrısı: Aslında o kısmı hiç kabul etmemiştim. Bu tarz planlamalardan hoşlanmam.

Bir duraklama oldu, karşımdaki üç nokta beni kışkırtıyordu. Sonra bir cevap daha ekledi.

Orgazm Tanrısı: Ve seni tekrar istiyorum.

Çok tatlı bir heyecanla yüreğim kabardı. Ve farkında olmadan yüzümde sersemlemiş bir gülümseme belirdi.

Çünkü beni istiyordu.

Ve Tommy Sullivan'ın beni istemesiyle ilgili her şey kendimi canlı ve ışıl ışıl hissetmemi sağlıyordu. Daha önce hissetmediğim kadar kendimden emin ve güçlü hissetmemi sağlıyordu.

Orgazm Tanrısı: Bu sefer senin yatağında sevişmek istiyorum. Bütün sabah boyunca bunu düşündüm. Kızıl saçların, pembe ipek çarşafın üzerine yayılmış bir halde sırtüstü yatıyorsun, havaya kalkmış göğüslerin ağzım için yalvarıyor. Bacakların da genişçe açılıyor, çünkü ağzımı orada da hissetmek istiyorsun.

Boğazımın derinliklerinden bir inilti koptu, çünkü kelimeleri söylediğini neredeyse duyabiliyordum. Onları kabaca kulağıma fısıldıyordu. Benimle birlikte yapmak istediği, bana yapmak istediği her şeyi... Ben de istiyordum.

Ona takılmak için bir cevap yazdım.

Ben: Çok ikna edici bir adamsın.

Ama Tommy şakalaşmayı kesmişti.

Orgazm Tanrısı: Evet de Abby.

Cep telefonumu tutarken elim hafifçe titredi. Çünkü bu kötüydü. Tehlikeliydi. Kurallarımı şimdiden çiğniyordum. Ama içimde coşkulu, telaşlı bir arzu vardı. Kafamı karıştırıyor ve başımı döndürüyordu. Ona yakalanmıştım, onun esiri olmuştum ve tamamen onun insafına kalmıştım.

Tommy'nin insafına.

Bu yüzden parmaklarım ekranın üzerinde hızla kayarak mümkün olan tek cevabı yazdı.

Ben: Evet.

On Birinci Bölüm

Tommy

İlk geceden itibaren, Abby, bir yavru kedinin sıcak süte bayılması gibi anlaşmamızın tiryakisi oldu. Onun evinde ve benimkinde buluştuk; uzun, yavaş, terli saatler ve sert, çalıntı dakikalar geçirdik. Bazen günler öncesinden planlandı, diğer zamanlarda ise anlık gelişti. Spontane ve dürtüseldi... Ve her anı mükemmeldi.

Şu andaki gibi. Abby, kendi yatağında elleri ve dizleri üzerindeydi ve ben de arkasında dizlerimin üstünde duruyordum. Onu belinden kavrayıp penisimin üzerinde hızla hareket ettirirken ellerimin soluk teni üzerindeki görüntüsünden hoşlanıyordum. Kasığımın onunkine her çarpışında poposunun titremesine bayılıyordum. Etrafımı sıkıca saran sıcak ve kaygan cennetinin hissettirdiklerini seviyordum.

Bundan daha iyisi olamazdı.

"Tommy..." Mükemmel inlemesi odanın içinde süzüldü.

Ta ki olana kadar.

Abby'nin başı öne eğildi, parlak saçları kalça darbelerimle eş zamanlı olarak sallanıyordu.

"Yakın mısın?" diye sordum ama sadece yüksek sesle söylediğini duymak için.

Prezervatife rağmen ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum. Ne kadar ıslandığını ve kaslarının o belirgin kasıl-

mayla nasıl titrediğini hissedebiliyordum.

"Çok yakınım" diye soludu. "Lütfen Tommy. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Abby Haddock'un boşalmak için yalvarması şimdiye dek duyduğum en tatlı sesti.

Avcumu sırtından yukarı kaydırarak parmaklarımı ensesindeki saçların arasına geçirdim ve onu yukarı çektim. Çünkü daha yakın olmak istiyordum, onu daha derinden hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kalçam gitgide hızlanırken, kolumu beline sarıp onu sabit tuttum. Sırtını göğsüme bastıran Abby başını yana çevirip sessizce ağzıma uzandı. Onu sertçe öptüm ve elimi bacaklarının arasına sokarak iki parmağımı klitorisine bastırdım. Hissettiği haz onu alıp götürürken kollarımda kaskatı kesildi ve iniltileri boğazımdan aşağıya döküldü. Vajinası beni sıkıyor ve omurgamdan aşağıya bir elektrik akımı gönderiyordu. Dudaklarımdan bir dizi küfür dökülürken içine setçe boşaldım.

Bir süre ikimiz de hareket etmedik. Damarlarımızda zonklayan aynı hazla birbirimize yapışmış bir halde, nefes nefese, dizlerimizin üzerinde durmaya devam ettik.

Sonra Abby o güzel yeşil gözlerini açtı ve güldü.

"Yemin ederim her seferinde daha da iyi oluyor."

Ve hiç de yanılmıyordu.

Birkaç dakika sonra, pantolonumu ilikleyerek eve gitmeye hazırlanıyordum ve Abby de o kocaman sabahlığıyla banyoya ilerliyordu.

"Yarınki programın nedir?" diye sordu, ben gömleğimi giyerken aç bakışlarını karın kaslarımın üzerine dikerek.

"Yeni işe alınanlarla eğitimim var ve bir müşterinin güvenlik ekibinin lojistiğini incelemem gerek. Senin?"

"Viziteler, klinikler ve bir de geç saatte gerçekleşecek bir ön lob kraniyotomi ameliyatında gözlem yapacağım."

"Beyin ameliyatı mı?" Tek kaşımı kaldırdım. "Bahse girerim bu seni tahrik ediyordur."

"Çok heyecan verici, evet."

Başımı salladım. "Eve gittiğinde mesaj at, saat kaç olursa olsun. Yanına gelip uyumadan önce seni rahatlatırım."

Az önce tamamladığımız ve ondan önce yaptığımız şeyden sonra bile –ki hepsi çoğunlukla onun ağzını ve benim aletimi içeriyordu– Abby kızardı.

Ve bu çok sevimliydi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu yavaşça, usulca öptüm. Sonra onu tetikte tutmak için arkasına uzanıp kıçına bir şaplak attım.

İkimiz arasındaki durum böyleydi. Duygular ya da gelecek hakkında yorucu konuşmalar yoktu; nerede durduğumuz ya da bunun nereye gittiği veya daha da kötüsü nereye gitmediği hakkında sert tartışmalar yoktu; öncelikler ya da ilgi eksikliği hakkında sinir bozucu kavgalar yoktu.

Bu kadar basitti. Ve kolaydı.

Ve inanılmaz derecede iyiydi.

* * *

Önceliklerden bahsetmişken, birkaç gün sonra sabah ilk iş Abby'den gelen mesajla kanıtlandığı üzere benimkiler tamamen çalışır vaziyetteydi. Sabah erkenden ofise gelmiştim ve müşterilerimizin evlerinin çevresindeki yerel polis departmanlarındaki tutuklamaları ve serbest bırakmaları raporlayan yeni bilgisayar yazılımımızla ilgili olarak Stella ve Amos tarafından verilen bir eğitimin tam ortasındaydım.

Elma Çiçeği: Sabah ameliyatım ertelendi. Buraya gelebilir misin?

Muhteşem bir sihirbazlık numarası gibi, sırıtışım –ve ereksiyonum– bir anda belirdi. Çünkü bunu ahlaksız bir şekilde söylemiyormuş gibi görünse de ben işin aslını biliyordum.

Ben: Oraya, buraya, göğüslerine, popona, dudaklarına... Pek çok yere gelebilirim.

Telefonun diğer ucunda gözlerini devirdiğini görebiliyordum. Ve bu çok ateşliydi; Abby'nin göz devirmelerine olan düşkünlüğüm, kaş çatışına karşı hissettiğim vahşi fetişim kadar sapkındı.

Elma Çiçeği: 20 dakika sonra buluşalım mı?

Ben: 15 dakika sonra oradayım.

Elma Çiçeği: Çok daha iyi. 6. kat, koridorun sonundaki dolap. Kapıyı iki kez çal. İçeride bekliyor olacağım.

Böyle olacağını biliyordum. Pervasız ve vahşi. Doğru adamla tehlikeye atılmaya hazır. Hayır –siktir et– *benimle*.

Ben: Bensiz başlama.

Abby'nin bensiz başladığı görüntüler karşısında penisim seğirdi. Ve o cümleyi yeniden düşündüm.

Ben: Bir daha düşündüm de... Bensiz başla. Ama fotoğraf çekmen şartıyla.

Henüz seksi fotoğraflar çekmeye hazır olduğunu sanmıyordum... Ama denemekten asla zarar gelmezdi.

Telefonumu cebime kaydırdım ve Logan'a bakarak başparmağımla arkamı işaret ettim.

"Görev çağırıyor. Çıkmam lazım, acil bir şey oldu."

Ve o anda Lo'nun ciddi tarafı ortaya çıkıp tüm eğlencemi mahvetmeye çalıştı.

"Toplantının tam ortasındayız. Bu önemli."

Ev işlerinden kaytarıp oyun oynamak için gizlice dışarı çıkan bir delikanlı gibi ellerimi kaldırarak geriye gittim. "Sen varsın. Harika gidiyorsun. Sana inancım tam, dostum."

"Tommy..."

Havada haç çıkarıp onu kutsadım ve sonra kapıdan dışarı, metroya koştum. Çünkü sabah trafiği berbattı ve bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyordum.

On beş dakika sonra hastanenin koridorundaki dolabın kapısının önündeydim. Yukarı çıkarken kimse bana ikinci bir bakış atmamıştı çünkü korumalara özel bir numara vardı. Nereye gittiğinizi biliyor gibi görünürseniz ve oraya aitmişsiniz gibi davranırsanız, nadiren biri sizi bu konuda sorgulayacak cesarete sahip olurdu.

Kapıyı iki kez çaldım ve bir an sonra kendi kendine yavaşça açıldı. Tıpkı bir korku filmi gibi... Sadece kapının diğer tarafında baltalı bir katil yerine muazzam bir seks bekliyordu. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve gözlerim karanlığa alışmadan önce sonsuz bir siyah beni yuttu.

"Abby?" diye fısıldadım.

Onu göremiyordum ama Tanrım, kokusunu alabiliyordum. Derin bir nefes alarak ağzımı sulandıran kokuyu içime çektim; elmalar için değil, onun için.

Arkamda bir kumaş hışırtısı oldu ve ensemin arkasına yavaşça öpücükler bastıran yumuşak dudaklar hissettim. Karanlıkta onu bulup kendime çektiğimde, avuçlarım sıcak, pürüzsüz, mükemmel bir tenle buluştu.

Başka bir şey yoktu.

Çünkü Abby çıplaktı. Benim için. Dolaba girdiğimde elbiselerini çıkarmıştı.

Siktir, bu kız...

En iyi sürprizlerle dolu bir seks oyuncağı dükkânı gibiydi.

Penisim pantolonumun içinden çıkıp Abby'nin için girmek için zonklarken inleyerek kahkaha attım.

"Sen benim ölümüm olacaksın, kızım."

Ve gülümseyerek giderdim, burası kesindi.

Hızlı ve fevkalade bir şekilde duvara karşı seviştikten ve tüm gerilimi emen türde bir orgazmla gevşedikten sonra, Abby'nin karanlıkta giyinmesine yardımcı oldum. Giysileri üzerimize geçirirken öpüştük, ısırdık ve bir kez da yanlışlıkla kafalarımızı tokuşturduk. Sonra dolaptan çıkıp rahat bir şekilde koridorda ilerledik.

Hatta ıslık bile çaldım.

Abby'nin arkadaşları koridorun diğer ucunda, asansörün hemen önündeydi. Henrietta dirseğini hemşire masasına dayamış ve başını da elinin üstüne koymuştu; sanırım gece vardiyası yüzünden gözlerinden uyku akıyordu. Yanında ekstra büyük bir bardak çay vardı.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, Abby'i becermek bir bağımlılık gibi hissettirmeye başlamıştı. Doyumsuz ve amansız. Onu ne kadar çok becerirsem, o kadar çok arzuluyordum.

Ve onun vajinası benim eroinimse, benim penisim de onun kristal metamfetaminiydi. Onun tadına baktıktan sonra eskisinden çok daha enerjik oluyordu.

"Harika bir ameliyata kimler hazır?" diye sordu arkadaşlarına neşeyle. "Mükemmel olacak, hissedebiliyorum!" Avcunu kaldırdı. "Hadi Etta, çak bir beşlik."

Kevin güldü ve Henrietta huysuz, ağırlaşmış gözlerle Abby'e baktı. "Sanırım bu konuda fikrimi değiştirdim. Şu anda senden nefret ediyorum. Senden gerçekten nefret ediyorum."

* * *

Benim iş alanımda, buz son derece yardımcı bir varlık olabilirdi. Yaralı parmaklar ve aşırı yorulan kaslar için bir merhem olarak kullanılabilirdi. Ama zevkle acı arasındaki hassas bir danstı. Buz, sinir uçlarını uyandırır, cildin yüzeyini dondurur, ilk dokunduğu her şeyi aşırı hassas ve son derece duyarlı hale getirirdi.

Buzu seviyordum. Dilimin üzerinde erimesini, viskimin içinde yüzmesini... Özellikle de şu anda olduğu gibi, parmaklarımın arasındaki pürüzsüz ve parlak küpün Abby'nin çıplak meme uçlarının etrafında yavaşça gezinmesini.

Abby'nin boğazından çıkan tiz iç çekiş, soğuk buzu sıcak ağzımla değiştirdiğimde uzun bir iniltiye dönüştü. Ona ağzımla tapındım, dilimi soğuk etinin etrafında döndürerek nazikçe emdim.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı –sıcak ve soğuk algısını deneyimlememişti– ve bunu da seviyordum. Ona sapkın zihnimin yaratabileceği tüm karanlık ve kirli zevkleri gösterme, öğretme fikri hoşuma gidiyordu.

S&S ofislerindeydik ve herkes çoktan eve gitmişti. Ben geç saatlere kadar çalışıyordum ve Abby de hastaneden geç saatte çıkmıştı, bu yüzden birlikte rahatlayabilmek için taksiye atlayıp buraya gelmişti. Ve şu anda benim giysilerim, onun koyu mavi önlüğünün yanında yerde bir yığın halinde duruyordu.

O mavi önlük, artık benim için herhangi bir dantel veya deri iç çamaşırından çok daha seksiydi. Çünkü dışarıdan bakan bir göz için şekilsiz ve sıkıcılardı ama ben biliyordum... Siktir... Altında saklanan kıvrım cennetini ve tatlı teni hem de nasıl biliyordum.

Abby masamın üzerindeydi, ellerinin üzerine yaslanmış ve göğüslerini bana uzatacak şekilde sırtını kamburlaştırmış bir halde uzanıyordu. Dizleri genişçe açılıp kalçam için yer açarken dokunuşum için yalvarıyordu.

Onu asla reddedemezdim.

Buz küpünü göğüslerinin arasındaki vadiden aşağı kaydırarak kasılan karnının üzerinde gezdirirken ardında bıraktığı parıldayan izi seyredebilmek için başımı göğsünden kaldırdım. Buzu dilimle takip ederek teninin tadıyla karışan lezzetini yuttum.

Rahatlamak için sınırlarını zorlayan penisimin talepkar ucuna rağmen, Abby, önünde diz çöküp onu masamın kenarına çekerek buz küpünü bacaklarının arasına sürüklemeyi erteleyemeyeceğim kadar lezzetliydi. Buzu, kaygan kıvrımları üzerinde ve pembe klitorisi etrafında gezdirdim, ona direk dokunmuyordum –bu çok fazla olurdu– ama kalçasının yukarı kalkması ve boğazından muhtaç iniltiler dökülmesi için yeterliydi.

Buz neredeyse eriyip de ikimiz de bir dakika daha dayanamayacak duruma geldiğimizde, onu ağzımla sardım. Ona ihtiyacım olanı verdim ve ihtiyacım olanı ondan aldım. Dilimin altındaki dudakları soğuktu, bu yüzden onu ısıtmak için emdim ve yaladım. Ama içerisi, içerisi bal kadar sıcak ve onun en az iki katı kadar tatlıydı.

Abby üstümde kıvranıyordu ve kendi kalçam da dilimle aynı tempoda hareket ederek havayı beceriyordu. Sonra Abby hiç düşünmeden saçlarımı kavradı ve kendini hiç utanmadan ağzıma bastırdı; kaskatı kesilmişti, gergindi ve tek bir ses çıkaramayacak kadar kendini kaptırmıştı.

Üzerimde son bir kez titreyip parmakları ve bacakları gevşediğinde, ayağa kalkıp elimin tersiyle ağzımı sildim ve onu kollarıma aldım. Göğsüme, taparcasına minnettar öpücükler kondurdu. Masamın üzerinde duran viski kadehinin içinden bir buz küpü daha aldım. Abby'nin başını geriye eğdim ve buzu dudaklarının üzerinde gezdirdim.

"Benim için aç, aşkım." Sesim boğuk ve hırıltılıydı, vücudumdaki her bir kas ihtiyaçla gerilmişti.

Dudakları aralandığında buz küpünü içeri kaydırdım.

"Em onu."

Ne düşündüğümü biliyor muydu? Bundan sonra neler olacağını biliyor muydu?

Gözleri hülyalı ve zevk sarhoşuydu, dudakları öpücüklerim yüzünden kabarmıştı. Daha fazlası için sessizce yalvararak kalçama tutundu, çünkü benim hazzımdan da en az kendisi kadar zevk aldığını artık biliyordum.

Çenesini kaldırdım. "Şimdi geri ver."

İyi bir kız gibi buz küpünü dudaklarının arasında tuttu ve onun tadına bir kez daha bakabilmek için buzu parmaklarımla alıp kendi ağzıma attım.

Çünkü onu öpemezdim, henüz değil.

Abby'i çevirip nazikçe masanın üstüne yatırdım. Sırtı masanın üzerindeydi, boynu en kenara dayanmıştı ve başı muhteşem bir açıyla masanın ucunda duruyordu.

Ve ağzı tam oradaydı, mükemmeldi ve beni bekliyordu.

Bu pozisyonda uzun süre kalamazdı ve zaten kalmak zorunda da değildi. Benim için bu şekilde yattığını görmek bile beni patlamaya yaklaştırıyordu.

Ve o anda Abby başını kaldırıp gözlerimin içine baktı... Ve ağzını açtı.

Çünkü çok zekiydi, çok güzeldi ve şu an için... Benimdi.

Aletimi kavradım ve dudaklarının arasına bastırdım, ilk başta sadece başını. Ağzının serin mağarası etrafıma sarılırken tıslayarak inledim ve gözlerimi kapattım. Sanki kanım alev alev yanıyordu; onu tutup becerme ve onun içine boşalma ihtiyacı kavurucu, devasa ve mucizevi bir şeydi.

Ben biraz daha derine iterken Abby emdi, dili hâlâ soğuktu ama ağzının arkası ve boğazı çok daha sıcaktı.

Yüce Tanrım, yaşattığı his... Ona bu şekilde sahip olmama izin vermesi, şimdiye dek hayalini kurduğumdan ya da hak ettiğimden çok daha büyük bir mutluluktu.

Çırılçıplaktı, çaresizdim... Onun için deli oluyordum.

Şiddetle aldığım nefesler ve gümbür gümbür çarpan bir kalple ellerimi masamın üzerine dayayıp ağzından yavaşça çıktım... Sonra tekrar yavaşça içeri kaydım. Mükemmel ağzını becererek ileri geri hareket ettim. Ham, şehevi bir haz her hamlede biraz daha yükseliyordu.

Abby etrafımda kendinden geçmiş bir halde inledi ve gözlerim kararda, sanki tüm hücrelerimde zevk patlaması yaşıyordum. Ağzına pompaladım ve boğazından aşağıya sertçe boşalırken ismini inledim.

* * *

İlerleyen saatlerde artık yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Abby gömleğimi üzerine geçirdi ve ben de baksırımı giydim. Açlıktan ölen iki vahşi hayvan gibi dinlenme odasına baskın düzenledik. Seçenekler azdı –bir kutu meyve suyu, iki elma ve bir paket çerez– ama yeterdi. Egzersiz alanına geçtiğimizde, duvara yaslandım ve Abby'nin odanın içinde merakla gezinmesini izlerken ağzıma bir avuç badem attım.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Boks ringinin yanında durdu ve elmasından bir ısırık aldı.

"Demek çalıştığın yer burası. Sihrin gerçekleştiği yer burası."

Başımla ofisimin kapısını işaret ettim. "Sihir orada gerçekleşiyor. Burası eğitim alanımız."

Abby kum torbalarından birinin yanına gitti ve ben de ona katılmak için duvardan çekilip ilerledim.

"Peki, sen de stresini böyle mi atıyorsun?" diye sordu. "Dövüşerek?"

"Stres atmanın birkaç yolundan biri, evet."

Yumruklarımı kaldırıp torbayı sertçe yumrukladım. Sırf ya-

pabildiğim için ona hava attım.

Abby gülümsedi. "Bana dövüşmeyi öğretebilir misin?"

Küçük yumruğunu kaldırıp torbayı yumruklamak için hareket etti ama torbayla temas edemeden bileğinden yakalayıp kolumu beline doladım ve onu kucağıma alıp kendime çevirdim.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Asla."

Sözlerime içerlemiş gibi görünüyordu. "Neden?"

Sırıtarak elini tuttum. Ve elinin tersini öptüm, sonra avcunu, sonra da güzel parmaklarını. Dudaklarımın her değişiyle sözcükleri vurguladım. "Çünkü bu eller –bu yetenekli, güzel eller– dövüşle mahvedilemeyecek kadar önemli. Çok değerli. Ne pahasına olursa olsun korunmaları gerekir."

"Senin tarafından mı?" diye sordu meydan okuyarak.

Şu anda harika görünüyordu.

"Kesinlikle. Ayrıca stresini azaltmak için dövüşmekten çok daha iyi bir yöntemimiz var." Ellerimi arkasındaki torbaya dayayıp onu kollarımın arasına hapsettim. "Ringin ortasında bu yönteme biraz daha çalışmak ister misin?"

Masam çoktan mahvolmuştu, sertleşmeden bir daha asla oraya oturamayacaktım. Mekânın geri kalanına da aynı muameleyi uygulamak bir şey kaybettirmezdi.

Abby'nin gözlerinden bir ısı dalgası geçti. Parmak uçlarında yükselerek dişlerini çeneme sürttü.

"Evet Tommy. Gerçekten isterim."

* * *

Ve işte böyle devam etti; ipek kadar pürüzsüz, son derece zevkli ve basitçe zahmetsiz. Buluştuk, seviştik, giyindik, ayrıldık.

Sonra en baştan tekrarladık.

Abby kalbini teslim etmemişti ama vajinasını kesinlikle etmişti ve bu da işleri ilginç kılıyordu. Meydan okumayı ve kovalamacayı canlı tutuyordu.

Önceden plan yapma kuralını esnetmesine rağmen, anlaşmamızın ilk gecesinde ördüğü duvarlara ve koyduğu diğer kurallara sıkı sıkıya bağlıydı. Hiçbir duyguya yer yoktu. Ve bu benim de işime geliyordu.

En azından... Ben öyle sanıyordum.

Çünkü Abby ve ben bunca zamanı birbirimizi delicesine becererek geçirirken, büyüleyici ve gizemli bahçelerin de duvarları olduğunu unutmuştum. Sadece muhteşem hazinelerin tuğla ve çeliğin arkasında kilitli durduğunu unutmuştum. En büyük ödüllerin asla kolayca kazanılamayacağını unutmuştum; aramayı, araştırmayı ve engelleri aşmayı gerektirirdi. Ama Tanrım, sonunda buna değerdi.

Bir hafta sonra yüzüme vuran gerçekler bunlardı... Tatlı Abby'nin duvarlarının yıkılmaya başladığı gece...

On İkinci Bölüm

Tommy

Annemle babamın evinde akşam yemeği yedikten sonra evimin kapısından içeri girdim. Oradan taşındığımdan beri, annemin üzerime yüklediği suçluluğun altında kalmamak için haftada bir oraya gitmeye çalışıyordum. Ve ailem artık onlara küçük dozlarda maruz kaldığım için çok daha eğlenceliydi.

İşte bu yüzden, cep telefonuma mesaj geldiğinde kapıdan daha yeni girmiştim.

Elma Çiçeği: Seni görmem gerek.

Gülümsedim, sanki aklımı okuyordu.

Ben: Evdeyim. Sana gelebilirim.

Elma Çiçeği: Hayır. Orada kal. Taksiye atlayıp geliyorum.

Hıımm... Abby bu gece patronluk taslamak istiyordu belli ki. Bu eğlenceli olacaktı.

Kısa bir süre sonra kapım çaldı. Ama kapıyı açtığımda, flört etmeye ya da sataşmaya vakit olmadı –merhaba demeye bile vakit olmadı. Çünkü Abby dudaklarını benimkilerle birleştirdi.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni aşağı çekti ve parmak uçlarında yükselerek dilini kışkırtıcı bir ritimle benimkine sürttü.

Sert, beklenmedik ve muhteşemdi.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattım. Abby, üzerindeki paltoyu parçalarcasına çıkardı ve önlüğünün üstünü yanıyormuş gibi yırtarak açtı. Sonra ağzı tekrar benimkine döndü ve ruhumu emmek istercesine beni duvara dayadı.

Dudaklarımı boynunun üzerinde kaydırarak kulağına sürükledim. "Sakin ol, tatlım. Yavaşla."

Başını iki yana salladığını hissettim ama tek kelime etmedi.

Elimi tutup göğsüne bastırdı ve kendi elini benimkinin üstüne koyarak parmaklarımı hassas teninin üzerine benim yapacağımdan çok daha sert bir şekilde geçirdi. Diğer elimi saçlarının arasına sokarak başını aşağı çektirdi. Ağzı daha sert bastırıyor, dudakları dişlerime çarpıyordu... Ta ki kendime ait olmayan kanın tadını alana kadar.

Abby vahşi ve sert olmak istiyordu; buna her zaman hazır olsam da doğru gelmiyordu. *Abby'nin tavrı* doğru gelmiyordu.

Çaresizlik içindeydi. Tutkudan kaynaklanmayan çılgın bir telaş içindeydi.

Bu, başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Ellerimi onunkilerden kurtarıp omuzlarına koydum ve başımı kaldırarak gözlerine baktım.

"Hey." Saçlarını geriye ittim. "İyi misin Abby?"

Gözlerini görmek istiyordum ama kapalıydılar. Başını hızlıca salladı, yüzü o kadar solgundu ki loş ışıkta neredeyse parlıyordu. Bir anda üzerime tırmanmaya çalışarak elimi sutyeninin içine soktu ve tırnaklarımı o yumuşak, hassas tene sürttü.

"Beni becermeni istiyorum Tommy" diye fısıldadı kulağıma. "Sertçe. Hissetmeme izin ver. Hepsini."

Kot pantolonumun üzerinden penisimi kavradı ve mükemmel miktarda baskı uygulayarak beni okşadı. Olayları akışına

bırakmak istiyordum. Aletim de bunu *gerçekten* istiyordu; onu ters çevirip kıyafetlerini parçalamayı ve tıpkı yalvardığı gibi onu duvara yaslayıp becermeyi istiyordu.

Ama sesinde yaralı bir ton vardı. Boğazı düğümleniyormuş gibiydi. Görünmez eller onu boğuyormuş gibiydi.

Ve bunu duymamış gibi yapmayacaktım.

Öpücüğünü sonlandırdım ama onu kendimden uzaklaştırmadım. Bu kez onu ben kendime çektim ve kollarımın arasına alarak sıkıca sarıldım.

"Neyin var Abby?"

Başını iki yana salladı. "Bir şeyim yok. Sadece sana ihtiyacım var. Lütfen, lütfen sadece yap."

Kapalı gözlerinin ucundaki kirpiklerde beliren ıslaklık, pencereden içeri giren ay ışığında sıvı gümüş gibi parıldadı. Ve Abby kollarımda şiddetle titremeye başladı. Bunun üzerine kaburgalarım gerilerek kalbimin etrafında ağır, boğucu bir basınç oluşturdu.

Çünkü Abby acı çekiyordu. Hem de çok.

Saçlarını okşadım ve dudaklarımı şakağındaki yumuşak tellere bastırdım. "Seni becermemi istiyorsan Abby, bunu yaparım. Seni öyle güzel beceririm ki yarın yürümeye bile halin kalmaz. Ama önce benimle konuşman gerek... Bunun neyle ilgili olduğunu anlatman gerek."

Abby gözlerini açtı; acı içinde boğulan gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dudakları titreyen Abby, başını iki yana salladı. Sesi o kadar kırıktı ki onu kollarımla biraz daha sıktım.

"Onu kaybettik."

"Kimi kaybettiniz?"

"Maisy Adams. Bugün son ameliyatı vardı. Bitmişti. Ve ona söz vermiştim... Ona daha iyi olacağına dair söz vermiştim."

Nefesi göğsünde titreyen Abby, benden uzaklaşarak salonun ortasına ilerledi. Başını aşağı eğdi; gözleri, boş elleri ara-

sında gidip geliyor ve benim göremediğim şeylere dehşetle bakıyordu.

"Ameliyat masasında kalbi durdu ve biz denedik... Çok uzun süre denedik... Ama onu geri getiremedik. Kafamda defalarca tekrarladım –her dozu, her adımı– her şeyi doğru yaptık..."

Abby gözlerimin içine baktı, benden af diliyordu. Bağışlanmayı diliyordu. Onu ezen acıdan kurtulmak istiyordu.

Ve ona istediğini verebilmek için kolumu bile keseceğimi fark etmek büyük bir şoktu.

Elimden gelse acısını alabilmek... Her şeyi daha iyi hale getirebilmek...

"Ama onu kaybettik."

Omuzları titrerken yere kaydı. Ve ben de onunla birlikte yere çöktüm; onu kollarıma alıp içindekileri akıtmasına izin verdim.

"Ben bir cerrahım" diye hıçkırdı. "Yaptığım işi bu yüzden yapıyorum. Onları kurtarmam gerekiyordu... Ama yapamadım."

"Yaptın Abby. Ama hepsini kurtaramazsın."

Ağzını öfkeyle büktü ve gözlerini kıstı.

"Anlamıyorsun. Yapmak zorundayım, yapabileceğimi bilmeliyim. Çünkü yapamazsam, o zaman bu işte ne halt ediyorum ben?"

Yüzündeki saçları geri çekerek onu bana bakmaya zorladım.

"Bu işi yapıyorsun çünkü hiç kimse onlara senden daha iyi bir şans vermeyecek. En iyi ellerdeler, çünkü senin ellerindeler. Ama bazen... Ölüm kazanır. Yanlış bir şey yaptığın ya da yetenekli olmadığın için değil, hayat böyle olduğu için Abby. Bunu bilmek ve buna rağmen devam etmek zorundasın."

Başını iki yana salladı. "Ama bununla ne yapmam gerekiyor? Tüm bu... Acıyla ne yapacağımı bilmiyorum. Çok zor."

Başımı sallayıp alnından öptüm. Sonra ayağa kalktım.

"Yarın hastaneye gitmek zorunda mısın?"

Gözyaşları akmaya devam etmesine rağmen yanaklarını sil-

di. "Hayır. Dr. Dickmaster, kırk sekiz saat boyunca hastaneye yaklaşmaya iznim olmadığını söyledi."

"Akıllı adam."

Konsola gidip bir şişe viski aldım. Sonra şişenin mantarını çıkartıp geri döndüm ve yerde Abby'nin yanına oturdum.

"O zaman burada oturup konuşacağız ve sen de kendine her şeyi hissetme izni vereceksin. Eğer bunu yapmazsan, duygularına ket vurursan, sadece birikip çoğalırlar ve bir gün seni paramparça ederler. Bu yüzden hepsini hissedeceksin ve birlikte sarhoş olacağız, çünkü canın çok yanacak. Ama tüm bu süre boyunca senin yanında olacağım."

Viskiden bir yudum alıp şişeyi ona uzattım. Bir anlığına şişeye baktı ve sonra pes etti. Şişeyi dudaklarına dayadı ve kehribar rengi sıvıyı yutarken elinin arkasını ağzına bastırdı.

Sonra bana dönüp yüzünü buruşturdu, acı çekiyor ve yalvarıyordu.

"Sadece küçücük bir kızdı, Tommy. Küçücük, güzel bir kızdı. Bu hiç adil değil."

Onu kollarıma çekerek kucağımda yavaşça salladım. "Biliyorum tatlım. Biliyorum. Çok üzgünüm."

Abby yüzünü göğsüme bastırarak hıçkırıklarıyla gömleğimi sırılsıklam etti. Ve sonunda, o şişeyi birlikte bitirdik. Ve Abby geceyi benimle geçirdi. Yatağımda –kollarımda– başını göğsüme yasladı, salık saçları tenime değiyor ve yumuşak nefesi boynumu gıdıklıyordu.

Seks yapmadık. Çünkü Abby'nin onu becermeme ihtiyacı yoktu.

Bu gece, sadece bana ihtiyacı vardı.

* * *

Abby'nin küçük Maisy Adams için kollarımda ağladığından sonraki haftalarda durumlar değişti. Yavaş, istikrarlı ve inkâr edilemez bir hal aldı; kışın her geçen günle birlikte ilkbahara sürüklenmesi gibi. Abby ve ben bulduğumuz her fırsatta hâlâ tavşanlar gibi düzüşüyorduk ama o geceden sonra, *tek yaptığımız* bu değildi.

İnlemeler arasında konuşuyorduk. Büyük ve küçük şeyler, utanç verici anlar, aptal hatıralar hakkında gerçek sohbetler ediyorduk. Beraber geçirdiğimiz zamana bir yakınlık katıyordu, düzüşmekten daha samimi bir şey getiriyordu.

Hassaslık katıyordu.

Abby'e karşı her zaman korumacı hissetmiştim ama bu daha faklıydı, üzerine titremek gibi tatlı bir histi.

Sadece birbirimizin bedeninden zevk almıyorduk, birbirimizden de zevk alıyorduk.

Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Abby'nin devasa porselen küvetindeydik. Saat geç olmuştu, sabahın ikisi falandı. Abby daha yeni on sekiz saatlik bir vardiyadan çıkmıştı. Normalde köpük banyosu yapan bir adam değildim ama göğsüme kadar gelen sıcak su ve bana eşlik eden kaygan ten beni böyle bir adama çevirebilirdi. Küvet, ikimizin de bacaklarımızı uzatıp birbirimize dönük bir şekilde oturabileceğimiz kadar büyüktü. Abby'nin ayağı kucağımdaydı ve ağrıyan tabanına masaj yapıyordum.

Sivri, pembe meme uçlarına yapışan parlak baloncukları izlemekle meşguldüm. Baştan çıkarıcı bir dikiz gösterisi gibiydi, patlayan her baloncukla birlikte teninin bir kısmı daha ortaya çıkıyordu. Hepsini patlatmak, sert tomurcukları dilimle temizlemek ve Abby merhamet dilenene kadar onu emmek istiyordum.

Daha sonra, geri dönüp bu anı düşündüğümde bu konunun nasıl açıldığını ya da soruyu kimin sorduğunu hatırlayamayacaktım ama ilk seferlerimizden bahsediyorduk.

"Bayan Sassafras" dedim Abby'e, "annemin en iyi arkadaşı."

"Annenin en iyi arkadaşı mı?" Yüzünü buruşturdu. "Bu çok yanlış Tommy."

"Evet, bir bakıma ama bu yanlışlık onu daha iyi hale getirdi." Göz kırptım.

Yüzünü kapatarak güldü. "Kaç yaşındaydın?"

"On altıya daha yeni girmiştim. Genç bir duldu ve annem, bahçe işlerine yardım etmem için beni oraya gönderirdi. Güzeldi, açık sözlüydü ve mükemmel bir öğretmendi."

Abby'nin yüzündeki ifadeden, Bayan Sassafras'ın iyi özelliklerine hâlâ ikna olmadığını anlayabiliyordum.

"Annen hiç öğrendi mi?" diye sordu.

"Tanrım, hayır. Annem kafamı koparırdı, hem en son duyduğumda Bayan Sassafras'ın sağlığı hâlâ fazlasıyla yerindeymiş."

"Bayan Sassafras..." Abby kıkırdayarak başını iki yana salladı.

Abby'nin diğer ayağına geçerek başparmağımı yumuşak dokuya derince bastırdım ve yavaşça daireler çizdim. Abby'nin gözleri kapandı ve başı arkaya eğilerek boğazının güzel çukurunu açığa çıkardı.

Güzel olmayan tek bir tarafı yoktu.

"Ooohh, bu çok hoş" diye inledi.

Ve penisim, denizaltındaki bir üst periskopun muhteşem bir taklidini yaptı.

"Böyle inlemeye devam edersen ayağından çok daha fazlasını ovuşturacağım."

Abby'nin ağzının köşeleri yukarı kalktı ama gözleri kapalı kalmaya devam etti. "Daha sonra. Şu anda tüm ihtiyacım olan bu." Dudaklarından uzun, soluk soluğa bir iç çekiş çıktı.

Etrafımızı saran kokulu, durgun bir buharla ve tenimizden kayan ılık su damlacıklarıyla birlikte dünyadan kopmuş bir halde birkaç dakika boyunca sessizce uzandık. Abby'nin güzelliği,

bakmaktan sıkılmayı hayal bile edemeyeceğim bir şeydi; yanında ne kadar uzun süre kalırsam o kadar yoğunlaşıyor, biraz daha keyif verici bir hale geliyordu.

"Peki, ya sen?" diye sordum merakla. "Bekâretini bozma şerefine kim nail oldu?"

Bazı adamlar, bir kadının geçmişiyle sorun yaşardı –kıskançlık yapardı– ama ben onlardan biri değildim. Benden önce gelen her kimse altın çağını yaşamıştı ama artık yoktu. Tarih olmuştu. Bir anı olarak kalmıştı. Benim için bir hayalet kadar tehlike oluşturmuyordu.

Beni asıl ilgilendiren Abby idi; onu o yapan parçalar ve kısımlardı.

Çelişkili halleriyle büyüleyiciydi. Minik yaratıklar için nazik bir kalbi olan başarılı bir cerrah. Eğlenceli herhangi bir şeye şüpheyle bakan güzel bir kız. Kendine yeterince itibar etmeyen özgüvenli bir kadın. Zili ve sepeti olan bir bisikleti her zaman aynı rotada süren genç bir kız.

"İlk ciddi erkek arkadaşındı, değil mi? Mumlar, çiçekler, saten örtüler falan?"

Abby'nin gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. "Pek sayılmaz."

Küvetin içinde doğrularak ayağını elimden çekti ve dizlerini göğsüne çekerek kollarını bacaklarının etrafına doladı. "Liptonları tanıyor musun? Nicholas'ın Parlamento'daki Sör Aloysius hakkında ağzına geleni söylediğini duymuş olmalısın. Adam genelde kraliçenin gündeminin zıt tarafında yer alır."

Başımı iki yana salladım. "Aristokratların konuşmalarını görmezden gelmeye dikkat ettim, hem mahremiyetlerini ihlal etmemek için hem de sıkıcı olduğu için."

Abby alayla güldü. "Sör Aloysius Lipton, Lordlar Kamarası'nın bir üyesi ve aynı zamanda babamın iş ortağı. Liptonlar ailemizin eski dostudur. En büyük oğulları Alistair'a

deli gibi âşıktım. Benden birkaç yaş büyüktü, çok yakışıklı ve çekiciydi. Ve ben kesinlikle... Öyle değildim. On beş yaşındaydım, tuhaftım ve hiçbir şeyi iyi yapamayacağıma ikna olmuştum."

Başını iki yana sallayarak kendi kendine güldü ama yanlış bir şey vardı. Üzücü bir şey.

"Bir akşam yemeği partisi için bize gelmişlerdi. Alistair beni bahçede yürüyüşe davet etti, o kadar şaşırmıştım ki minicik bir dokunuş beni yere devirebilirdi. Çok mutlu olmuştum. İlk defa kendimi sıradan biri gibi hissetmiyordum."

Ses tonundan mı yoksa gözlerindeki bakıştan mı bilmiyordum ama söyleyeceklerine kendimi hazırlamıştım. Mideye yumruk yemeden hemen önce olduğu gibi.

"Bahçedeki çardağın arkasında beni öptü. Çok güzeldi. Ve sonra öpmeye devam etti... Ama artık güzel değildi. Ona durmasını söylediğimde beni duymamış olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü hiçbir şey söylememişim gibi devam etti."

Ağzıma ekşi bir tat geldi ve midem düğümlendi.

Abby'nin sesi gitgide zayıflayarak kısıldı. Sevimli sesinden eser kalmamıştı, geriye sadece anısı kalmış gibiydi.

"Ben de yüksek sesle tekrar ettim. Yüzüne baktım. Ama o..."

"O ne?" diye sordum sertçe kendimi tutamadan.

Abby, kalbimi parçalara ayıracak bir havayla omuz silkti. Bir sonraki sözleri ona pahalıya patlayacakmış gibiydi.

"Şey... Israr etti."

Söylediklerinin anlamı beni derinden yaraladı. Korkunç şeyler yapmaya muktedir olan, intikam isteyen ilkel, ölümcül bir yanıma dokundu.

Çünkü duygular, mantığı umursamazdı. Ve birini önemsemenin mantıkla hiçbir ilgisi yoktu. Bir şeyleri parçalamak, yakmak, yok etmek istedim; çünkü bir zamanlar biri onu incitmişti... Ve ben onu korumak için yanında değildim.

Abby, suyun üzerinde yüzen baloncuklara bakarak burnunu çekti.

"Sonrasında beni ayağa kaldırdı, giysilerimi düzeltti ve saçlarımdaki dalları temizledi. Ardından eve geri döndük."

"Sonra ne oldu?" diye sordum daha yumuşak bir sesle.

İri, karanlık, dipsiz gözlerle bana baktı. Yüzü bir mermer kadar soluktu ve sesi bir taş kadar düzdü.

"Akşam yemeği yedik."

Birini öldürmek istedim. *Herkesi* öldürmek istedim, cesetlerini kadim bir adak gibi Abby'nin ayaklarına sermek istedim. Alistair Lipton'u, babasını, Abby'nin ebeveynlerini ve o akşam yemeğinde olup da yaşananları görmeyen her şerefsizi öldürmek istedim. Anlayamıyordum. Onu nasıl görmemişlerdi?

Boğazımdaki düğümü zar zor yutkundum. "Birine anlattın mı?"

"Evet..." Başını salladı. "Şimdi sana anlattım."

Ciğerlerime bir balyozla vurulmuş ve içerideki tüm hava boşaltılarak nefes almamı imkânsız hale getirmiş gibi hissediyordum. "Abby..."

"Yapma. Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Yıkılmış gibi." Dizlerini altına alarak yanıma yaklaştı. "Mahvolmuş görünme. Çok uzun zaman önceydi. Önemli değil. Şimdi iyiyim."

Şimdi.

Şimdi iyiydi.

Suyun altındaki ellerim birer yumruğa dönüştü ve şu meşhur dizideki *Kızıl Düğün* bölümünü, yapacaklarım yanında lanet olası bir bahçe partisine çevirmek istedim. Çünkü Abby iyiden çok daha fazlası olmalıydı –güvende, mutlu ve gururlu olmalıydı– *her zaman*.

Yüz hatlarımı ve kaslarımı gevşetmeye çalıştım ve sadece onun hatırı için –ona istediğini vermek için– başımı salladım.

Çünkü ona veremeyeceğim hiçbir şey yoktu. "Tamam, aşkım."

Abby ileri kayıp kucağıma kıvrılırken etrafa su saçıldı. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım ama çok da sıkmadım. Sadece beni hissetmesine, yanında olduğumu ve güvende olduğunu anlamasına yetecek kadar.

Abby yanağını göğsüme yasladı. "İlişkilerim oldu Tommy" diye ısrar etti.

"Farkındayım" diye cevapladım yumuşak bir sesle.

"Erkeklerle birlikte oldum, seninle birlikte oldum."

"Fazlasıyla farkındayım."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bende hiçbir sorun yok."

Başımı hızla çevirip ona baktım. "Elbette sende hiçbir sorun yok. Sen mükemmelsin Abby." Yanağını avcumun içine alarak okşadım. "Olağanüstüsün."

Bu sözcükle ilgili bir şey ona dokundu ve gözlerinin parlamasına neden oldu. Nedenini bilmiyordum... Ama öğrenmek istediğimi biliyordum.

Çünkü bu bir anlaşmadan çok daha fazlasıydı. Kolaylıktan, eğlenceden ya da stres atmadan çok daha fazlasıydı. Muhteşem, vahşi düzüşmelerden çok daha fazlasıydı. Bunların hepsiydi ama *sadece* bu değildi. Artık değil.

Benim için hiçbir zaman sadece bu kadar olduğunu sanmıyordum. Ona –bu zeki, güzel kıza– sahip olabilmek için kendime söylediğim, kabul ettiğim şey buydu.

Ama şimdi... Onu tutmak istiyordum. Siktir, onun da bunu istemesini umuyordum.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Alnına, yanaklarına ve burnunun ucuna birer öpücük kondurdum. "Kesinlikle."

Ellerimle sırtını okşadım. "Seni ilk gördüğümde anlamıştım."

"Beyin sarsıntısı geçirdiğin zaman mı?" diye hatırlattı bana küstahça.

"Evet, beyin sarsıntısı geçirdiğim zaman."

"Bunun düşündüğün gibi bir iltifat olduğunu sanmıyorum."

Gülerek belini sıktım ve onu kendime biraz daha yaklaştırdım.

"Cennette olduğunu düşündüğün zaman mıydı?" diye sordu Abby.

"O kısımdan hemen sonra. Sana baktım ve sonra kendi kendime dedim ki... *Kendim, bu kızda özel bir şey var. Olağanüstü bir şey. Ona sıkıca tutunmak isteyeceksin.*"

Kıkırdayarak bana sarıldığında dudaklarımı ıslak saçlarına bastırdım.

Ve Abby'e gerçekten de sıkıca tutunmak istiyordum. Her ne şekilde olursa olsun.

On Üçüncü Bölüm

Abby

Tik-tak.

Bu sadece seks değildi.

Bu sadece Tommy'nin bir sihirbaz gibi elinin tek bir hareketiyle yaratabileceği zevk verici orgazmlardan ibaret değildi. Bu sadece eğlenceli vakit geçirmek, John Thomas Express ile çılgın gezilere çıkmak ya da Etta'nın kullanacağı saçma deyimlerden değildi.

Bundan çok daha fazlasıydı. *Tanrı yardımcım olsun.*

Bu farkındalık, uyuyup yavaşça rüyaya dalar gibi adım adım yaşanmamıştı. Beklenmedik bir anda kocaman bir kamyonun altında kalır gibi bir anda çarpmıştı.

Ve Maisy Adams'ın öldüğü gece olmuştu.

Hüsranın ve kederin keskin parçaları yüzünden kanayarak ameliyathaneden çıktığımda... Dr. Dickmaster, Maisy'nin annesiyle babasına onun gittiğini söylerken orada, yanlarında taş kesilip kalmıştım. Kızlarını kaybettiklerini söylerken.

Onu *kaybettiğimizi* söylerken.

O zavallı insanların tam karşımda paramparça olmasını izlerken göğsümde hissettiğim ağrı o kadar şiddetliydi ki nefes alamamıştım; bir daha nefes alıp alamayacağımı bilmiyordum.

Ve o anda... Tüm istediğim *oydu*.

Tik-tak.

O harika, çileden çıkarıcı, yaramaz adam.

Tommy'e koşmak ve kendimi onun kollarına atmak istedim, çünkü o her şeyi yoluna koyardı. Kollarını etrafımda hissetmek ve tüm kötülükleri uzak tutacağını, hatta yanıma yaklaşmasına bile izin vermeyeceğini bilmek istiyordum. Sesinin yatıştırıcı tonunu, teninin sıcak sandal ağacı kokusunu, karşı konulmaz gülümsemesinin verdiği huzuru özlüyordum.

Ona anlattıktan, birlikte sarhoş olduktan ve tüm gece onun kollarında kaldıktan sonra, sabah kendimi korkunç hissederek uyanmıştım ve... Biraz da rahatlamıştım. Kontrolümü biraz da olsa geri kazanmış, yaşananlardan sonra kendimi biraz daha toparlamıştım.

İşte o zaman Tommy'nin benim sığınağım olduğunu anlamıştım. Sadece bacakları arasındaki etkileyici uzantı yüzünden değil, olduğu kişi yüzünden.

Tik-tak.

İlk başta buna hiç memnun olmamıştım.

Bağlanmak için vaktim yoktu. Karmaşalar için vaktim yoktu. Aptal bir kız gibi sürekli onu düşünmeye vaktim yoktu. Ona *ihtiyaç duymaya* –herhangi birine ihtiyaç duymaya– vaktim yoktu.

Ama korku sadece bir an sürmüştü.

Çünkü ben bir cerrahtım.

Bir hastanın kalbinin derinliklerine girdiğimde ve beklenmedik bir şey yaşandığında –bir kanama ya da bir komplikasyon gerçekleştiğinde– oradan kaçamazdım ya da ellerimi havaya savurup, "Bunun olmaması gerekiyordu. Anlaşmamız böyle değildi" diyemezdim. Konuya değinmeli, yeniden değerlendirmeli ve uyum sağlamalıydım.

Kalbime de aynı şekilde davranmaya karar vermiştim.

Tüm veriler doğrultusunda, hastalığın seyri iyiydi. Son birkaç ayda, daha önceki yıllarda olduğumu hiç hatırlayamadığım kadar canlı, kendimden emin, dengeli ve yetenekliydim.

Ben... Mutluydum.

Tik-tak.

Bunu itiraf ettiğimi duysa Tommy'nin yüzünde belirecek sırıtışı hayal ettim.

Elbette mutlusun, kızım. Benim sikim böyle çalışır. Girdiği her yeri mutlu eder.

Tik-tak.

Ona Alistair Lipton'dan bahsetmeyi planlamamıştım.

Bu artık düşündüğüm bir şey değildi. Yaşanmıştı –Luke'un kalp rahatsızlığı gibi– bunun beni nasıl değiştirmiş ya da hayatımın gidişatını nasıl etkilemiş olabileceği üzerinde durup düşünmemiştim. Geride bırakmıştım.

Ama Tommy'e anlatmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Gözlerinde beliren perişan ve ölüm saçan bakış yüzünden değil –gerçi bunu görmek de çok güzeldi– ama çok uzun zamandır bu sırla yapayalnız olduğum için. Bu sırrı tek başıma sıkıca tuttuğum için.

Bu sırrı onunla paylaşmak, bunu yapabileceğimi bilmek beni özgürleştirmişti. Çoktan kapanmış bir yaranın üzerindeki kabuğu koparmak gibi, yaşananları gerçekten arkamda bırakmamı sağlamıştı.

Tik-tak.

Tommy kendinden çok emin ve alaycı biri olabilirdi ama tanıştığımız andan beri beni istiyordu, bu konuda daha açık sözlü davranamazdı. Ve Tommy Sullivan, her şeyden çok bir koruyucuydu. Bir kalkandı. Bedenlerin ve zihinlerin muhafızıydı. Bunu görmüştüm, bunu hissetmiştim.

Bu yüzden bu duygular ne olursa olsun ve beni nereye götürürse götürsün... Tommy'nin bana karşı çok dikkatli olacağına inanmam gerekiyordu.

Ve şimdilik bu kadar yeterdi.

Tik-tak.

"Beni duydun mu Abigail?" Büyükannemin sesi, düşüncelerimi yarıda kesti.

Kahvaltı tabağımdan başımı kaldırıp Bumblebridge yemek masasına baktığımda, onu bana beklenti içinde bakarken buldum. Grubun geri kalanı da buradaydı; annemle babam, Sterling, karısı ve harika ikizleri, Athena ve Jasper. Luke birkaç hafta önce Güney Amerika'ya gitmişti, ancak neredeyse her gün mesajlaşıyorduk.

"Hayır, üzgünüm büyükanne. Ne diyordun?"

"İhtisasını sordum."

"Son derece iyi gidiyor." Başımı salladım. "Güvenim ve becerilerim her geçen gün artıyor ve denetmen cerrahlar arasında çok sağlam bir itibar kazanıyorum."

Çayını yudumlayan annemin yüzü yumuşadı. "Bunu duymak çok güzel canım."

Büyükannem kaşlarını çattı. "Bu, programı planlanandan önce tamamlayacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır ama bunun gerçekten de en önemli şey olmadığını fark ettim. Asıl önemli olan deneyimdir. En iyi cerrah olabilmek için programdan en iyi şekilde yararlanmaktır."

Gazetesinin arkasındaki babamı gülümserken yakaladım. "İyi dedin Abby."

Büyükannem cevap vermek için ağzını açtı ama telefonum masada titredi ve parmağımı havaya kaldırdım. "Affedersiniz, hastaneden geliyor olabilir."

Gelen mesaja baktığımda, yüzüme yerleşmeye çalışan sersem gülümsemeyi zar zor bastırdım. Gelen mesaja göz atmaya çalışabilecek meraklı gözlerden korumak ve büyük bir skandala yol açmamak için ekranı elimle kapattım. Tommy, edepsiz mesajlar konusunda çok yetenekliydi.

Orgazm Tanrısı: Hâlâ büyükannende misin?

Ben: Evet, bitirmek üzereyiz.

Sonra Tommy'den yeni bir mesaj geldi ve yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Orgazm Tanrısı: Güzel. Birazdan oradayım.

Çılgın bir hızla damarlarıma dolan panik, nabzımın hızlanmasına ve avuçlarımın terlemesine neden oldu.

Ben: Ne demek istiyorsun?? Buraya gelemezsin!

Tommy Sullivan ile *valişi ve sert seksin* ötesine geçen bir bağım olduğu gerçeğini kabullenmiştim. Hatta bundan zevk alıyordum. Öte yandan bunu aileme söylemek?

Bu tamamen bambaşka bir olaydı.

Çok, çok daha sonra ele alınacak bir olaydı.

Orgazm Tanrısı: Benden utanıyor musun?

Tommy, her nefis santimiyle tam bir adamdı. Sert ve sağlam, çekici ve talepkar, *gururlu*.

Benim takılıp kaldığım da gurur kısmıydı. Onu incitmeyecek bir cevap düşünürken ağzım kurudu.

Ama Tommy benden önce davrandı.

Orgazm Tanrısı: Sadece takılıyorum. İstediğin kadar utanabilirsin, gücenmedim.

Pislik.

Ben: Beni buradan alamazsın.

Orgazm Tanrısı: Neredeyse geldim. Ön tarafta buluşalım. Sana göstermek istediğim bir şey var, hoşuna gidecek.

Pavlov'un azgın köpeklerinden biri gibi, midemden şehvetli bir ısı yükseldi. Çünkü Tommy'nin bana gösterip de benim sevmediğim hiçbir şey henüz olmamıştı.

İncilsel anlamda.

Ama sonra aklıma bambaşka bir düşünce geldi. Ve bu hararetli arzu aniden şiddetli bir öfkeye dönüştü.

Ben: Araba sürerken mesaj mı yazıyorsun?

Görünüşe göre, Tommy ve diğer koruma arkadaşları, ceplerindeki cihazla gizlice iletişim kurabilmeleri için telefonlarına gerçekten bakmak zorunda kalmadan mesaj göndermek üzere eğitilmişlerdi.

Ama bunun hiçbir önemi olmadığını ona *–uzun uzadıya–* açıklamıştım.

Herhangi bir aracı kullanırken mesaj atmanın tehlikeleri hakkındaki kahredici istatistikler hakkında onu bilgilendirmiştim *ve* acil servis nöbetlerim esnasında bu tür bir davranıştan kaynaklanan ölümcül kayıpları ilk elden deneyimlemiştim.

Ama yine de kısa bir duraklamanın ardından bir cevap daha yazdı.

Orgazm Tanrısı: Belki.

Ben: Öyleyse **KES** ŞUNU!!

Bir an için ekran sessizleşti... Ve sonra o sinsi, küçük noktalar yeniden belirdi.

Orgazm Tanrısı: Bana bağıran büyük harflerle yazman çok hoşuma gidiyor. Bunu sana hiç söylemiş miydim? Çok ateşli.

Tommy'nin bana yumruk atmayı öğretmesi fikrini bir kez daha gözden geçirecektim. Böyle anlarda çok işe yarardı.

"Her şey yolunda mı Abby?" diye sordu annem. "Yüzün kızardı."

Bilim fuarındaki bir sergiymişim ya da mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi, gözlüğünün üzerinden beni inceledi.

"Ben..."

Kâhya Grogg çeri girip selam verdi ve koca kafasını büyükanneme doğru eğdi. "Ön tarafta bir beyefendi var, Leydi Agatha..."

Ah, hayır.

"Bir motosiklet üzerinde."

AH, HAYIIIIIR.

"Pekâlâ, gönder onu." Dul Kontes, her kontesin yaptığı gibi elini havada sallayarak adamı başından savuşturdu. "Talepleri kabul etmiyoruz."

Hızla ayağa kalktım. "Aslında o benim için geldi."

Çok da harika olmayan kaçışımı hızlandırmak için tabletimi, telefonumu ve kitaplarımı çantaya tıktım.

"Efendim?" dedi babam.

"O mu?" diye ısrarla sordu büyükannem.

Sertçe yutkunarak aceleyle konuştum. "Evet. O bir arkadaş. Gitmek zorundayım, bu yüzden beni alması için ona mesaj attım."

Erkek kardeşim Sterling'in poşe yumurta ile dolu çatalı ağzına giderken havada durdu. "Motosiklet kullanan türden arkadaşların olduğunu bilmiyordum."

"Arkadaşın olduğunu bilmiyordum" diye yorum yaptı kız kardeşim Athena; bunu zalimlik olsun diye değil, gerçekten şaşırdığı için söylemişti.

Çantamın kayışını omzuma asarken omuz silktim. "Evet, şey... Bilirsin..."

Bu muhteşem cevabın ardından arkamı dönüp odadan çıktım.

Fuayeye ilerlerken, diz boyu çizmelerimin topukları saatli bir bomba gibi mermer zeminin üzerinde hızla tıkırdıyordu. Evin dev kapısını açtım ve... Hemen dışındaki verandada donup kaldım.

Çünkü Tommy oradaydı; araç yoluna inen gri basamakların hemen önünde, sırf onun için yapılmış gibi görünen krom ve çelikten parlak bir aletin üzerinde oturuyordu. Rahat bir kot, siyah bir deri ceket ve bot giymişti; bir günah kadar iyi görünüyordu ve bu yasadışı olmalıydı.

Başkaları için tehlikeliydi. Hareketli bir kural ihlaliydi. Gerçekleşmeyi bekleyen güzel bir felaketti.

Ona kızgın olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu ve sonunda hatırladığımda, merdivenlerden hızla indim. Gözleri, çizmelerime, eteğime ve açık gri kazağıma dokundu –kıyafetlerim istemeden de olsa bir bütün olarak 'yaramaz öğretmen' havası veriyordu– ve günahkâr ağzının köşeleri yukarı kalktı.

"Merhaba tatlım."

"Sen deli misin?"

Cevap vermeden önce biraz düşündü. "Son baktığımda değildim."

"Burada ne arıyorsun?" Ellerimi uzattım. "Ve bu ne?"

"Bir motosiklet."

"Tekerlek üzerindeki ölüm."

Tommy güldü. "Arkadaşım James bugünlük bana ödünç verdi. Yılın bu zamanında tepeler çok güzel olur, birlikte bir gezintiye çıkabiliriz diye düşündüm. Stres atmak istiyordun, değil mi?" Tommy, parlak gidona hafifçe vurdu. "Bunun üzerindeki bir gezinti, normal bir erkekle seksten çok daha fazla stres attırır."

Ona baktım. Bilmek istiyor muydum?

Belli ki istiyordum çünkü kendimi, "Normal erkek seksi mi?" diye sorarken buldum.

"Evet." Tommy göz kırptı. "Belli ki benim yaptığımdan daha iyi değil. Ama ortalama bir erkek seksinden biraz daha iyi."

Başımı iki yana sallayarak kollarımı kavuşturdum. "Bu şeylerin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın? Motosiklet ölümleriyle ilgili istatistikler..."

Tommy eliyle ağzımı kapattı.

Avcu sıcaktı; sesi de öyle, yoğun, bal gibi tatlı bir tondaydı.

"Bana güveniyor musun Abby?"

Bir an sonra elini çekti ve o derin, kara gözlere bakarken, onlara bu kadar kolay düşmenin ne kadar korkutucu olması gerektiğini fark ettim.

Cevabım basitti. Doğru olanlar her zaman öyleydi. "Güveniyorum."

Tommy kocaman gülümsedi ve midem o güzel hareketlenmeyle titreşmeye başladı.

"O zaman atla."

Başıma bir kask takıp kayışı çenemin altında bağladı.

"Ve bunu bir an önce yapmak isteyebilirsin, çünkü büyükannen geliyor."

Arkama dönüp baktığımda, tüm ailenin kapının önünde toplandığını gördüm. Genellikle ifadesiz olan yüzlerinde, meraktan şaşkınlığa kadar her şey vardı. Ve büyükannem gerçekten de bu tarafa geliyordu; taş basamaklardan hızla inerken mücevher kolyesi şıngırdıyordu.

"Abigail!"

Sesi tiz ve bıkkındı; daha önce kullandığını hiç duymadığım ve şimdi keşfetmeye pek de hevesli olmadığım bir tondu.

"Tamam, o zaman; gitmek zorundayım!" Elimi kaldırıp başparmağımla tamamdır işareti yaptım. "Sonra konuşuruz!"

Kasabanın kötü çocuğuyla kaçan genç bir kız gibi, eteğimi yukarı kaldırıp Tommy'nin arkasına tırmandım. Ellerimi sıkıca tutup karnına bastırdı. "Sıkı tutun, kızım."

Aynen öyle yaptım. Tommy motoru çalıştırıp kemiklerimi titreten bir kükreme ile bizi oradan uzaklaştırırken, kollarımı sağlam bedenine sarıp yanağımı sırtındaki sıcak deriye dayadım.

Ve ne kadar tuhaf olsa da –ya da belki hiç de tuhaf değildi– kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

* * *

Tommy haklıydı, tepeler çok güzeldi ve motosiklet gezisi çok keyifliydi; ama bu düzenli olarak yapmak isteyeceğim bir şey değildi. Motosikletle birkaç saat gezdikten sonra, hiçliğin ortasındaki güzel bir vadide dinlenmek için durmuştuk. Tommy yanında battaniye, şarap, meyve ve peynir getirmişti. Bir ağacın altında küçük bir piknik yapmıştık.

Sonra öpüşmüştük, birbirimize dokunmuştuk ve en sonunda çırılçıplak kalmıştık. Hava soğuktu ama Tommy beni sımsıcak tutmuştu.

Ve bu da çok güzeldi.

Üç gün sonra, dairemdeki kanepede oturmuş, laparoskopi ile ilgili en son literatürü gözden geçiriyordum. Tommy, hazır yemekle ve bilgisayarıyla birlikte birkaç saat içinde gelecekti, çünkü metamfetamin işine giren bir kimya öğretmeniyle ilgili olan eski bir Amerikan dizisini izlemem konusunda ısrar ediyordu. İzlemeye başladığımda bir daha bırakamayacağıma yemin ediyordu.

Kapı çaldı ve Tommy'nin erken geldiğini düşündüm. Ama kapıyı açtığımda, karşımda duran o değildi.

"Büyükanne." Daireme ilk gelişiydi. Şehrin bu tarafına bile ilk gelişi olabilirdi. "Sürpriz oldu."

Kararlı adımlarla içeri girdi. Büyükannem öyle biriydi; her hareketi, önceden belirlenmişti, planlanmıştı ve belirli bir nedenden ötürüydü. Odanın ortasında durup ilgisiz gözlerle dekoru incelerken çenesi ve burnu havadaydı.

Kapıyı kapatıp onunla yüzleştim.

"O çocukla ne yapıyorsun Abby?"

Kendimi bildim bileli büyükannemin takdirini kazanmaya çalışıyordum. O benim idolümdü, rol modelimdi –kontrolü, duruşu, kendine hâkimiyeti– her zaman olmak istediğim her şeydi.

"Onun adı Tommy Sullivan. Birkaç hafta önce tuttuğumuz koruma şirketi olan S&S Securities'in sahibi..."

"*Kim* olduğunu biliyorum. Sorduğum bu değildi."

Her şeyin başladığı anı hatırlamaya çalışarak gerçeğe sadık kalmaya çalıştım. "O... Bir anlaşmamız var. Özel bir şey değil."

"O motosikletin arkasına atlayıp onunla birlikte giderken bana çok özel göründü." Ses tonundaki hayal kırıklığı, motosikletin motoru kadar güçlü bir şekilde içimi titretti.

Büyükannem omuzlarını dikleştirdi; yüz ifadesi, hedefe kilitlenen keskin bir nişancı gibi soğuk, buyurgan bir maskeye dönüştü.

"Onu görmeyi hemen keseceksin" diye emretti. "Koruman gereken bir aile adın var, işçi sınıfıyla takılıp onu kirletmene izin vermeyeceğim."

Gözlerim onunkilere kaydı. Ve neşter yapımında kullanılanla aynı türden birinci sınıf bir çelik, omurgama yerleşti.

"Ben bir çocuk değilim, benimle bu şekilde konuşma." Ben bir doktordum, bir cerrahtım, tamamen yetişkin bir kadındım. Kendi başarılarım vardı, kendi planlarım... Kendi hayatım. "Bu konuşma çok yersiz. Bunu seninle tartışmayacağım."

Hareket ettirilemez bir dağ gibi olduğu yerde kaldı. "Aldığın parayı keserim. Bugünden itibaren aile fonundan tek bir kuruş bile alamazsın."

Azim, cesaret ve kararlılık garip şeylerdi. Bazen kendilerini öyle iyi saklarlardı ki orada olduklarını bile bilemezdiniz

Ta ki ortaya çıkana kadar, tam da onlara en çok ihtiyacınız olduğu anda.

"Para sende kalsın. Aile fonuna ihtiyacım yok. Hastaneden aldığım maaşla rahat rahat geçinebilirim."

Şaşırmamıştı, yüz ifadesi bile değişmemişti; sanki çoktan tahmin ettiği şeyi söylemiştim.

"Peki, ya Tommy Sullivan? O da kendi kendine geçinebilir mi?"

İçimi karanlık bir dehşet kapladı, çünkü zarif bir ses tonuyla yapılan tehdit hâlâ bir tehditti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Anladığım kadarıyla, bu koruma işine daha yeni başlıyor. Onun müşterileri arasında, zehirli dedikodu en yaygın olandır. Benim ağzımdan çıkıp doğru kişilere ulaşacak olan birkaç söz, şirketini daha başlamadan bitirebilir. Bu hiç de zor olmaz."

"Ne gibi sözler?"

"Korumalarının güvenilmez, beceriksiz ve iş başında sarhoş olmasıyla ilgili."

Ellerim uyuştu ve yüzüm bembeyaz kesildi.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü senin için, ailemiz için en iyisi bu ve ailem için yapmayacağım hiçbir şey yoktur. Bunu şimdi anlamayabilirsin, ancak seçkin bir cerrah olduğun gün anlayacaksın."

"Her şeyi yanlış anladın. O beni daha iyi yapıyor."

"Neyde daha iyi?"

"Her şeyde!"

"Buna gerçekten inanıyor olman bile onun sana şimdiden

tahmin ettiğimden çok daha fazla zarar verdiğini gösteriyor. Ona bağımlı hale geliyorsun."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bu doğru değil."

Büyükannemin bana tepeden bakan yeşil gözleri parıldadı ve gülümsemesi, yılların getirdiği acıyla gerildi.

"Bana kendimi hatırlatıyorsun Abby, her zaman hatırlattın. Senin şu halinden biraz daha gençken arkeoloji okuyordum, bunu biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım, çünkü ailemiz böyle konular hakkında konuşmazdı. Biz hiç konuşmazdık.

"İşimde harikaydım; bir sürü planım vardı. Gitmek istediğim yerler, yayınlamak istediğim makaleler, yapmak istediğim keşifler. Ve sonra... Büyükbabanla tanıştım ve her şey değişti. İkimiz çok farklı insanlardık ama bu ona âşık olmayı daha da heyecanlı kıldı. Evlendiğimiz ilk günlerde, çalışmalarıma ve kariyerime devam etmeye çalıştım ancak aynı anda farklı yollardan yürümek imkânsızdı. Seçimler yapılmalıydı. Fedakârlıklar. Ve kadınlar, eşler, anneler söz konusu olduğunda... Fedakârlık yapmak hep bize düşer. Benim yaptığım hataları yapmana izin vermeyeceğim."

"Ama bu senin vereceğin bir karar değil!" diye bağırdım. Ellerimi yalvarırcasına birbirine kenetledim. "Lütfen, büyükanne, yapma..."

"Sus." Sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Bu tarz dramalar için ne vaktim ne de tahammülüm var. Bugüne kadarki tek yeteneğin her zaman pratikliğin olmuştur. Eksiklerini net bir şekilde görme becerin. Bu becerinin şimdi seni yarı yolda bırakmasına izin verme."

Şak, şak, şak.

Bir an için kesilen nefesim, sözlerimi de benden aldı. Hem konuşabilecek olsam bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama zaten Dul Kontes bana fırsat vermedi.

"Eğer bu çocuğa değer veriyorsan –azıcık bile olsa– onunla ilişkini hemen bitirirsin. Dediğimi yapmazsan bunu anlarım. Ve onun iş olanaklarını mahvettiğimde, bunun sebebinin senin inatçılığın olduğunu öğrendiğinden emin olurum. Ki sanırım bu da sorunu beni tatmin edecek şekilde kökünden çözer."

Sevdiğiniz birinden nefret etmek çok acıydı ama şu anda hiç de zor değildi.

Büyükannem kapıya ilerledi ve evden çıkmadan önce bana sevecen bir bakış attı.

"Neşelen Abby. Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin, söz veriyorum."

* * *

İlk başta, her iyi cerrahın yapacağı gibi sorunumu bölümlere ayırdım. Bu konuda hâlâ çok iyi değildim ama gitgide daha iyi hale geliyordum. Sorunu bir kenara ittim, kilitledim ve varlığını bile hissedemeyeceğim kadar derine gömdüm.

Sonra tedavi seçeneklerinin artılarını ve eksilerini gözden geçiriyormuşum gibi, seçeneklerimi soğukkanlılıkla değerlendirdim.

Birincisi: Dul Kontes'e karşı gelip inceldiği yerden kopmasına izin verebilirdim. Bununla ilgili tek sorun, Tommy'e değer veriyor olmamdı; ona değer vermek çok kolaydı. Bana karşı çok iyiydi; o kadar şefkatli, tutkulu ve tatlıydı ki kalbim ağrıyordu. Büyükannem söylediğini yapardı, bundan emindim. Ve benim yüzümden Tommy zarar görürdü, bedelini öderdi. Kendi kariyerimi düşündüm, işim uğruna harcadığım saatleri ve yıllar süren çalışmaları. Tek bir heves uğruna bunların hepsi elimden alınsa mahvolurdum.

İkincisi: Tommy'e büyükannemin beni neyle tehdit ettiğini anlatabilirdim. Muhtemelen ona *söylemeliydim*. Ona şimdiye dek hiç kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyordum ve gerçekleri bilmeyi hak ediyordu. Peki, ya Tommy Sullivan gibi bir adam tehditler karşısında ne yapardı? Büyükanneme siktirip gitmesini söylerdi. Onu şimdiden duyabiliyordum. Ama sonra yine *benim* yüzümden o zarar görürdü, bedelini öderdi.

Üçüncüsü: Büyükannemin söylediğini yapabilirdim. Canımı çok yakardı... Ama zaten bu ilişkinin hiçbir yere varmaması gerekiyordu. Ona güvenmeye, onu istemeye, ona ihtiyaç duymaya başlamam Tommy'nin suçu değildi. Bu bir anlaşmaydı; böyle konuşmuştuk. Bir noktada bitecekti, değil mi? Ve bu şekilde, anlaşmayı ben bitirirsem Tommy zarar *görmezdi*, herhangi bir bedel ödemezdi; yara almadan uzaklaşır ve benden kurtulurdu.

Tommy birkaç saat sonra ellerinde dizüstü bilgisayarı ve kahverengi bir yemek torbasıyla kapıdan içeri girdiğinde, ona bakmak için fazladan zaman ayırdım. Paltosunu çıkarırken sergilediği akıcı zarafete, vücudunun çarpıcı hatlarına ve ölçülerine, elmacıkkemikleriyle çenesinin güçlü açılarına...

Kanepeden kalkıp yanına gittim ve ellerimi omuzlarına koyarak onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. Maisy'i kaybettiğimiz geceki kadar çaresiz ya da telaşlı bir öpücük değildi.

Yavaş, derin ve zevk vericiydi; daima hatırlayacağım bir öpücüktü.

Tommy üstdudağımı emerek diliyle harika bir şekilde okşadı. Sonra geri çekildi ve başını hafifçe eğerek bana baktı.

"İyi misin?"

"Evet" diye yalan söyledim.

Saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hastanede bir şey mi oldu?"

"Hayır." Göğsüne baktım ve avuçlarımı göğsünün üzerinde

ileri geri gezdirerek sıcak, güçlü bedenini hafızama kazımaya çalıştım. "Seni istiyorum sadece."

Sözlerim karşısında ısınarak beni kendine çekti. Öpüşmeye ve kıyafetlerimizin sinir bozucu bariyerlerinden kurtulmaya başladık. Kendimi ona bıraktım; dudaklarımı ve dilimi yavaşça köprücükkemiğinin, göğsünün ve karın kaslarının üzerinden kaydırarak daha da aşağılara indirdim. Tadından, sıcak ve ipeksi kalınlığının ağzımı doldurmasından, parmaklarının çaresizce saçlarıma dolanmasından büyük bir keyif alıyordum.

Her anın tadını çıkarmak istesem de kendimi ona kaptırdım; acı verecek kadar derin duygulara, arzulara ve zevklere daldım.

Sonunda inildilerden, dudaklardan ve birbirine yapışan bedenlerden ibaret birer yığın halinde yatağıma düştük. Tommy'nin nefesi kulağıma sert bir şekilde vuruyordu; tenimi karıncalandıran, başımı döndüren güzel sözcükler fısıldıyordu. Onu öptüm, içimdeki tüm hisleri –söyleyemediğim tüm kelimeleri– ağızlarımızın ıslak dansına akıtarak onu öptüm. Bitmesini istemiyordum ama mükemmel bir arzu dalgası, inilti korosu, gümbürdeyen kalpler ve kasılan kaslar eşliğinde bitti.

Daha sonra yan yana yatarken ona biraz daha baktım, yatağımdaki görüntüsünü beynime kazıdım.

Belki de kaçınılmaz olanı ertelemek için, "İş nasıl gidiyor?" diye sordum.

Bana bakıp gülümsedi. "İyi gidiyor. Yeni işe alınanların potansiyeli var ve sürekli hale gelen müşterilerimiz var."

"İtibar kazanıyorsun" dedim.

"Evet."

"Ve bu, sizin alanınızda çok önemli, değil mi?"

"Elbette." Tommy başını salladı. "Müşterilerin, bize güvenebileceklerini ve bize inanabileceklerini bilmeleri gerek; bu çok önemli."

Kangren, kan ve oksijen eksikliğinden kaynaklanan ve dokuların ölmesine neden olan, potansiyel olarak ölümcül bir durumdu. Antibiyotiklerle tedavi edilebilirdi ancak hastalık çok ilerlemişse etkili bir şekilde tedavi edilebilmesinin tek yolu ampütasyondu.

Hayat kurtarmak için uzvu kaybederdiniz.

Şu anda, ben de Tommy için bir kangrendim. Ve onu kurtarmanın en kesin yolu... Kendimi kesmekti.

Yatakta oturdum, göğsüme bir kaya gibi bastıran ağır pişmanlıkla bunu yapabilmem bile bir mucizeydi.

"Bunu artık yapamam. Bunu artık yapamayız."

Ona bakmadım ama yataktan kalkıp sabahlığımı üzerime geçirirken arkamdan sesini duydum.

"Ne?"

"Anlaşmamız. Bitti. Ben... Şimdi gitmeni istiyorum."

Hata sınıflandırması yaparmış gibi aceleyle odadan çıktı. Her şey hareket, eğitim ve içgüdüyle ilgiliydi. Düşüncelere ya da hislere yer yoktu.

Kes.

Fazla kanı çek.

Pens tak.

"Abby! Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Tommy beni salona kadar takip etti ve kıyafetlerini yerden toplayıp ona uzatmamı izledi.

"Her şey harikaydı, gerçekten. Tam da ihtiyacım olan şeydi." Yere baktım, sesim bir robot gibi çıkıyordu. "Ama artık bitti."

"Hayır, bitmedi. Daha yeni başlıyor" dedi inatla. "Sadece... Sadece kahrolası bir an yavaşla."

Tommy omuzlarımdan tutup beni durdurdu ve gözlerimi yakalamaya çalışarak başını eğdi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Uzvu kes.

Damarları dağla.

Temizle.

"Dördüncü yılıma başlıyorum. Çok yoğun olacağım. Odaklanmam gerek."

"Öyleyse birbirimizi daha az görürüz. Bunu yapabiliriz. Edepsiz mesajlarla seni kışkırtmayacağım, yemin ederim."

Benimle şakalaşmaya, beni tatlı sözlerle ikna etmeye çalışıyordu ve bu çok zordu. Vücudumdaki her hücre ona sarılmak, onu kucaklamak ve teklif ettiği her şeye evet demek için çığlık atıyordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bunlar bende işe yaramaz."

Dik.

Dik.

"Bitti Tommy. Bitmesine ihtiyacım var. Lütfen git."

Kapat.

Sar.

Tommy kıyafetleriyle ayakkabılarını giydi ama kapıya gitmedi. "Abby, beni dinle. Eğer sadece..."

Ona bakmıyor olsam bile gözlerimi kapattım. "Drama olmayacak dedik, üzülmece darılmaca olmayacak dedik. Bu konuda anlaştık, sen de kabul ettin." Parmağımla onu işaret ettim. "Söz verdin."

Evet, dürüstlüğünü ona karşı kullanıyordum ve evet, bu hiç adil değildi; ama gerekliydi. Çünkü gitmesine ihtiyacım vardı. Daha fazla ona bakmak, onu koklamak ve onu yakınımda hissetmek zorunda kalırsam bunu yapamazdım.

Masanın üstündeki bilgisayarıyla kapının yanındaki paltosunu alıp ellerine bastırdım.

"Abby..."

Son bir kez gözlerinin içine baktım. "Hoşça kal Tommy. Teşekkür ederim... Ama hoşça kal."

Kaşları endişeyle çatılmıştı ama beni zorlamadı.

Çünkü ondan gitmesini istemiştim ve nedenini anlamasa bile bunu benim için yapacak kadar onurluydu. Bakışları sanki hafızasına kazımak istercesine yüzümde dolaştı ve saçlarıma dokunduktan sonra eğilip dudaklarıma beni paramparça eden yumuşak bir öpücük kondurdu.

Sonra kapıya gitti ve eşiği geçip koridora çıktı. Son anda geri döndü ve duyacak kadar güçlü olamayacağımı bildiğim bir şey söylemek için ağzını açtı.

Bu yüzden kapıyı yüzüne çarptım.

Ne kadar da kibarım.

Ve sürgüyü çektim.

Hızla soluyarak alnımı kapıya dayadım. Garip bir şeklide, onun diğer tarafta durduğunu hissedebiliyordum. Karmakarışık hislerimi yansıtan sözcükler zihnimde yankılandı. *Sadece git, kal, git, lütfen gitme...*

Çok geçmeden, sonsuzluk gibi gelen bir zaman sonra, gitmişti.

* * *

Tommy

Az önce ne oldu öyle?

Abby'nin evinden ayrıldıktan sonra kafamda bir davul gibi çalan soru buydu. Eve gittim ama orada kalmadım. Çünkü yatak odamdan hastaneyi görebiliyordum ve yatak örtülerim hâlâ onun gibi kokuyordu.

Onun yerine ofise gittim.

Ve tamamen sarhoş olma işine giriştim.

Şişe boşalana ve doğru düzgün göremeyinceye kadar votka içtim. Çünkü Abby'nin kapısına geri dönüp başka bir şans daha istemek gibi aptalca bir şey yapmak istemiyordum.

Kendime, durumu zorlaştıranın beklenmedik bir anda yaşanması olduğunu söyledim. İçi boş bir kabuk gibi hissetmeme neden olan, anlaşmamızın ani sonlanışıydı. Son seferimizin son seferimiz olduğunu bilmiyordum... Ve bu yüzden onu özlüyordum.

Bir noktada ofisimdeki kanepede sırtüstü yatarak sızıp kaldım; telefonumda, hazırladığımı bile hatırlamadığım acınası bir şarkı listesi tekrar tekrar çalıyordu.

Sabah çocuklar beni böyle buldu.

Gözlerim hâlâ kapalıyken, "Nefes alıyor mu?" diye sorduğunu duydum Owen'ın.

"Nefes almak mı? Ölüyü bile diriltecek kadar yüksek sesle horluyor" diye cevapladı Walter. "Sağır mısın?"

"Telefonunda çalan bir Milli Vanilli şarkısı mı?" diye sordu Gus.

Öyleydi. *'Girl I'm Gonna Miss You.'* Bir klasikti.

"Belki de bize bir şey söylemeye çalışıyordur."

"Evet" dedi Harry bezgince. "Onu vurmamızı istiyormuş gibi."

On Dördüncü Bölüm

Tommy

Ve böylece, hanımlar ve beyler, bir takipçiye dönüştüm. Abby'nin her sabah bisikletiyle hastaneye gitmek için kullandığı yolla başladı. Sadece geçerken onu bir anlığına görmek için yol boyunca ara sokakların gölgelerinde saklandım. Haftada birkaç kez, akşamları, eve sağ salim vardığından emin olmak için içerideki ışıklar yanana kadar evinin karşısında bekledim.

Havalar bisiklete binemeyeceği kadar soğuduğunda, metro istasyonundaki bir girintide nöbet tuttum. Bazen onu orada gördüm; çok güzel ama yorgun, belki biraz da üzgün. Gerçi bu benim sadece James Blunt dinleyen ve takipçi hayal gücü çılgınca çalışan aptalca umutlu tarafım olabilirdi. Bazı günler onu hiç görmedim.

Ama o beni hiç görmedim. Bundan emin oldum.

Bunun aptalca ve acınası olduğunu biliyordum... Ancak kendime engel olamıyordum.

Ta ki birkaç hafta sonraki bir akşama, kız kardeşim Janey beni evimde köşeye sıkıştırana kadar.

Janey, ailemde Abby Haddock'un var olduğunu bilen tek kişiydi. Beni, ona Abby'den ilk bahsettiğimde tüm doğruları – sıradan, karmaşıklıklardan uzak, koşulsuz şartsız bir anlaşma olduğunu– anlatmama rağmen aslında çok daha fazlasını kastettiğimi anlayacak kadar iyi tanıyan tek kişiydi.

Kız kardeşimin gözleri, acımasız, sert ve aşılmaz bir yeşil duvar gibiydi; sempatiden eser yoktu. Ve bu iyiydi. Çünkü şu anda aklıma zar zor mukayyet oluyordum, onun acımasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Neden o?" diye sordu Janey. "Bu kızı unutamamana sebep olan ne?"

Bu iyi bir soruydu. Kendime bir kereden fazla sorduğum bir soruydu. Sizi bırakıp gittikten sonra bile kalbinize taktığı kancayla sizi kendine bağlayan kişiyi unutamamanıza ne sebep olabilirdi?

Ve bunun cevabını... Bilmiyordum.

Bu sadece tanımlanabilir tek bir şey değildi. Her şeydi; Abby'nin güzelliği, zekâsı ve zarif tavrı. Sıcaklığı, kalbi ve çaresizce sakladığı... Sadece bana gösterdiği kırılganlığı.

Ve işte bu yüzden bir noktada, onu oluşturan tüm parçalar –sinir bozucu çatlaklar ve utangaç, tatlı, hassas kısımlar... O, benim olmuş gibi hissetmiştim.

Benim koruyacağım ve el üstünde tutacağım, benim yol göstereceğim ve takip edeceğim biri...

Ve Abby Haddock'un bana ait olduğunu hissetmekten gerçekten hoşlanmıştım.

"Artık peşini bırakmalısın Tommy. Seninle işi bitti, söylediği buydu. Sana ulaşmadı... Hayatına devam etmen lazım."

Kardeşime başımı salladım. Ve o andan itibaren, bunu yapmaya çalıştım.

Her on dakikada bir körkütük âşık bir dangalak gibi telefonumu kontrol etmeyi bıraktım. Şehrin Abby'nin oturduğu tarafına gitmek için bahaneler uydurmayı kestim. Kendimi işe verdim; bir aylığına Dubai'ye seyahat eden Wessco'lu bir bankacıyı korumak için gönüllü oldum ve oradan geri döndüğümde, saraydaki işleri için Winston'dan ek saatler aldım. Uyumadığım zamanlarda çalışıyordum –hareket ediyordum– işe yeni giren-

leri eğitiyordum, şirketteki projeleri tamamlıyordum, günün her saniyesinde kendimi meşgul tutuyordum.

Dışarıdan bakıldığında aynı kişiydim; şakalar yapıyor, içiyor, gülüyor, daha önce yaptığım her şeyi yapıyordum.

Yeniden sigara içmeye başlamıştım ve bu, harika hissettiriyordu.

Ve belki biraz da... Kindar.

Ama içeride, gece geç saatlerde sessizlik etrafımı sardığında, hâlâ onu düşünüyordum. Bu pek de değişmemişti.

Onu düşünüyordum, onun hayalini kuruyordum, onu resmediyordum; saçlarının parlak ipeğini, gözlerinin keskinliğini, onu inlettiğimde o güzel ağzının aldığı 'o' şeklini... O sesin –beni saran gergin, ıslak ve mükemmel hissin– hatırasıyla mastürbasyon yapıyordum.

Nerede olduğunu ve neler yaptığını merak ediyordum. Üzgün ya da yalnız olup olmadığını merak ediyordum. Gerektiğinde işime yoğunlaşıp odaklanabiliyordum ama Abby her zaman aklımın bir köşesindeydi.

Hayatımdaki beyaz gürültüydü.

Ve kalbimin attığı mağaraydı, bu da değişmemişti. Kalbim, ayaklarımı onun kapısından uzaklaşmaya zorladığım günkü kadar taze ve boş, aynı kırgın hisler içinde boğuluyordu. Bu korkunç sızı hiç azalmıyordu, hiç iyileşmiyordu.

Ve günler haftaları, haftalar ayları kovaladıktan sonra, bir daha asla iyileşmeyeceğine inanmaya başladım.

* * *

"Hey Tommy, şuradaki kız sana bakıyor."

Willis, en yeni elemanımızdı. İyi bir çocuktu –güçlü, sadık– ama biraz kalın kafalıydı. Cumartesi gecesiydi ve hepimiz

Katy's Pub'daydık, bu hafta eğitimini tamamlayan Willis'in şerefine içiyorduk.

Omzumun üzerinden baktığımda, kalp şeklinde kırmızı dudakları ve koyu renk saçları olan seksi bir kadının beni kestiğini gördüm. Ve tüm vücudum sanki sadece... Omuz silkti... Hiç ilgisi çekilmemiş gibiydi.

Lanet olsun.

"Evet, öyle."

Willis öne eğildi, genç mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Bir rahip olmaya falan mı çalışıyorsun?"

Kuru kuru güldüm. "Hayır, sadece benim tipim değil. Seçici biriyimdir."

Upuzun bacakları, yürek burkan gözleri ve sizi dizlerinizin üstüne çökertip Tanrı'ya inanmanızı sağlayacak bir vajinası olan zeki, sinir bozucu ve duygusal açıdan gelişmemiş kızılları tercih ediyordum.

Ve elbette ki sağ elimi, çünkü onunla daha önce hiç bu kadar yakınlaşmamıştım.

"Willis" diye seslendi Owen, "gel hadi, dart oynuyoruz."

Willis onların yanına giderek, beni ve Bea'yi masada yalnız bıraktı.

Hiç kimse hayatın ironilerle dolu olduğunu inkâr edemezdi. Çünkü yollarının kesişmesinin tek sebebi Abby'nin o gece Katy's bara gelip beni araması olsa da Harry hâlâ Henrietta ile birlikteydi ve Bea de hâlâ Kevin denen o çocukla takılıyordu. İkisinden de Abby hakkında bilgi istememiştim, çünkü benim için çalışıyorlardı ve onlara kahrolası bir ahmak gibi görünmeyi reddediyordum.

Hem zaten Harry'nin, Abby ile aramda bir şeyler yaşandığı gerçeğinden habersiz olduğundan epeyce emindim. Henrietta ona bir şeyler anlatacak bir tip değildi. Kevin ise bambaşka bir hikâyeydi. Dışarıdan bakıldığında soğuk ve sessiz bir tip gibi

görünebilirdi ama konuşmak istediğinde düzüştüğü biriyle kesin konuşurdu.

Bea ile.

Masanın karşısında oturan Bea'nin gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum, bir şekilde bana bir şeyler bildiğini anlatıyordu.

"Kevin, Abby'nin son zamanlarda çok çalıştığını söyledi. Bugünlerde neredeyse hastanede yaşıyormuş."

Bu bilgi hafifçe canımı yaktı, sanki görünmez bir el tarafından kalbime bir şapka iğnesi batırılmıştı.

Bira bardağımdan büyük bir yudum aldım. "Onun adına sevindim. İstediği tam da buydu."

"Kevin onun için endişeleniyor."

Başımı iki yana salladım. "Benim sorunum değil Bea. Bir süredir de sorunum olmadı."

Fark etmemiş olmanız ihtimaline karşı, programımızın acı verici kısmına geçmiştik.

"Biliyorum" dedi. "Ama sence de..."

Dart tahtasının bulunduğu yerden gelen bir haykırış, Bea'nin söylemek üzere olduğu şeyi kesti.

"Orospu çocuğu!"

"Kahretsin!" diye mırıldanarak masadan fırladım.

Çünkü Owen ve Gus, Willis ile dart oynuyorlardı, fakat ona bıçak içeren türünü gösteriyorlardı. Ve o bıçaklardan birinin sapı şu anda Willis'ten dışarı çıkıyordu.

Ama eline değil, kahrolası göğsüne –köprücükkemiğinin yaklaşık iki santim altına– saplanmıştı. Kalbine çok yakındı.

Bıçağın sapına uzandı ama ondan önce davranıp kolunu tuttum.

"Bıçağı çekip çıkarırsan saplandığında yarattığından daha fazla hasara neden olabilirsin. Kolunu gevşet –hareket edip durma– atardamarlarından birini kesmek istemezsin."

Tabii henüz kesmediyse.

"Ah, lanet olsun" diye inledi Willis. "Eğer kan kaybından ölürsem annem çok kızar."

Evet, bunu anlıyordum.

Arkamda duran Owen, "Gerçekten üzgünüm Willis" dedi pişmanlıkla. "O bıçak benim elimden çıkmıştı."

Gus, artık barın arkasında olmayan ilkyardım çantasından gazlı bez uzattı. Yaradan çok fazla kan akmıyor olmasına rağmen, bıçağı sabit tutmak için gazlı bezi dikkatlice sapın etrafına sardım.

"Bir doktora ihtiyacın olacak" dedi Gus, Willis'e.

"Hiç doktor tanımıyorum ki" diye yanıtladı Willis.

Ve o anda, her zaman düşüncelerimin bir köşesinde yer alan beyaz ses kükreyerek ön plana çıktı. "Ben tanıyorum."

* * *

Abby

Tommy Sullivan'dan sonraki hayat, ondan öncekinden çok daha farklıydı. Daha sessiz, daha sakin, daha gri. Yazdan kışa geçerken solmuş bir ağaç gibiydi; ağaç aynıydı, dallar aynıydı, gövde aynıydı ama çırılçıplaktı. Onu süsleyen, ona renk veren yeşillik yoktu.

Onu dairemden attığım günden beri beni saran bunalımdan kurtulmak için yoğun bir çaba sarf ettim. Bir evcil hayvan – tüm enerjimi ve dikkatimi alacak bir kedi ya da sevimli bir kuş ya da yaramaz bir köpek yavrusu– sahiplenmeyi düşündüm. Ama bir hayvana doğru düzgün bakacak kadar vaktim yoktu.

Bu yüzden... Ben de bitki aldım.

Daireme renk katan canlı, renkli çiçeklerle bezeli gür, sağlıklı, yemyeşil bitkiler. Tommy dairemi görünce ne demişti? *Cansız.* Evet.

Bitkileri, salondaki camın önünde duran ve sadece onlar için aldığım ferforje raflara yerleştirdim. Onlarla ilgili tüm kitapları okudum; onları suladım, besledim, gübreledim ve bazen de onlara şarkı söyledim.

Ve teker teker, hepsini öldürdüm.

Ne yaparsam yapayım solup öldüler ve bundan hiç çekinmediler.

Bir akşam vardiyamız bittikten sonra, Etta bir şişe şarapla evime geldi ve rafların önünde durup bitki morguna baktı.

"Kutsal Morticia Adams adına!" Kuruduğu için çıtır çıtır olmuş bir yaprağa dokundu. "Böyle görünmeleri normal mi?"

"Hayır" diye cevapladım. "Sanki buraya geldiler ve yaşama isteklerini kaybettiler. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Etta sırıttı. "Kapının üzerine bir tabela as: 'Buraya giren, tüm umutlarını kapıda bıraksın'."

Ona dil çıkardım.

* * *

Bitki planı başarısızlıkla sonuçlanınca başka bir taktik denedim.

Çikolata.

Her öğünde çikolata yedim. Ve hastanede olmadığım zamanlarda, kalorileri dengelemek için akşamın erken saatlerinde uzun yürüyüşlere çıktım. Beynimi, Tommy Sullivan'dan gelen tek bir kelime veya mesaj sayesinde kolayca salgılanan endorfini üretmesi için kandırabilmeyi umuyordum.

Bir akşam, saat altıyı biraz geçiyorken Paddy's Pub'ın önünden geçmiş bulundum ve tamamen tesadüf eseri pencereden içeri baktım... Tommy oradaydı. Acı verecek kadar yakışıklı ve kaygısız görünüyordu; hiçbir endişesi yokmuş gibi başını geriye savurmuş kahkaha atıyordu.

Ve yalnız değildi.

Yanında, minyon, hamile ve güzel bir kadınla birlikte olan fit görünümlü bir adam vardı. Tommy ile daha önce yaptığım konuşmalardan, onların, Tommy'nin ortağı Logan ve onun minik eşi Ellie olduğunu anladım.

Ama Tommy'nin diğer yanında, ona tanıdık bir şekilde yaslanan başka bir kadın vardı; gür sarı saçları ve parlak bir gülümsemesi olan çarpıcı ve şehvetli bir kadın.

Bir an hareket edemedim.

Orada durdum ve içimde hissettiğim korkunç acıyı bastırarak onları izledim.

Ama onları izlemek ne kadar acı verse de –çünkü orada onun yanında duran ben olmak istiyordum– bir yanım mutluydu. Tommy, hayatıma heyecan, doğallık ve huzur getirmişti. Ve mutlu olmayı hak ediyordu.

O günden sonra yürüyüşlere çıkmayı bıraktım.

Tüm enerjimi işime verdim. En iyisi –olağanüstü– olmaya çabalayarak işe geri döndüm. Hastanede fazladan vardiya yaptım; daha çok okudum, daha çok çalıştım, her haftamı tavuk butları üzerinde cerrahi tekniklerimi uygulayarak geçirdim.

Yapmadığım ise Bumblebridge'deki aile kahvaltılarına katılmaktı.

Onlara zamanım olmadığını, programımın çok dolu olduğunu söyleyerek bahaneler uydurdum. Luke, annemle babamın ona gizlice mesaj gönderdiğini söyleyen mesajlar attı. Beni evden uzak tutan şeyin gerçekten işim olup olmadığını ya da biriyle birlikte olduğum için mi oraya gidip gitmediğimi sorduklarını söyledi.

Ama bir şeylere tahammülü olmayan tek kişi Dul Kontes değildi. Onu tekrar gördüğümde kendime hâkim olabileceğime güvenmiyordum. Bir Haddock olmanın ilk kuralı her zaman olağanüstü olmakken, nezaket ve soğukkanlılık ikinci sırada yer alıyordu.

Dördüncü yılımın başlangıcından birkaç hafta sonra, hastane yeni bir stajyer doktor aldı. Riley Bowen adında bir beşinci yıl öğrencisi. Tüm hemşirelere gevezelik ettiren, koyu sarı saçları, geniş omuzları ve film yıldızlarıyla yarışacak bir yakışıklılığı olan mükemmel bir cerrahtı.

Hastanedeki ikinci gününde beni akşam yemeğine davet etti.

Onu reddetmek zor değildi.

Onu bir iş arkadaşı olarak sevsem de küstahlığı beni rahatsız ediyordu. Tommy'ninkinden çok farklıydı. Tommy'nin kendini beğenmiş tavrı, karşı konulamaz derecede çekici olan sağlam, duyarlı, sakin özgüveninden kaynaklanıyordu. Riley'nin tavrında ise gösteriş yapma ihtiyacından kaynaklanan bir üstünlük taslama hali vardı, bir şeyleri kanıtlamaya ihtiyacı varmış gibi.

Bundan sonra hep böyle mi olacağını –tanıştığım her adamı Tommy Sullivan ile karşılaştırıp onları umutsuzca yetersiz mi bulacağımı– merak ediyordum.

Sonsuza dek.

Bir akşam, ameliyat katındaki hemşire masasının önündeydim ve ameliyat öncesi ellerimi yıkamaya gitmeden önce bir hastanın çizelgesine son notlar ekliyordum. Dosyayı hemşire Betty'e verdim ve sonra başımı kaldırdım.

Ve tüm dünyam durdu.

Çünkü Tommy buradaydı. Gerçekten buradaydı, tam karşımdaydı. Sadece birkaç adım ötedeydi.

"Selam" dedi yumuşak sesiyle.

"Merhaba."

Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, rüyalarım dışında. Tüm benliğim, aniden soğuk suya batmış kupkuru bir süngер gibi onu içine çekti. Çenesindeki sakal daha gürdü, koyu saçları biraz daha uzundu, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir derinlik vardı; ama yüzü, elleri, gri gömleğinin altındaki kasları her zamanki gibi mükemmeldi.

Gülümseyerek ona doğru ilerledim.

"Nasılsın? Sen..." *Korkunç. Harika. Güzel.* "...iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle." Gözleri beni tepeden tırnağa süzdü. "Güzel görünüyorsun."

Bunu söylerken ciddiydi; dağınık bir topuz şeklinde tepeden toplanmış saçlarımla ve şekilsiz mavi önlüğümle on beş saatlik bir vardiyanın tam ortasında olsam bile.

Aramızda hiç tuhaflık yoktu, aradan hiç bu kadar zaman geçmemiş gibi kendimi ona bırakabilecekmişim gibi hissediyordum.

Tek gerginlik, bunu yapamayacağımı bilmekten kaynaklanıyordu. Kendime hâkim olmak zorunda kalmaktan, belki ikimiz için de böyleydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Başparmağıyla arkasını işaret etti. "Korumalarımdan birini acil servise getirdim."

"Şikâyeti ne?"

"Kanama. Çocuklarla barda takılıyordu. Bıçaklandı."

Sanırım bir korumanın "takılma" anlayışı dünyanın geri kalanından biraz farklıydı.

"İyi olacağını söylediler."

"Ah, iyi." Başımı salladım. "Bu iyi."

"Evet." Yutkunurken boğazı titreşti. Ve o boğazı nasıl öptüğümü hatırladım, dudaklarımın ve dilimin üzerindeki tadını hatırladım. Ağzına, yüzüne baktım; bir daha bakmak istediğim başka hiçbir yer yoktu.

Tommy konuşmaya başladı. "İstedim ki..."

Ama o anda Riley bir takoz gibi aramıza girdi. "Dr. Sealing bizi bekliyor Abby. İçeri girmeliyiz."

"Evet, biliyorum" diye cevap verim sertçe. "Hemen geliyorum."

Riley bir an için Tommy'e baktı. Sonra yanımızdan uzaklaştı ve Tommy'nin, onun geri çekilişini izleyen bakışlarını yakaladım.

Kararan bakışlarını üzerime çevirdi, sahiplenici ve sorgulayıcıydı.

Başımı iki yana salladım. "O ve ben... Aramızda hiçbir şey yok..."

"Tamam." Tommy serçe başını salladı. "Pekâlâ... Meşgulsün. Ben seni işinle baş başa bırakayım." Sesi kısıldı ve boğuklaştı. "Seni görmek güzeldi Abby."

Sonra arkasını döndü ve asansöre doğru yürümeye başladı.

Gidiyordu.

Panik boğazıma pençelerini geçirerek oraya yerleşti. "Tommy!"

Ben ona koşarken arkasını döndü. Ona dokunmak için elimi kaldırdım ama son anda durdum. Çünkü ona dokunursam... Tam burada, koridorda parçalara ayrılacağımdan emindim.

"Birbirimizi son gördüğümüzde çok kaba davrandım. Buna çok pişman oldum." Doğru kelimeleri bulmak için zaman kazanmaya çalışarak dudaklarımı yaladım. Ağzımda tuzlu, ıslak bir tat ve gözlerimde bir yanma vardı.

"Umarım hayat sana karşı nazik davranır. Senin için bunu diliyorum... Her gün."

Tommy çenesini sıktı ve ayakkabılarına bakarak başını salladı. "Tamam."

Ona hüzünlü bir gülümseme sundum. "Kendine iyi bak."

"Sen de güzel kız."

Sonra asansörün kapıları açıldı, Tommy içeri girdi ve işte yine, yeniden gitmişti.

On Beşinci Bölüm

Tommy

Hastanede Abby'nin peşine düşmek iyi bir fikir değildi. Şimdi, bir geceliğine yeniden alkole başlayan ve bir zamanlar ayık olan bir bağımlı gibiydim.

Beni istemiyor olsaydı bu kadar zor olmazdı. Ama istiyordu, bundan emindim. Bana bakışından, nefes alışından, sesinin titreyişinden belli oluyordu. Tanrım, ondan yayılan arzunun kokusunu tenindeki tatlı elma kokusu kadar net bir şekilde alabiliyordum.

Onu zorlayabilirdim, bundan da emindim. Onun evine gidip içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kilitleyebilirdim. Onu öpebilirdim, ağzını –istediğim herhangi bir yerini– ele geçirebilirdim ve bana izin verirdi.

Ya da onu kendi evime getirip onu orada tutabilirdim; onu yatağa bağlar, konuşmaya zorlar, o küçük ve çarpık zihninde neler yaşandığını bana anlatmasını sağlayabilirdim.

Bundan keyif almasını kolaylıkla sağlayabilirdim. Bunun için –benim için yalvarmasını– sağlayabilirdim.

Bunu düşünmedim sanmayın.

Ama onu bu şekilde istemiyordum. Abby'nin peşinden koşmak benim için sorun değildi, kovalamacayı hâlâ seviyordum. Ama ilk tanıştığımız günden beri onu zorluyordum, ona destek oluyordum, ona kendini kaybettiriyordum. Mesele artık sadece

düzüşmek değildi, şimdi daha farklıydı. Daha fazlası vardı.

Bu yüzden artık onun bir adım attığını görmeliydim. Beni istediğini, bana ihtiyacı olduğunu, benimle aynı şekilde hissettiğini bilmeliydim. Onu buna zorladığım ya da onu becererek aklını başından aldığım için değil... Benimle tam olarak aynı noktada bulunduğu için.

Aramızdakilerin yürümesinin, sonsuza dek sürmesinin tek yolu buydu.

Abby ile ilgili düşünceleri aklımdan çıkardım, çünkü buraya ve şimdiye odaklanmam gerekiyordu. Dünya ekonomi forumuna katılmak için Wessco'ya gelen büyük nakliyat şirketlerinden birinin patronuyla onun karısını koruyan Gordon ile birlikte çalışıyordum. Bu akşam, üç günlük zirveyi sona erdiren bir parti için lüks bir ziyafet salonundalardı. Bütün kodamanlar –enerji patronları, medya milyarderleri, kraliyet ailesi– buradaydı.

Duvarın önünde durduğum yerden, ışıltılı elbisesiyle muhteşem görünen Düşes Olivia'yı ve yanında duran smokinli kocası Prens Nicholas'ı gördüm. Prens Nicholas New York'a gidip Olivia Hammond ile tanışmadan... Ve tüm dünya değişmeden önce, birkaç yıllığına Nicholas Pembrook'un özel korumalığını yapmıştım. Flört ettikleri dönemlerde, evlendiklerinde ve ikizleri –Langdon ve Lilliana– doğduğunda da yanlarındaydım. Ama Logan, Ellie ile birlikte olmak için istifa ettiğinde ben de kraliyet ailesinin güvenlik ekibinden çıkmıştım ve birlikte kendi işimizi kurmuştuk.

Olivia ona baktığımı görerek gülümsedi ve elini salladı. Karşılığında çenemi kaldırıp ona göz kırptım.

Sonra dikkatimi, şampanya içip diğer asilzadelerle kıkırdayan kel hedefime yönlendirdim.

Bir keresinde Abby'e de söylediğim gibi, etrafımı saran sohbetleri asla dinlemezdim. Söyledikleri ne ilgimi çekerdi ne de

önemliydi. Müşterimin etrafındaki alanı taradım; içgüdülerimin yolunda gitmediğini söyleyeceği herhangi bir şey arayışıyla girişleri, oradan oraya koşturan garsonları ve diğer misafirleri inceledim.

Ama sonra, bu şamatanın içinde, bir şey duydum. İki kelime.

Dikkatimi çektiler ve kafamı hemen o tarafa çevirmeme sebep oldular.

"Alistair Lipton..."

Ve hemen, Abby'nin küvetteki o kısık sesli ve solgun yüzlü hali gözümün önünde geldi. Yüzündeki o korkunç ifadeyi ve güzel gözlerindeki dayanılmaz acıyı hatırladım.

Kafamı toplamaya, hissettiklerimi görmezden gelmeye çalıştım; çünkü bu benim sorunum değildi.

O benim değildi.

Ama bu sadece iki saniye sordu.

Sonra... *Siktir et.*

Bir an sonra Gordon'un kulaklığına bağlı olan bileğimdeki mikrofona konuşuyordum. "Adamım tam arkanda, ona göz kulak ol. Halletmem gereken bir şey var."

"Sen ne?" Gordon'un şaşkın sesi karşılık verdi, çünkü bu protokolü çiğnemekti. Tüm eğitimlerimize aykırıydı ama umurumda bile değildi.

"Tommy, ne..."

İsmin söylendiği yerde duran beş smokinli adamın yanına giderken kulaklığı çıkarıp cebime attım. Adamların arasından geçip hemen karşısına dikildim; o olduğunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama onun olduğunu biliyordum.

"Alistair Lipton?"

"Evet?" diye karşılık verdi; sesi kayıtsız ve küçümseyiciydi.

Nefret etmesi kolay ve kırması daha da kolay bir yüzü vardı; yarı saydam bir deri, ince bir kemik yapısı...

"Seni tanıyor muyum?"

Vücudumdaki her kas saldırmaya hazır bir şekilde gerilerek sertleşti. Ama öfkeli değildim, kontrolden çıkmamıştım.

Bir adamı yok etmeden önce üzerinize soğuk bir sakinlik çöküyordu.

Tam olarak ne yapmak üzere olduğunuzu bilmekten ve bunun yapılması gerektiğinin farkında olmaktan kaynaklanan bir huzur.

"Hayır. Ortak bir arkadaşımız var. Abigail Haddock."

Ve hepsi yüzündeydi; gün gibi aşikârdı. Başka kimse görmüyordu ama ben görüyordum. Hatırlama belirtisi –köşeye sıkışmış bir korku, korkakça bir suçluluk– eylemin kendisi yüzünden değil, ortaya çıkma endişesi yüzünden.

Hatırlıyordu. Ne yaptığını biliyordu. Bunca zamandır biliyordu, o zaman da biliyordu. Ve şimdi benim bildiğimi de biliyordu.

Ve bu iyiydi.

Bunun neyle ilgili olduğunu anlamasını istiyordum. Ve bu değersiz pisliğin bu dünyada anlayacağı son şey buysa bilmesini istiyordum... *Onun* için olduğunu.

Kolumu hızla savurdum ve yumruğumu yüzünün ortasına geçirdim; parmaklarımın altındaki çıtırtıyı ve ıslaklığı hissettim. Yere düştü ve ben de peşinden gittim; zaman anlamını yitiriyordu.

Her şey, savrulan yumrukların, tokatların, yarılan kaşların, dudakların, kırılan dişlerin, bağırışların, çığlıkların ve un ufak edici intikamın birbirine harmanlandığı bir senfoniye dönüşmüştü.

Sert, yüzü olmayan elleri beni onun üzerinden çok erken koparıp dışarı sürükledi ve ıslak kaldırıma fırlattı. Kollarımı geriye çekip ellerimi kelepçelediler ve bir polis aracının arkasına atıldım.

Orada oturup nefesimi düzene sokmaya çalışırken, normal düşünebilme yeteneğim geri geldi.

İlk düşüncem, *Lo çok sinirlenecek*, oldu. Yaptığım aptalcaydı, sorumsuzluktu ve muhtemelen her şeyi mahvedecekti.

İkinci düşüncem ise *tamamen buna değer*, oldu.

* * *

Daha önce bir hapishane hücresinin içini hiç görmemiştim. Bu, birine tıkılmayı hak edecek bir şey yapmadığım anlamına gelmiyordu... Sadece hiç yakalanmamıştım.

O kadar da kötü değildi.

Sıcaktı, yeterince aydınlıktı ve çalışan bir tuvaleti vardı; mahallemdeki birkaç evden çok daha iyi durumdaydı. Oturduğum tahta bank sertti ama kıçım çok daha kötülerini görmüştü.

Ve zamanın hızla geçmesini sağlayacak renkli kişilikler vardı. Araba çalmaktan içeri giren Alvin; görünüşe göre ahmak kayınbiraderini boğmaya kalkan Forrest; uyuşturucu bulundurmak suçuyla içeri atılan Mickey; ayakta duramayacak kadar sarhoş olan ve leş gibi kokan ve kendine Jinx diyen bir adam; tek suçu var olmayan insanlarla yüksek sesle konuşmakmış gibi görünen Harry adında zavallı ve yaşlı bir adam.

Sabah beni kefaletsiz serbest bırakacaklardı. Beni kefaletle serbest bırakmaları için annemi aramayacağıma emindim, hem yanımdaki eşlikçilerim çok daha eğlenceliydi. Ellie, hamileliğinin son dönemlerinde olduğu için gecenin bu saatinde Logan'ı da rahatsız etmek istemiyordum.

Jinx, tökezleyerek yanıma yaklaştığında, onu, "Eğer üzerime kusarsan dostum, boynunu kırmak zorunda kalırım" diye uyardım.

Ve bunun üzerine sallanarak diğer tarafa yürüdü.

Sonunda banka yerleşip kafamı duvara yasladım ve tavandaki su lekelerini saymaya başladım.

İşte o anda parmaklıkların dışında bir polis memuru belirdi.

"Sullivan, çıkıyorsun."

Belki de Gordon ve çocuklar beni kurtarmak için aralarında para toplamışlardı.

Ama polisi işlem masasına kadar takip ettiğimde, orada beni bekleyenlerin Prens Nicholas ve Olivia olduğunu gördüm. Şehir merkezindeki polis karakolunda, üzerlerindeki şık kıyafetlerle en az sol ayaktaki altıncı parmak kadar göze çarpan ikiliye baktım.

"Burada ne işiniz var?"

"*Burada ne işiniz var* da ne demek?" diye sordu Olivia hâlâ kaybetmediği New York aksanıyla. "Seni burada bırakacağımızı mı düşündün?" Başını yana eğdi, mavi gözleri endişeyle kararmıştı. "İyi misin? Bu gece ne oldu Tommy... Bu sen değilsin."

Onları korumak her zaman bir ayrıcalıktı, onlar için kurşun yemek benim için bir onurdu. Kraliyet ailesine mensup oldukları için değil, iyi insanlar oldukları için.

"Evet." Boğazımı temizledim. "İyiyim. Teşekkür ederim."

Görevli memur özel eşyalarımı bana verirken, Nicholas, polis şefinin elini sıktı. "Yardımınız için minnettarım."

Adam ikisine de hafifçe reverans yaptı. "Hizmetinizde olmaktan mutluyuz, majesteleri."

Winston'ın saraydaki adamlarından biri olan şoför, bizi arka tarafta bekleyen limuzine götürdü.

Araç hareket etmeye başladıktan sonra, Prens Nicholas'a, "Kefalet için ne kadar borcum var?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kefalet yok. Suçlamalar düştü."

"Bunu nasıl başardınız?"

"Bir telefon görüşmesiyle. Alistair Lipton'un babası Sör Aloysius ile. Adam tam bir hıyar ama bu işler böyle yürür. Oğlunun suçlamada bulunmaması karşılığında ona daha sonra karar verilecek bir iyilik sözü verdim. Pekâlâ... Bana olan tek borcun, neden şeytanla anlaşma yapmak zorunda kaldığıma dair bir açıklama. Lipton'a neden saldırdın?"

Ağzım sımsıkı kenetlendi. "Söyleyemem."

Nicholas'ın gri-yeşil gözleri beni yerime mıhladı. "Bu cevap yeterli değil Tommy."

Abby'e ihanet etmeden söyleyebileceklerimi düşünürken ensemi ovuşturdum. "Değer verdiğim birine zarar verdi."

"Kime?"

"Bunu size söyleyemem; maalesef hikâyeyi anlatacak kişi ben değilim." Sesim kısıldı ve ciddileşti. "Ama size yemin ederim ki bunu hak etti. Tanrı'ya yemin ederim."

Prens, beni, Tanrı'ya hafif bir sebepten yemin etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. Eğer yemin edersem bunu sadece sözlerimle yapmazdım; bedenimle ve ruhumla da söz verirdim.

Prens bir an için gözlerime baktı ve sonra başını salladı.

"İyi olduğuna emin misin?" Olivia, elim için bardan aldığı buzla doldurduğu bir mendil uzattı. "Orada epey kaba saba tiplerle kapalı kalmış gibi görünüyordun."

Alayla güldüm, Olivia her zaman sevimli biriydi. Prens Nicholas da öyle düşünüyor olmalıydı ki sevimli karısına bakıp kıkırdadı.

"Kaba saba olan tip *o*, aşkım. Asıl onlar *onunla* kapalı kalmışlardı."

Olivia gözlerini devirdi.

Bir süre sonra binamın önündeki kaldırıma yanaştık.

Nicholas bir an duraksadı, arkamdaki pencerenin dışında gördüğü bir şey üzerine gözlerinde bir farkındalık belirdi. Sonra çenesini kaldırdı. "Tommy... Bir ziyaretçin var."

Başımı çevirdim ve işte oradaydı. Sokak lambasının altında bir hale gibi görünen saçlarıyla, solgun ve mükemmel bir şekilde kaldırımda duruyordu.

Nicholas ve Olivia'ya sessizce tekrar teşekkür ettikten sonra araçtan inip kapıyı arkamdan kapattım ve şoför yola koyulmadan önce onu başımı sallayarak selamladım.

Sonra gözlerim yalnız ve yalnızca Abby'nin üzerindeydi.

Yün ceketine yapışmış olan ıslak sis, elmas tozları gibi parıldıyordu. Bana uzun ve biraz da çaresiz bir bakış attı, görüntümü özümsemeye çalışıyormuş gibiydi.

"Burada ne işin var Abby?"

"Haberler hızlı yayılıyor. Alistair Lipton'un yaka paça dövüldüğü haberleri son hızda yayılıyor."

Başımla onayladım.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye sordu usulca. "Onu... Benim için mi dövdün?"

Boğazım, kelimelerin ve ona hissettiklerimin ağırlığıyla acıyordu.

"Onu senin için öldürmek istedim."

Abby'nin nefesi titredi ve yeşil gözleri ıslaklıkla parladı. "Ama neden? Biz birlikte değiliz, hiç birlikte olmadık. Her şey bitmişti."

Yanına yaklaşırken başımı iki yana salladım. "Görüyorsun ya, mesele de bu. Bitmiş gibi gelmiyor. Ben öyle hissetmiyorum." Elimi göğsüme, kalbimin üzerine koydum. "Burası öyle hissetmiyor."

Abby, yanağından bir damla yaş süzülürken yavaşça gülümsedi. Elimi tuttu ve acılarımı azaltmak istercesine başparmağıyla nazikçe yaralı eklemlerimi okşadı.

Sonra başını eğdi ve aynı yere bir fısıltı yumuşaklığında öpücükler kondurdu.

"Ben de bitmiş gibi hissetmiyorum."

Ve işte o zaman anladım. İşte o zaman emin oldum.

Ben ve Abby... Aramızdakiler asla bitmeyecekti.

On Altıncı Bölüm

Abby

Tommy, yatak odasında yüzümü avuçlarının arasına alarak beni yavaşça öptü.

Bu olmadan nasıl bu kadar uzun süre dayanmıştım? O olmadan.

Kıyafetlerimiz açılmış ve nazikçe kenara sıyrılmıştı. Hepsi çok yeni hissettiriyordu –sıcak tenin ve yumuşak dokunuşların harika bir keşfiydi– ama yine de çok güzel hatırlanıyordu. Dilimi boğazında dolaştırdığımda ve elimi karnından aşağı kaydırdığımda geleceğini bildiğim keskin nefesinin tadını çıkardım.

Arkama geçip göğsünü sırtıma yasladığında ve dudaklarını omuzlarımda gezdirerek hassas teni dişlediğinde dudaklarımın arasından uzun bir inilti çıktı.

Yatağa uzanıp birbirimize yapıştık; öpüşüyor, fısıldaşıyor ve okşuyorduk. Her sinir ucu uyanıktı, canlıydı ve yalvarıyordu.

Evet, orası.

Lütfen, aynen öyle.

Durma, sakın durma.

Ve ihtiyaç ikimizin etrafında dolanıp duruyor, daha yakına ve daha derine gitmek için sabırsızlanıyordu. Almak ve tutmak için, yakıp yıkmak için, daima ve sonsuza dek.

Tommy kalın dolgunluğuyla içime kayarken sırtım yataktan yükseldi. Çok uzun zaman olmuştu ama hiç acı yoktu; sadece

dar, sıkı bir basınç ve dopdolu olmanın ve ona her şekilde bağlanmanın yaşattığı heyecan vardı.

Tommy üzerimde hareket ederken ve içimdeki zevk noktalarını sürekli okşarken, onun bedenine sürtünen göğüslerim sızlıyordu. Kalçamı onunla uyumlu bir ritimle kaldırdım; sırtına yapışarak ona şefkatle sarıldım ve dudaklarımı saçlarına bastırdım.

"Seni özledim" diye fısıldadım tiz bir sesle. "Seni çok özledim."

Tommy kollarını gererek gözlerimi esir aldı ve kalçasının yumuşak temposunu devam ettirdi. Yüzü o kadar sevecendi ki –o kadar hassas ve o kadar hayranlık doluydu ki– görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Çünkü daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Hiç kimse bana onun hissettirdiklerini hissettirmemişti. Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim onun neşesiyle yarışıyordu. El üstünde tutulmanın ve istenmenin neşesiyle... Onun da bu duyguların gözlerimden yansıdığını görebildiğini biliyordum.

Tommy'nin kollarındaki kaslar sarf ettiği eforla gerildi ve hamleleri daha talepkar hale geldi. Avuçlarımı kollarında gezdirdim –çünkü çok güzellerdi– *o* çok güzeldi. Kendimi anın içinde, bu tutkunun fırtınası içinde kaybetmiştim.

Tırnaklarımla belini kazıyarak onu inlettim ve saf erkeksi sesi, kaslarımın gerilerek onun etrafında kasılmasına neden oldu.

İçimde yükseldiğini hissedebiliyordum; ağır, dolu dolu ve göz kamaştıracak kadar iyi.

"Çok iyi" diye soludum, "çok yakın..."

Ama ona söylememe gerek yoktu, o zaten biliyordu. O da hissediyordu.

Tommy başını eğdi ve ağzımı ele geçirdi; sert ve açgözlü bir şekilde dudaklarımı yuttu. Beline sarıldım ve sert darbelerine karşılık vermek için kalçamı kaldırdım. Onu içime çekerek –ona

her geçen an daha fazla ihtiyaç duyarak– dizlerimi göğüs kafesine bastırdım ve bacaklarımı sırtının alt tarafına kenetledim.

Tommy, son bir darbeyle derinlerime yerleşti ve baraj yıkıldı. Islak, beyaz zevk dalgaları üzerimize çarpıp boyumuzu aştı. Akıntının beni almasına izin vererek, zevk içinde boğularak gevşedim. Tommy başını geriye attı, mükemmel yüzü şehevi bir coşkuyla çarpılırken adımı kutsal bir dua gibi soludu.

"Abby, Abby, Abby..."

* * *

Ertesi sabah, son üç ay içinde uyuduğum en derin uykudan sonra, gözlerimi, Tommy Sullivan'ın beni izleyen görüntüsüne açtım. Yüzünde, onun çok genç, yakışıklı ve Noel'de bütün dilekleri gerçekleşmiş bir çocuk gibi görünmesine neden olan yumuşak bir gülümseme vardı.

"Selam."

"Selam."

Yukarı uzanıp avcumu çenesindeki sakallara sürttüm. Sona ona gerçeği, sadece gerçeği söyledim.

"Büyükannem seni mahvetmeye çalışacak. Öyle söyledi, o gün seni bu yüzden kovdum."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek berbat bir Shakespeare tragedyası gibi görünmesine neden oluyor."

Bütün sohbeti ona aktardım; büyükannemin daireme nasıl geldiğini ve onun fikrini nasıl değiştirmeye çalışıp başaramadığımı anlattım.

Tommy ona söylediklerimi sindirirken bana baktı.

"Yani aramızdakileri bitirdin... Çünkü beni korumaya çalışıyordun, öyle mi?"

"Evet. Kızgın mısın?"

Tommy güldü. "Hayır, bence bu çok tatlı."

"Tatlı mı?"

"Çok şirin."

"Tommy, bunu ciddiye almıyorsun."

Üzerime yuvarlanıp dizlerimi araladı ve bacaklarımın arasına yerleşerek o kalın, acımasız sertliğini bana sürttü.

"Bunu hissediyor musun? Sana daha önce de söylemiştim, ereksiyonlarımı aşırı ciddiye alırım."

"Ama..."

"Abby, bana bak."

Parmaklarıyla saçlarımı okşarken başımı kaldırıp ona baktım. "Kız kardeşlerim dışında, daha önce hiç kimse beni korumak istememişti. Bu genellikle benim işimdir. Ve bunu senin yapman benim için çok şey ifade ediyor."

Beni yumuşak, yavaş ve tatlı bir şekilde öptü.

Sonra bedenlerimizi yana yuvarlayıp... Kıçıma bir şaplak attı. Sertçe.

Pat.

"Off!"

"Ama bana söylemeliydin. Beni son üç aydır sefalet denizinde sürüklenmeye terk etmek yerine bana söylemeliydin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "O kadar da perişan olduğunu sanmıyorum."

"Öyleyse yanlış düşünüyorsun."

"Seni gördüm... Paddy's Pub'ın camından. Ortağıyla ve karısıyla birlikteydin. Ama orada başka bir kız daha vardı –sarışın ve güzel bir kız– kolunu onun beline sarmıştın."

Tommy sırtüstü dönerek elini saçlarının arasından geçirdi. Sonra bana parmağını kaldırıp cep telefonuna uzandı. Aramayı yaparken telefonun hoparlörünü açtı ve birkaç saniye sonra enerjik, cıvıl cıvıl bir ses cevap verdi.

"Selam, Tommy-Tommy."

"Selam Ellie. Bu kadar erken bir saatte aradığım için özür dilerim."

Ellie'nin sesinde kahkaha vardı. "Erken diye bir kelime yok artık bu evde, sonsuz bir zaman döngüsü içindeyiz. Logan oturma odasında Finn ile güreşiyor ve iki numaralı St. James bebeğinin de uyumama izin vereceği falan yok. Ne oldu?"

"Marlow, Amerika'dan ziyarete geldiğinde hep beraber Paddy's Pub'a yemeğe gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

Tommy, konuşurken bana baktı. "Birbirimizi tanıdığımız onca yıl içinde, Marlow ve ben kaç defa birlikte olduk?"

"Ha! Gerçekte mi, yoksa Marlow'un rüyalarında mı?"

"Gerçekte."

"Ah... Hiç. İlk tanıştığınızda, Marlow da benim gibi hâlâ lisedeydi ve büyüyüp iş sahibi olduğu zamanlarda da artık onu bir kız kardeş olarak görüyordun."

Tommy başını salladı. "Aynen."

"Bunu bana neden sorduğunu söylemek ister misin?"

"Başka zaman anlatırım. Teşekkürler Ellie."

Sohbeti sonlandırdılar ve Tommy telefonu yere fırlattı. Sonra bana dönüp yatak örtüsünü aşağıya çekti. Parmağıyla, göğsümün ortasından başlayarak kasıklarıma kadar inen ve sonra tekrar başladığı yere geri dönen baştan çıkarıcı daireler çizdi.

"Dediğim gibi, kahrolası bir sefalet denizindeydim."

Başımı salladım. Tommy, başını eğip dudaklarını ve dilini devreye sokmadan önce meme ucumu başparmağıyla işaretparmağı arasında döndürürken nefesim kesildi.

"Büyükannem konusunda ne yapacağız?" diye sordum.

Şu anda konuşmak istediğim son şey olmasına rağmen. Çünkü Tommy'nin ağzı sihirliydi ve buna odaklanmayı tercih ederdim.

"Büyükannenle başa çıkabilirim Elma Çiçeği." Göğüslerimi ve boynumu öptükten sonra tekrar üzerime çıktı ve beni yakıp kavuran öpücüklerle ağzımı ele geçirdi. "O güzel kafanı –ya da diğer güzel kısımlarını– bunun için yorma."

Böyle söylediğinde ve güçlü, koruyucu, kendinden emin tavrıyla beni böyle sardığında, ona inanmamak imkânsızdı.

Çünkü Tommy Sullivan her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Her şeyin.

Bundan neden şüphe duyduğumu şimdi hatırlayamıyordum bile.

* * *

Tommy'nin büyükannemle 'başa çıkma' planındaki ilk adım, onu ailenin geri kalanıyla resmen tanıştırabilmem için kahvaltıya Bumblebridge malikânesine gitmeyi içeriyordu.

Böylece Dul Kontes onu daha iyi tanıyabilirdi. Beni istediği her an büyüleyebildiği için büyükannemi de aynı kolaylıkla etkileyebileceği izlenimine kapılmıştı.

Bu kısım hakkında şüphelerim vardı ama ona güveniyordum, bu yüzden onun izinden gittim.

O Cumartesi günü malikâneye varan ilk kişiler bizdik; ben, vücudumu saran, bej rengi, basit bir elbiseyle kazak giymiştim ve Tommy de koyu gri takım elbisesi ve siyah kravatıyla çok yakışıklı görünüyordu. Büyük fuayede beklerken yaldızlı aynadaki yansımamıza baktığımda... Bir şeyin farkına vardım.

Tommy'nin, sadece büyükannemi ilişkimiz hakkındaki fikrini değiştirmeye ikna etmesini istemiyordum. Büyükannemin, onayı olsun ya da olmasın birlikte olacağımızı ve bunun onun vereceği bir karar olmadığını anlamasını istiyordum. Düşüncelerinin ve tehditlerinin önemli olmadığını, benim ipe bağlı bir

kukla olmadığımı bilmesini istiyordum. En azından... Artık olmadığımı.

Bu bir ozmos gibiydi, Tommy'nin özgüveni ve cesareti benim içime sızmış gibiydi. Ve şimdi, burada, onunla tekrar birlikteyken, büyükanneme en başından beri söylemem gerekeni söyleyecek kadar güçlüydüm.

Ve bunu sadece yapmak istemiyordum, bunu yapmaya *ihtiyacım* vardı.

Tommy için ve benim için, en çok da kendim için.

"Kahvaltıya geçmeden önce büyükannemle özel bir konuşma yapacağım."

Tommy tereddütle kütüphaneye baktı. "Emin misin? Seninle gelebilirim."

"Hayır, sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Sorun yok."

Tommy başını salladı ve beni tatlı bir şekilde yanağımdan öptü.

Kütüphaneye kapıyı çalmadan girdim ve kapıyı arkamdan çekip kapattım. "Büyükanne."

"Abigail" dedi, gül ağacı masasının arkasından. "Varlığınla bizi şereflendiremeye karar vermen ne kadar güzel. Öfke nöbetine daha ne kadar devam edeceğini merak ediyordum."

Her zamanki gibi neşeli olduğunu görebiliyordum.

"Evet, o konuda... Tommy burada benimle birlikte."

Keskin bir kaş havaya fırladı. "Anlayamadım?"

"Aileyle tanışmak istedi ve onu tanıtmak uygun göründü... Ne de olsa erkek arkadaşım."

Büyükannemin keskin kaşı biraz daha yükseldi ve buna bir de yere düşen çenesi eşlik etti. "Erkek arkadaş mı?"

"Göründüğü kadar basit değil" diye açıkladım kısaca. "Aramızdakiler ciddi. 'Aşık' terimini kullanmak aslında daha uygun olurdu, ancak narin hassasiyetine saygı göstermeye çalışıyordum."

Ayağa kalkarken dudakları öfkeyle ince bir çizgi halini aldı. "Abigail..."

Ama o söyleyeceğini zaten söylemişti, şimdi sıra bendeydi.

"Ben sen değilim, büyükanne. Seçimlerim yalnızca bana ait. Hiç kimse onları benden alamaz."

Çılgın dramalar, histeri çığlıkları yoktu –son derece sakindim– sözlerim basitti, çünkü samimi ve kesinlerdi.

"Ona herhangi bir şekilde zarar vermeye kalkarsan seni asla affetmem. Buraya asla geri dönmem. Seninle asla konuşmam. Bir daha seni ne düşünürüm ne de sana hayranlık duyarım. Bunun senin için öneli olup olmadığını gerçekten bilmiyorum ama eğer beni önemsiyorsan –birazcık da olsa– onun peşini bırakırsın. *Bizi* kendi halimize bırakırsın."

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve ben de bu sefer korkmayı reddederek ona karşılık verdim. Çünkü bu aile onun için her şey demekti, onun için yapmayacağı şey yoktu; bunu kendisi söylemişti. Ve ben de buna güveniyordum.

Dul Kontes uzun, hüzünlü bir şekilde iç çekti ve yeşil gözlerini yere eğdi. Sonra başını salladı, sert ve isteksizdi ama bana yeterdi.

* * *

Tommy

Abby'nin ailesiyle kahvaltı çok şey açıklıyordu.

Amos ve Stella'nın aylar önce hazırladığı raporda her biriyle ilgili bilgileri okumuştum. Ancak onları lüks bir yemek odasında bir arada görmek, armudun dibine düştüğü fikrini gerçekten kanıtlıyordu. Haddocklar, bağnaz bir tuhaflık bahçesiydi.

Abby beni onlarla tanıştırırken ve birbirlerini selamlarlarken fazla resmiydiler; Abby'nin dairesindeki duvarlar kadar sıkıcı

ve ketumlardı. İki küçük yeğeni bile garip bir şekilde bastırılmış görünüyordu.

İlaçla uyuşturulmuş gibilerdi.

Anne ve babayla tanışmak için eve götürülme olayıyla ilgili pek tecrübem yoktu. Abby'den önce çıktığım kadınlar daha çılgın tiplerdi ve genelde aileleriyle sorunları vardı. Bazılarıyla da o noktaya gelmeden ilişki bitmişti. Ama tüm yetişkin hayatım boyunca zenginlerin ve unvan sahiplerinin gariplikleriyle uğraşmıştım; bu yüzden bu huysuz insanları kazanabileceğimden emindim.

Yerlerimize oturmak için harekete geçerken, elimi Abby'nin babasıyla annesine uzatarak onlara en centilmen gülümsememi sundum. "Sizinle tanışmak bir şereftir."

Abby'nin babası uzun boyluydu, çalışkandı ve harekete geçmeden önce düşünecek tipte bir adamdı.

Annesi ise çarpıcı bir şekilde ona benziyordu. Sadece aynı porselen cildi ve narin hatları paylaşmıyorlardı, aynı zamanda elimi sıkarken bana attığı bakışlar da kızınınkiler gibi sessiz ve dikkatliydi. Daha sonra analiz etmek üzere zihninde beni küçük parçalara ayırıyormuş gibiydi.

Dul Kontes'i başımı saygıyla eğerek selamladım. "Sizi tekrar görmek bir zevk, Leydim." Sonra ona göz kırptım. "Ve 'kıçıma tekmeyi basması için Abby'nin gözünü korkutma çabanız' hakkında endişelenmeyin... Sadece ona göz kulak oluyordunuz. Buna saygı duyabilirim."

Abby'nin babası koltuğuna otururken durakladı. "Bu da neydi şimdi? Anlayamadım."

Elimi salladım. "Tekrar etmeye değecek bir şey değil. Köprünün altından çok sular aktı." Dul Kontes'e manidar bir bakış attım. "Öyle değil mi, hanımefendi?"

Dul Kontes'in dudakları, ağzına limon tıkılmış gibi büzüştü. "Evet. Önemli değil."

Yerlerimize yerleştikten sonra kahvaltı servis edildi.

Yemek yeme şekilleri bile tuhaftı. Kuş ve insan melezi gibilerdi; her ısırığı olabildiğince uzun süre çiğnemeye çalışıyormuş gibi gagalayıp kemiriyorlardı.

Eğer yetişme çağındayken böyle yemeyi deneseydim daha beş yaşına gelmeden açlıktan ölürdüm.

Uşak, Abby'nin büyükannesinin önüne bir tereyağı tabağı koydu.

"Teşekkürler Grogg."

Ağzımdan bir kahkaha koptu. "*Grogg*, bu iyiydi işte."

Çünkü bunun bir şaka olduğunu düşündüm; sadece hastalıklı bir piç, Grogg gibi bir markayı küçük bir çocuğa isim olarak koyabilirdi. Bu ona Bira adını vermek gibi bir şeydi.

Ama sonra yüzüne baktım.

"Ah, siktir, bu senin gerçek adın mı? Üzgünüm, dostum."

"Anneciğim" diye fısıldadı soldaki yeğen. "Abigail Teyzemin arkadaşı yaramaz bir kelime söyledi."

Kendimi kurtarmaya çalışarak masanın karşısından ona sırıttım.

"Sözlerime daha çok dikkat edeceğim, tatlım." Cebimden bir bozuk para çıkarıp onu parmaklarımın arasında çevirdim. "Bir sihirbazlık numarası görmek ister misin?"

Hangi çocuk sihirbazlık gösterilerini sevmezdi ki?

Görünüşe göre, bu.

Büyük bir şiddetle kaşlarını çattı... Genetik olmalıydı.

"Sihir gerçek değildir."

"Elbette gerçektir."

Noel Baba'ya da inanmadıklarına bahse girerdim. Bu nasıl bir kâbus eviydi?

Yeğen, "Anneciğim" diye fısıldadı tekrar, "Abigail Teyzemin arkadaşı yalan söylüyor."

Vay canına. Memnun edilmesi zor bir gruptu.

Bozuk parayı yukarı fırlatıp havada yakaladım ve cebime koymak için hareket ettim. Ama ben elimi cebime sokamadan,

Abby'nin bir tank kadar iri, keskin gözlü erkek kardeşi, parmak eklemlerimin üzerindeki çürükleri gördü.

"Elinize ne oldu Bay Sullivan? Bir tür kaza mı?"

Yalan söylerken yapılacak en iyi şey, her zaman gerçeğe olabildiğince yakın durmaktı. İncil'de yazmıyor olabilirdi ama yine de altın bir kuraldı.

"Bir adamın yüzüyle buluştu. Benim işimde, fiziksel tartışmalar mesleki bir tehlikedir."

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Abby'nin annesi.

Bunun, bu duvarların yıllardır –belki de onlarca yıldır– duyduğu en uzun sohbet olduğu izlenimini edindim.

"Tommy'nin özel bir güvenlik şirketi var, geçen yıl babam davayla meşgulken bizi koruyan şirket. Bu şekilde ikinci kez karşılaşmış olduk" dedi Abby.

Bana, aletimin ayağa kalkıp dikkat kesilmesine neden olan yumuşak, sevgi dolu bir bakış attı.

Ve bu güzel antika yemek masasının üzerinde çırılçıplak yatarken nasıl görüneceğini düşünmeden edemedim.

"İkinci kez mi?" diye sordu Dul Kontes.

Abby meyve suyunu yudumladı. "Evet. İlk karşılaşmamız, Tommy'nin bir kaza geçirmesi sonucu gözünü hastanede açmasıyla yaşanmıştı. Uyandı, beni sıkıca tuttu ve kendimden geçirircesine öptü."

"Sıkıca tuttu mu?" diye sordu kız kardeşi şaşkınlıkla.

Konuşmaya alışkın olmadığınızda, bazı sözlerin yüksek sesle söylendiğinde değil de kafanızdayken kulağa daha iyi geldiğini unuturdunuz.

"Harika bir tutuştu. Tıpkı bir peri masalı gibi" diye şaka yaptı Abby.

Anlamıyorlardı.

Espri anlayışı, bir Haddock neslini atlamış gibi görünüyordu. Ya da hepsini.

Bu yüzden ayrıntılara girerek özenle açıkladım, her şeyi açığa sermek en iyisiydi. Battı balık yan giderdi.

"Elbette o da beni sıkıca kavradı. Sonra yüzüme tokadı bastı." Abby'e sıcacık bir bakış attım. "İyi bir vuruştu; beni bir güzel benzetti."

"Anneciğim, Abigail Teyze arkadaşına saldırmış."

Pekâlâ, bu ufaklık birazcık gevezeydi, değil mi?

"Bu bana bir şey hatırlattı" dedi Abby'nin babası, gözlüğünü çıkarıp mendiliyle silerken. "Ortağımın oğlu birkaç gece önce bir kavgaya karışmıştı."

Sesim rahat ve sakindi. "Öyle mi?"

"Görünüşe göre özel bir etkinlikte saldırıya uğramış. Birdenbire olmuş."

"Şu şansa bakın!" Üzüntümü belirtmek isteyerek dilimi şaklattım. Piç herifin vücudundaki bütün kemikleri kıracak vaktim olmadığı için üzgündüm.

"Dünya tehlikeli bir yer." Omuz silktim. "Bazıları için diğerlerinden daha tehlikeli."

Ve bunun üzerine, Haddockların sohbeti sona ermiş gibi görünüyordu. Okumalarına, ajandalarına, yemek didiklemelerine ve telefonlara geri dönmüşlerdi; sanki hepsi aynı odadaydı ama görünmez bir duvarla yalnız dünyalara ayrılmışlardı.

Onlar için taşıdığım öfkeye tutunmak zordu. Abby'nin mükemmel kafasına değersizlik ve önemsizlik tohumlarını eken bu insanlardı. Ama kasıtlı bir şekilde kötü niyetli ya da ilgisiz olmaya çalışmadıkları açıktı.

Şey... Belki büyükanne hariç.

Ama geri kalanı her şeyden habersizdi.

Abby'i önemsiyorlardı, hatta fazlasıyla umursadıklarından emindim... Ama bunu nasıl göstereceklerine dair en ufak bir fikirleri yoktu.

* * *

Bir şey açıklamak Sullivanlar için hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Hatta arada sırada birkaç şeyi kendilerine saklamayı başarsalardı hayat çok daha sorunsuz geçerdi. Abby, bir sonraki pazar günü onu akşam yemeği için ailemin evine götürdüğümde bu gösteride ön sıradan yer kaptı.

Krem rengi çiçekli elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla kaldırımda durup ev sanki uzanıp onu ısıracakmış gibi bakarken bir melek gibi görünüyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Arabanın etrafından dolaşıp elini tuttum. "Her şey yolunda gidecek."

İçeriden önce gülme sesleri, sonra bir şangırtı duyuldu.

"Belki de annen ve babanla yalnız görüşmeliyim. Güzel ve sakin bir akşam yemeğinde, sadece dördümüz. Ailenin geri kalanıyla da sonra tanışırım. Yavaş yavaş."

Güldüm. "Bu hızla gidersek hepsini tanıman yıllar alır." Onu kapıya doğru çekiştirdim. "Ailem, soğuk bir yüzme havuzunun en derin kısmı gibidir. Birden atlamak çok daha iyidir. Yavaş yavaş girmeye çalışırsan tepeden tırnağa kadar donarsın."

"Tommy, ben..."

Onu kendime çekip ellerimi kalçasına koydum ve endişelerini derin, yavaş bir öpücükle yuttum. O küçük inilti boğazından çıkana ve gerginliği eriyene kadar onu bırakmadım.

Her şey çok güzel olacaktı. Abby için gün çok farklı –gürültülü ve yabancı– geçecekti ama nasıl olması gerektiğini görecekti. Yaşayan, nefes alan bir aileye ait olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacaktı. Ona nasıl tepki vereceklerini şimdiden biliyordum.

Erkek kardeşlerim ona takılacaklardı, onun gibi iyi bir kızın benim gibi bir ahlaksız ile ne işi olduğunu soracaklardı. Bridget gevezelik edecekti, Janey kısa bir süreliğine de olsa biraz soğuk duracaktı, Fiona elbisesiyle duruşuna hayran kalacaktı. Annem onu sınayacaktı, sonra ona ısınacak ve eline hemen iş verecekti. Babam ilk görüşte ona bayılacaktı.

Ve onu bir kez tanıdıktan sonra... Onu seveceklerdi. Bir kez tanıdıktan sonra kimsenin onu sevmediğini hayal bile edemiyordum.

Kapıdan içeri girdiğimizde bizi büyük bir gürültü patlaması karşıladı. Köpekler havlıyor, çocuklar bağrışarak oradan oraya koşturuyor, büyükler ellerindeki içkilerle kıkırdıyorlardı. Hava, sıcak yemeklerin kokusu ve arka bahçedeki hoparlörlerden yükselen müzik sesiyle doluydu.

"Ailen *bu* mu?" Abby'nin iri, güzel gözleri o kadar pörtlemişti ki bir an için yerlerinden çıkacaklarından korktum.

"Evet." Elini sıktım. "Sanırım birkaçı gelmeyi başaramadı, genelde daha kalabalık olur."

Evin içinde –alkolün olduğu yere– ilerlerken herkesle hızla selamlaştık.

Erkek kardeşim Arthur ve onun cana yakın eşi Victoria. Rekorlara konu olan bir dekoratif çorap koleksiyonuna sahip olduğunu iddia eden en garip kuzenim Robert. Birbirlerinin cümlelerini başlatıp bitirebilen hiç evlenmemiş ikiz halalarım Bertie ve Lois. Ve takdimler böyle devam edip gidiyordu.

Abby ile tanıştınız mı?

Bu benim sevgilim Abby.

Abby'e merhaba deyin.

"Başım dönüyor" diye haykırdı Abby nihayet evin arkasına geçtiğimizde. "Bu, tıp fakültesinden bile daha kötü, kimin kim olduğunu asla hatırlamayacağım."

Abby'nin yanına yanaşıp saçlarına bir öpücük kondurdum.

"Sana bilgi kartları hazırlayıp çalışma seansları düzenleyeceğiz."

Abby yüksek sesle güldü. Ve bu, resmi olarak artık en sevdiğim sesti.

Ama sonra başını eğdi ve odanın karşı tarafındaki birine bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Tommy, sanırım şu kız boğazını kesermiş gibi parmağını boynunun üzerinde gezdirdi."

Arkama baktım. "Evet, Mellie. Yan evde oturuyor, bana karşı bir şeyler hissediyor."

"Vay canına." Abby'nin muhteşem dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. "Endişelenmeli miyim?"

"Muhtemelen." Göz kırptım. "Bana yakın dur. Bir sorun olmaz."

Ve işte Abby yine gülüyordu.

Babamın, mutfak tezgâhının arkasında, önlük giyen annemin yanında durduğunu gördüm ve Abby'i oraya götürdüm.

"Baba, anne, bu Abigail Haddock. Abby, bunlar annemle babam, Rupert ve Maggie."

Babamı Abby ile ilgili olarak birkaç gün önceden bilgilendirmiştim.

"Hoş geldin Abby." Babam tezgâhın arkasından çıktı ve Abby'nin önce elini sıktı sonra ona sarıldı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, kızım."

Ve Abby, tam da tahmin ettiğim gibi, babamın sıcaklığının altında bir çiçek gibi açtı.

"Burada olmak büyük bir zevk Rupert, teşekkür ederim. Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Tommy'nin söylediği kadar güzelsin."

Ellerini beline koyan annemin bakışları babamla Abby arasında gidip geldi.

"*Tommy söyledi*, öyle mi? Bana hiçbir şey söylemedi."

Babam, annemin koluna hafifçe vurdu. "Meşguldün tatlım."

"Ah, bu sizin için." Abby, buraya gelirken uğradığımız pastaneden aldığı muzlu turta kutusunu anneme uzattı.

Annem, tıpkı bir yemek eleştirmeni ya da böcek arayan bir sağlık müfettişi gibi turtayı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Pastaneden alınmış, ne kadar hoş. Kendin pişirmiyor musun?"

"Hayır" diye itiraf etti Abby. "Korkarım pek de iyi bir aşçı değilim."

"O bir cerrah, Maggie" diye açıkladı babam, şimdiden çok gururluydu.

"Hımm, anlıyorum." Annem, hiç de gülümsemeye benzemeyen o alaycı ve küçümseyici gülüşünü sundu. "Onu daha sonrası için mutfağa götüreyim. Teşekkürler."

"Rica ederim Maggie."

Annem gülümsemeye devam etti, arsenik kadar tatlıydı.

"Bana Bayan Sullivan diyebilirsin."

Kahretsin.

İşler hızla yokuş aşağı gidiyordu.

Kendime bir bira ve Abby'e de nöbetçi olduğu için alkolsüz bir içecek aldıktan sonra rahat bir köşeye geçtik ve bir liman işçisi olan amcam Bardan ile limanda olup bitenler hakkında sohbet ettik.

Gözümün ucuyla, kız kardeşim Janey'nin sağ taraftan Abby'e yaklaştığını gördüm. Bardan, yeni direklerin dikilmesinden bahsetmeye devam ederken, Janey'nin kısık ve ölümcül sesini duydum.

"Onu bir daha incitirsen senin canını yakarım."

Başımı hızla o tarafa çevirdim. "Kes sesini Janey. Buna gerek yok."

Ama Abby çenesini kaldırdı ve kız kardeşimden çekinmedi ki bu iyi bir şeydi; eğer öfkeli bir anne ayıyla karşılaşırsanız, en iyisi korkunuzu belli etmemekti.

"Anlıyorum."

Janey yanımızdan gittikten sonra, Abby'i rahatlatmaya çalıştım. "Ona aldırma. Senden hoşlanmasaydı seni tehdit etmeye zahmet etmezdi."

Janey, Logan ve Ellie geldiğinde Ellie'yi sıcak bir şekilde kucaklayıp tombul yanaklı Finn'i onun kollarından alarak beni yalancı çıkardı.

Ve günün geri kalanı böyle geçti.

Uzak akrabalar, Abby'e karşı yeterince naziktiler ve Abby ile Ellie hemen anlaşarak uzun bir sohbete daldılar. Ama kız kardeşlerim, onu görmezden geldiler. Açık açık. Terbiyesizce. Ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir ara, Bridget, Janey ve Fiona'nın, kahrolası bir lisedeki kötü kızlar gibi Abby'e bakarak fısıldaştıklarını ve kıkırdadıklarını gördüm. Bir havai fişek gibi patlamamamın tek sebebi, Abby'nin bunu fark etmemesiydi ve onu utandırmak istemiyordum.

Birkaç saat sonra arka bahçede otururken, yeğenim Rosie çamur kaplı küçük ellerini kaldırarak heyecanla yanımıza koştu. Tam önümüze geldiğinde tökezledi ama Abby onu yakaladı ve bunun sonucunda elbisesinin önünde iki mükemmel çamurlu el izi belirdi.

"Hey Tommy" diye seslendi Andy, kuzenimle birlikte futbol oynadıkları çimlerin üzerinden. "Lionel'ın gitmesi gerek. Onun yerine geçmek ister misin?"

Onu geri çevirmek üzereydim ki Abby araya girdi.

"Oynamalısın." Elbisesinin üstündeki lekeleri işaret etti. "Zaten benim de bunları soğuk suyla silmem gerek. Sonra hemen geri dönüp seni izleyeceğim."

Ve bunu, beni başka şeyler yaparken izlemekten de hoşlandığını düşündüren bir şekilde söylüyordu. Çıplak yapılan şeyler.

Ya da belki de Abby'i mümkün olan her şekilde çıplaklığa bağlamak hoşuma gidiyordu.

"Tamam." Abby eve girerken, ben de bahçenin karşı tarafına koştum.

Ama yaklaşık on dakika sonra Abby hâlâ geri dönmediğinde, oyundan çıkıp onu aramaya başladım. Ve onu mutfaktan çıkarken buldum, ben içeri girmek üzereyken neredeyse bana çarpacaktı.

"İşte buradasın. Ben de tam..."

Gözleri aşırı parlaktı, ağzı aşırı gergindi, cildi aşırı solgundu. "Sorun ne?"

"Bir şey yok." Abby başını iki yana salladı, bana yalan söylüyordu. "Hastaneye çağrıldım, hemen gitmem gerek."

"Seni ben götürürüm."

"Hayır, saçmalama." Elini göğsüme koydu. "Burada ailenle kalmalısın. Taksiyle giderim. Her şey yolunda Tommy."

Hiçbir şey yolunda falan değildi. Şu anda onunla ilgili hiçbir şey yolunda değildi. Ürkek davranıyordu ve mahvolmuş gibi görünüyordu, yeterince hızlı uçamayan üzgün, küçük bir kuş gibiydi.

Dışarıda onun için bir taksi çağırdım. Açık kapının önünde dururken, Abby yukarı uzanıp dudaklarıma bir veda öpücüğü kondurdu.

"Eve gidince beni ara" dedim ona.

Benim için zorla gülümsemeye çalıştı ve sonra taksiye atladı.

Onun uzaklaşmasını izledim ve sonra eve geri döndüm, patlamaya hazır bir yanardağ gibi. Kanım kaynıyordu ve bunun sebebi sadece kız kardeşlerimin saçma kötü kızlar tavrı ya da annem değildi. Kendime de kızıyordum.

Çünkü Abby'e her ne olduysa benim yanımdayken olmuştu.

Ve ben buna müsaade edemezdim.

Mutfağa girdiğimde hepsi oradaydı, bir kazanın etrafındaki cadılar gibi kıkırdıyorlardı. Sesim aldatıcı bir şekilde sakindi ama konuşmaya başladığımda çenelerini kapatmalarını sağlayacak kadar keskindi.

"Beni tanıdığınızı sanıyordum. Beni, onun benim için ne kadar önemli olduğunu size söylememe gerek kalmayacak kadar iyi tanıdığınızı sanıyordum; onu buraya getirmem her şeyi net bir şekilde anlatıyor zaten. Ama belli ki yanılmışım, o yüzden tek bir şey söylüyorum. O benim için çok önemli."

Ağzını sımsıkı kapatmış bir halde inatla masada oturan Janey'e baktım. "Bunu herkesten çok sen biliyordun."

"Bağırmadan konuş" diye kızdı annem.

Gözlerini masanın üzerinde duran ellerine çeviren Janey, şimdi kendini kötü hissetmiyorsa bile çok yakında hissedeceğini söylüyordu. Bridget ve Fiona da pişman görünecek kadar naziklerdi.

Öte yandan annem ise hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden karşımda durdu. Elebaşının o olduğunu biliyordum; kız kardeşlerimin sırf annem öyle söylediği için Abby'e karşı düşmanca davrandıklarını biliyordum. Ve Abby'nin kaçmasına neden olan iğrenç darbenin de ondan geldiğini biliyordum.

"Ona ne söyledin?"

Ellerini bir havluyla kuruladı ve omuz silkti. "Sadece gerçeği, burada seninle bir işi olmadığını. İkinizin sadece vaktinizi boşa harcadığınızı."

Elimi lanet olası duvara geçirmek istedim.

"Onu tanımıyorsun bile. Bugün buraya gelmenin onun için ne kadar zor olduğuna dair hiçbir fikrin yok ama o geldi. Bunu benim için yaptı."

Çünkü ona eğlenceli olacağına dair söz vermiştim. Ona gerçek ailelerin böyle olduğunu, bunları yaptığını söylemiştim. *Tanrı aşkına.*

"Sen çalışan bir adamsın Tommy, ölene kadar da öyle olacaksın. Çalışan bir adamın hayatı sadece dengeye sahipse düzene girer. Çok çalıştığı için yapmaya vakit bulamadığı şeylerle ilgilenen bir eşi olduğunda düzene girer. Bunun kolay olduğu-

nu mu sanıyorsun? Bir evi çekip çevirmenin, bir aile kurmanın ve o evi bir yuvaya dönüştürmenin? Tüm bunlar cesaret ve çaba gerektirir... O kız bununla ilgili hiçbir şey bilmiyor. O tamamen kendisiyle, kariyeriyle meşgul. O kız sana göre değil, oğlum. Onun gibi tipler bir su bile kaynatamazlar ve nasıl yapıldığını öğrenmeye de niyetleri yoktur."

Dışarı çıkmak için can atan... Bir daha geri alamayacağım kırıcı kelimeleri içimde tutmaya çalışarak dişlerimi dudağıma sürttüm.

"Biliyor musun, anne, senin her zaman sert biri olduğunu biliyordum. Katı biri olduğunu. Ama bu kadar küçüleceğini hiç düşünmemiştim." Başımı iki yana salladım. "Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın."

Hepsinden tiksinerek ellerimi havaya savurdum. Ve sonra kapıdan çıkıp gittim.

Bridget arkamdan seslendi. "Tommy, bekle."

"Bırak gitsin" dedi annem. "Aklını başına alınca geri gelir."

* * *

Ertesi gün öğleden sonra, moladaki Abby ile hastanenin dışındaki bir bankta buluştum. Güneşli bir gündü, gökyüzü açıktı ama hava soğuktu. Yanakları soğuktan pembeleşmiş olan Abby, açık mavi önlükleri, örgü beresi ve kabarık montuyla çok seksi ve tatlı görünüyordu.

Onu dudaklarından öptüm ve ellerimdeki çay bardaklarından birini ona uzattım. Bir süre yan yana rahatça oturduk ve azgın bir sincabın, bir ağacın yukarısındaki dalların arasında kaybolmadan önce zoru oynayan arzu nesnesini kovalamasını seyrettik.

Benim ruh hayvanım gibiydi.

"Annen benden nefret ediyor" dedi Abby birdenbire.

Çayımdan bir yudum aldım. "Kişisel algılama. Kendi eliyle seçmediği herkesten nefret edecekti."

Abby sessizce başını salladı.

"Ben de senin ailenle pek uyum sağlamıyorum" diye ekledim. "Bunu söylemeyecek kadar asil olduklarını bilsem de benimle birlikte olmandan hoşlandıklarını sanmıyorum."

"Evet" dedi sessizce, "ben de hoşlandıklarını sanmıyorum."

Sonra uzanıp elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek elimi sıkıca tuttu. "Ama ben seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum."

Ve ben de onunla gurur duyuyordum. Bunların hepsi çok yeni ve zordu ama geri adım atmayarak cesurca yüzleşiyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttım. "Özellikle de geçen gece, seni yüzümün üstüne oturtup dilimle o şeyi yapmaya başladığımda..."

Abby şiddetle kızarmaya başlayıp omzuma vurdu ama ben devam ettim.

"O kadar yüksek sesle inledin ki bence o zavallı bitkileri korkudan hayata geri döndürdün. Bu arada onlara ne yaptın gerçekten?"

Abby utangaç bir tavırla kıkırdadı.

"Kapa çeneni Tommy."

Güneş her bir yanını sarmıştı; saçları altın rengi gölgelerle parıldıyor, uzun kirpiklerle çevrili gözlerini denizköpüğü yeşiline dönüştürüyordu. O kadar güzeldi ki direk yüreğime dokunuyordu.

Gülümseyerek başımı ona eğdim ve burnunu benimkiyle dürttüm... Çünkü kendime nasıl engel olabilirdim ki. "Sen kapat."

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Tatlı dudaklarını benimkilere bastırdı, ilk başta oyunbazdı ama sonra derinlemesine dalarak öpücüğü ıslak, sıcak ve darmadağınık bir hale çevirdi.

Beni en iyi şekilde susturdu.

Hafifçe iç geçirerek alnını benimkine yasladı. "Ailelerimiz berbat."

"Evet." Gözlerinin içine baktım. "O zaman sadece sen ve ben olacağız."

"Sadece sen ve ben..." Abby gülümsedi. "Evet."

On Yedinci Bölüm

Abby

Zaman geçiyordu. Ve hayat değişiyordu; sadece aylar sonra geriye dönüp baktığınızda ve geçmiş varoluşunuzun artık sizin için tanınmaz olduğunu fark ettiğinizde anlaşılabilir olan iyi, yavaş, yapıcı türden bir değişimdi.

Tommy bana bir televizyon almakta ısrar etti ve televizyonu salonun duvarına monte etti.

İlk başta karşı koydum ancak karşı konulmaz alıcısı kadar ustaca beni cezbetti ve beni tamamen baştan çıkardı. Farkına bile varmadan, uzaktan kumandayı kapmak için güreşiyor ve öğleden sonralarını kanepe üstünde sarılıp öpüşerek geçiriyor duruma geldik.

Bir gün, Tommy'nin dairesindeki dolapları yeniden düzenlemekte ısrar ettim; çünkü adamın o raf karmaşasında bir şey bulabilmesi bile kahrolası bir mucizeydi. Bana izin vermekle kalmadı, aynı zamanda bana yardım etti.

Bir müşteriyi koruduğu günlerde eve döndüğü zamanki halini görmeye alışmıştım; takım elbisesinin ceketini çıkarışı, geniş omuzlarını ve güçlü kollarını gözler önüne serişi, silahını kılıfından çıkarıp komodin çekmecesine kaldırışı...

Örümceklerin ve içeride dolaşan diğer minik yaratıkların canlarını bağışlama alışkanlığımı da edinmişti; artık onlara ayakkabıyla vurmak yerine dışarıya koyup serbest bırakıyordu.

Ve hayatlarımız birbirinin etrafında dönüyordu. Kahkahadan ve seksten, uykulardan ve koşuşturmacalardan, aptalca konuşmalardan ve ruha dokunan sohbetlerden, unutulmaz anlardan oluşan uyumsuz ama mükemmelce örülmüş bir battaniye gibiydi.

Dördüncü ihtisas yılım bitti ve beşincisi başladı. Zorlu, zahmetli ve harikaydı. S&S Securities giderek büyüyor ve itibarını artırıyordu. Bazen programlarımız bizi günlerce ayrı tutuyordu, ancak yeniden bir araya geldiğimizde tüm bunlara değiyordu.

Ellie St. James, o ve Logan'ın ikinci çocuğunu –Declan adını verdikleri tombul yanaklı bir oğlan çocuğu– doğurdu ve sadece dört ay sonra üçüncü çocuklarına hamile kaldı.

Ailelerimizi açık açık görmezden gelmiyorduk ama onları görmek için büyük bir çaba da sarf etmiyorduk. Bumblebridge'de ara sıra tuhaf kahvaltılara katılıyorduk ama bunu tuhaflaştıran Tommy'nin varlığı değildi; onlar her zaman öyleydi ve bunu şimdi anlıyordum. Ailemin başka türlü nasıl olunacağını bildiğini sanmıyordum. Ama bunu kabullenmemi sağlayan, Tommy'nin hayatımdaki varlığıydı.

Zaman zaman kaçınılmaz doğum günleri için Sullivanlara gidiyorduk. Tommy'nin kız kardeşleri bana ısınmıştı, erkek kardeşleri sevecendi ve babası da muhteşemdi. Ancak Bayan Sullivan soğuk ve mutsuz davranmaya devam ediyordu, bazı kadınların çok yetenekli olduğu şekilde inceden inceden beni rahatsız etmek için her türlü zahmete katlanıyordu.

Noel arifesinde, Tommy, vardiyam sırasında hastane kafeteryasında akşam yemeği için benimle buluştu. Noel günü kar yağdı ve bunu, yataktan parmağımızı bile çıkarmamak için bir bahane olarak kullandık.

Paskalya pazarı, Tommy iş için Londra'daydı. Bu yüzden trene atlayıp yanına gittim ve Etta'nın seçmeme yardım ettiği dantel iç çamaşırlarını giyerek mesaisi dışında ona sürpriz yap-

tım. İç çamaşırları daha gece bitmeden paramparça olmuş bir halde otel odasının zeminini boylamıştı.

Bir korumayla birlikte olmak heyecan verici ve güzeldi ama asla sıkıcı değildi.

Buna, konsültasyon için acil servise çağrıldığım ve Logan ve James tarafından sürüklenen Tommy'i bacağındaki kurşun yarasıyla kanlar içinde bulduğum geceden daha iyi bir örnek olamazdı.

"Ne oldu?" diye sordum onları bir sedyeye yönlendirerek.

"Uzun bir hikâye" dedi James.

Tommy'nin gözleri donuktu ve yüzünde aptalca bir gülümseme vardı.

"Vuruldum" dedi bana.

"Tamam." James omuz silkti. "Belki de o kadar uzun değildir."

Yara ölümcül değildi ama ameliyat olması gerekiyordu.

Hastane politikası ve sağduyu, Tommy'i Riley Bowen'ın –yetenekli ama geçen yılki akşam yemeği davetini reddettiğim için bunu hâlâ atlatamayan küçümseyici doktorun– ellerine teslim etmem gerektiğini söylüyordu.

Riley, Tommy'nin dosyasını inceledi ve dilini şaklatarak yarayı kontrol etti. "Bu tarz yaralanmaların sonucu önceden bilinmez. Umarım başarırsın."

Şaka yaptığını ve komik olduğunu düşündüğünü fark ettim.

Ama sayabileceğimden çok daha çeşitli şekillerde Tommy'e benzemeye başlamıştım.

"Eğer başaramazsa, Riley, kalbini söküp annene yediririm."

Tommy sedyede yattığı yerden bana sırıttı. "Çok romantiksin Abby. Sanırım benden hoşlanıyorsun... Birazcık."

Gülümseyerek çenesini şefkatle tuttum. "Birazcık."

Tommy'nin ameliyatı son derece iyi geçti. Ama iyileşme süreci bambaşka bir meseleydi. Doktorların en kötü hastalar ol-

duğunu söyleyenler belli ki yatağa çakılmış bir koruma ile hiç karşılaşmamışlardı.

Tommy, nekahetinin ilk günlerinde somurtkan ve huysuzdu, tartışmak için yer arıyordu.

Onu uysallaştırmak için striptiz ve kucak dansı sanatında ustalaştım. Ve elbette ki oral seks de onu neşelendiren başka bir aktiviteydi, bu yüzden ikimiz de kazançlıydık.

* * *

Ben nasıl bir korumayla birlikte olmayı en ince ayrıntısına kadar öğreniyorsam Tommy de bir aristokratın kızıyla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hızla anlıyordu. Ki bu, yılda birkaç kez çeşitli yardım etkinliklerine katılmak zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Daha önceki etkinliklerin hiç birinde Alistair Lipton ile karşılaşmamıştık; kayıplara karışmış ya da ülkeyi terk etmiş olması muhtemeldi ama ona ne olduğunu bulmaya çalışacak kadar umurumda değildi.

Bu akşam, özellikle kraliçe için ve de benim ailem için çok önemli olan, doğumsal kalp rahatsızlığı araştırmalarında uzmanlaşmış bir organizasyonu destekleyen resmi bir davet vardı. Yatak odamdan, boyun hattımı sergileyen ve boncuklarla süslenmiş bir korsesi olan daracık, koyu yeşil bir elbiseyle çıktım. Ayakkabılarımın topukları yüksekti, düzleştirip uçlarını kıvırdığım saçlarım parlak bir şekilde omuzlarıma dökülüyordu ve kendimi iyi –hatta güzel– hissediyordum.

Ama Tommy'nin bakışları yavaşça aşağı inip beni okşadığında ve ağzından uzun, beğeni dolu bir ıslık çıktığında kendimi kesinlikle çok çekici hissettim. Okyanustan çıkan ve tüm ülkedeki en yakışıklı adamı büyüleyen efsanevi, sihirli bir denizkızı gibi.

"Olağanüstü. Çok şıksın Elma Çiçeği" dedi boğuk bir sesle.

Göz kırptım; onu son derece mutlu eden ve bana bulaştırdığı birkaç hareketten biriydi.

Smokin kaplı göğsünden derin bir kahkaha koptu ve bacaklarımın arasına enfes bir ürperti ve sıcaklık yayıldı. Tommy'nin kahkahası, gülümsemesi ve gözlerindeki aç bakış en iyi afrodizyaktı.

Birlikte bir etkinliğe ilk katıldığımızda, Tommy'nin yetenekli bir dansçı olmasına çok şaşırmıştım ama aslında şaşırmamalıydım. Fiziksel olan her konuda sonsuz bir yeteneğe sahip olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Nazik sohbetler etme konusunda da son derece yetenekliydi, bir kontla ya da bir dükle konuşurken en az ofisteki çocukların yanında olduğu kadar rahattı.

Şu anda, başımızın üstündeki ışıltılı avizelerin parıltısı ve masaların üzerindeki altın şamdanların ışıltısı eşliğinde büyük ziyafet salonunda Prens Nicholas ve Düşes Olivia ile sohbet ediyorduk.

Hemen arkamızda, babam, Kraliçe Lenora ile konuşuyordu ve ona, abim Luke'un yaptığı yolculuklardan ve onun eve daha sık gelmesini istediğinden bahsediyordu.

"Ama çocuk basitçe reddediyor" dedi babam.

"Çocuklar" diye yakındı kraliçe, "her zaman her şeyi bildiklerini sanırlar."

"Doğru" diye katıldı babam. "Ama biz de onların yaşındayken çok farklı değildik, değil mi majesteleri?"

"Pekâlâ..." Kraliçe Lenora, babamın sorusunu düşündü.

Ve sonra cevap verdi.

"Ben de gençken her şeyi bildiğime emindim... Ama sonunda haklı olduğum ortaya çıktı, yani durum hiç de aynı sayılmaz."

Bunu duyduğumuzda gözlerimiz buluştu ve hep birlikte kahkaha attık.

Prens Nicholas sevecen bir öfkeyle başını iki yana salladı. "Kesinlikle haklı."

Gece devam ediyordu ve bu tarz etkinlikler genelde sıkıcı olsa da Tommy yanımdayken çok daha farklıydı. Kahkahalar atıyor, şampanya içiyor, ateşli bakışlar atıyor ve ardı ardına dans ediyorduk.

İlerleyen saatlerde, Tommy ile birlikte tuvaletleri bulmak için balo salonundan çıkıp tenha bir koridora girdik. Ve orada, Wessco'nun diğer prensi, tahtın şu anki varisi olan Prens Henry ve eşi Prenses Sarah ile karşılaştık.

En son saydığımda iki çocukları vardı; neredeyse dört yaşında olan Prenses Jane ve üç yaşındaki Prens Edward. Ancak süpürge dolabına benzeyen bir yerin kapısını açıp koridora çıktıklarında, birbirlerine hâlâ deli divane oldukları açıktı.

"Ah, merhaba" dedi Prenses Sarah, bana ve Tommy'e. Yüzü anında kızardı. "Biz sadece..." Duvardaki manzara tablosunu gösterdi. "Bu güzel sanat eserine olan hayranlığımızı dile getiriyorduk."

Henry Pembrook, tüm hayatı boyunca çapkın biri olmakla ün salmıştı ve evlendikten sonra da bu ününden hiçbir şey kaybetmemişti. "Sevişiyorduk" diye itiraf etti.

"Henry!" diye soludu Sarah.

"Ah, yüzlerine bak. Yalan söylediğini biliyorlardı. Bu konuda berbatsın."

Kolunu sahiplenici bir tavırla karısının omuzlarına atarak onu kendine çevirdi. "Yüz ifadelerin üzerinde çalışmamız gerek tatlım. Mesela, inandırıcı hale gelene kadar bana umutsuzca ve çaresizce âşık olmadığını söyleyerek pratik yapabilirsin."

Sarah, iri kahverengi gözlerindeki hayranlıkla kocasına bakarken sırıttı. "O kadar iyi bir yalancı olabileceğimi sanmıyorum."

Henry başını eğip nefes nefese fısıldadı. "Güzel."

Tommy elimi tuttu ve yanlarından gizlice geçip gittik ama geleceğin kral ve kraliçesinin bizi fark edeceği falan yoktu.

Çoktan tekrar sevişmeye başlamışlardı.

* * *

Tommy

Kraliyet yardım gecesinden bir ay sonra, Abby ve ben sarhoş olduk. Hem de körkütük. Gözlerinizin hoş bir pusla kaplandığı, vücutlarınızın gevşediği ve ellerinizi birbirinizden uzak tutamadığınız türde bir sarhoşluk.

Olayın geçtiği yer, Lo ve Ellie, Henrietta ve Harry, Kevin ve Bea, kız kardeşim Janey ve birlikte vakit geçirdiği beş para etmez bir herifle buluştuğumuz Katy's Pub'dı.

Abby, her biri kendi cerrahi alanına ayrıldığı için Kevin ve Etta'yı bu günlerde hastanede pek fazla görmüyordu. Bu yüzden tatlı nefesinden tadını alabileceğim meyveli kokteyli, sayabileceğimden çok daha fazla içerek birlikte vakit geçiriyorlardı. Lo, Janey ve ben ise dostça başlayan ama boş konuşma hakkı elde etmek için büyük bir savaşa dönüşen bir tek atma yarışına girdik. Ellie –zavallı kız– bu gece sürücümüz olacaktı ama buna aldırmıyormuş gibi görünüyordu, çünkü hamileydi.

Yine.

Gece sona erdiğinde, bizi Abby'nin evine bıraktılar. İkimiz, sarhoş ayaklarımızın izin vereceği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktık. Kapıdan içeri girdikten –ve kapıyı zar zor kapattıktan– sonra birbirimize öyle bir sarıldık ki Abby'nin nerede başladığı ve benim nerede bittiğim belli olmuyordu.

Islak ağızlarımız iç içe geçti. Siktir, ona çok fena kapılmıştım. Benim tatlı, güzel kızım. Sanki hafızamı kaybetmiştim; onu ar-

zulamadığım, bedenini ve ruhunu istemediğim her an hafızamdan silinmişti.

Geri kalan sadece oydu, buydu ve bizdik.

Abby'i duvara dayayarak taçyaprağı yumuşaklığındaki boynuyla kulakmemesini emdim; taş gibi sertleşmiş aletimi onun en sevdiği ve ihtiyaç duyduğu noktaya bastırdım. Abby çenesini yukarı kaldırarak ağzını açtı. Dudaklarına kayarak onunla aynı havayı soludum ve kalçamı sertçe bastırmaya devam ettim.

Abby saçımı çekiştirerek dudaklarıma yalvardı. "Eğer içime girmezsen kelimenin tam anlamıyla öleceğim."

Ve aklımı okuduğu için birlikte güldük.

Abby'i kucağıma alıp kanepeye götürdüm, çünkü yatak çok uzaktı.

Bize engel teşkil eden kıyafetleri çekiştirerek çıkardık. Abby karşımda çırılçıplak kaldığında, yavaşlamak, onun tadını çıkarmak ve her bir santimini yalamak istedim.

Ama bana izin vermedi.

Kollarımda ateş gibiydi, kamçılıyor ve benim için yanıyordu.

Abby'i kanepede sırtüstü yatırdım, bacaklarını araladım ve kolumu dizinin altına soktum. Kısık gözlerinin içine bakarak parmaklarımı emdim ve yavaşça içeri kayarak vajinasını okşadım.

İhtiyacı olduğu için değil –zaten sırılsıklamdı– bunu yapmamı seyretmekten hoşlandığı için.

Parmaklarımı geri çektim ve dizlerimi çekerek penisimin başını kıvrımlarının arasına kaydırdım, sonra tek bir hamlede tamamen içine girdim. Öyle kusursuz, öyle kaygan ve öyle sıkıydı ki resmen gözüm döndü.

Abby adımı inledi.

"Tanrım, harika hissettiriyorsun" diye hırladım.

Üç hamle sonra, beynimin uyuşmamış küçük bir kısmı uyandı ve beni tekmeledi. Abby'nin neden bu kadar harika hissettirdiğine dikkat çekti.

Prezervatif takmadığım içindi.

Kahretsin.

Ve Abby, migrene sebep olduğu için doğum kontrol hapı kullanmıyordu.

Çifte kahretsin.

Donup kaldım.

"Bekle" diye soludum, aç ciğerlerimi havayla doldurarak. "Bekle, bekle, siktir, bekle..."

Ama Abby'nin kalçası kıvrıldı ve ağzından kalbini kırmışım gibi bir hıçkırık koptu. "Hayır, durma."

Kalçasını sıkıca tutup onu durdurdum.

"Prezervatif almam lazım aşkım." Başımı eğerek onu öptüm ve dilimle okşayarak, "Sonra geri dönüp seni becereceğim, yemin ederim" diye söz verdim.

Abby gözlerimin içine baktı; yeşil gözleri biraz daha netleşmişti, hâlâ alev alev yanıyordu ama daha bilinçliydi, ne söyleyeceğinin farkındaydı.

"Prezervatif almanı istemiyorum. Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum..."

Abby, beni içine hapsetmeye çalışıyormuş gibi vajinasını kasten etrafıma kenetledi.

Kalçasını yavaşça kaldırarak kıvırdı ve bana sürtündü. "Sen de benimle birlikte hissetmek istemiyor musun Tommy? Sadece sen ve ben, aramızda hiçbir şey olmadan?"

Güldüm. Acıyla.

Saçma bir soruydu; bir adama korunmasız sevişmek isteyip istemediğini sormak, sevişmenin büyük ikramiyesini kazanmak gibiydi. Aklı başında olan hiç kimse buna hayır demezdi.

Ama yine de başparmağımla yanağını okşadım ve gözlerime bakmasını sağladım. Çünkü bu konuda ciddi olduğunu, bunu gerçekten istediğini bilmem gerekiyordu. Kararlı olduğunu ve yarın da pişman olmayacağını bilmem gerekiyordu.

Çünkü pişman olursa bizi mahvederdi.

"Emin misin?"

Abby dudağını ısırdı, bana her yönden sahip olan kışkırtıcı bir seks tanrıçası gibiydi. Gözlerimi esir alarak kalçasını yavaşça yukarı aşağı oynattı ve penisimi yakıcı bir kucaklama ile sararak klitorisini bana sürttü.

"Eminim."

Üzerine çıkıp bacaklarını genişçe açtım ve sertçe içine girdim.

Abby içini çekerek uzandı ve mükemmel dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözleri kapalıydı, kolları yukarıdaydı ve kalçası havadaydı, kendini tamamen zevkin kollarına bırakmıştı.

Tamamen bana bırakmıştı.

Birkaç dakika boyunca hiç durmadan içine girip çıktım. Aramızda yükselen ter ve seks kokusuyla onun tadını çıkardım. Güzel göğüslerinin yaptığım hamlelerle eş zamanlı hareket etmesine bayılıyordum.

Penisimin, sıkı ve kaygan etini esnettiği yere baktım; buna da bayılıyordum.

Ve çok kısa bir süre sonra, o mükemmel basınç dalga dalga artarak hayalarımı ağırlaştırdı ve kanımı kaynattı.

Dizlerimin üzerine kalktım ve tekrar tekrar ileri hamle yaparken parmaklarımı Abby'nin kalçasına geçirerek onu kendime çektim. Bedenlerimizin birleştiği her an çıkan ıslak tokat sesleri, soluklar ve iniltiler ile karışarak odanın içinde yankılandı.

"Boşalacağım" diye inledim. "Öyle sert boşalacağım ki..."

Ve Abby de hemen yanımdaydı, benim için kıvranıyor ve bana uzanıyordu. İstekli, kendinden geçmiş yalvarışları dudaklarından dökülüyor ve beni deli ediyordu.

Evet.

Evet, içime.

Hissetmeme izin ver.

Lütfen Tommy, lütfen.

Lütfen, lütfen, lütfen...

Sözleri açık saçık ve vahşiydi.

Kendimi artık tutamıyordum.

Onu son bir kez sarstım ve sonra içine boşaldım. Tüm vücudum gerilmişti. Abby de aynı anda boşaldı; her güzel –her gerilmeyi, her tatlı kasılmayı– anını penisimin etrafında hissedebiliyordum.

Daha sonra, yatağa geçtiğimizde bir tur daha seviştik.

Daha tembel, daha yumuşaktı ama yine de çok güçlüydü.

Abby üzerime otururken, spermimin bacaklarının arasında parladığını görebiliyordum. Beni içine aldığında ve benim yüzümden yapışkan bir ıslaklığa sahip olduğunu hissettiğimde bu, hayatımın en seksi anıydı.

Abby göğsümün üzerine yayıldığında kollarımı ona doladım ve birbirimizin kollarında uykuya daldık. Her şey mükemmeldi.

Beş hafta sonrasına kadar... Abby içi dışına çıkarcasına uyanana kadar.

On Sekizinci Bölüm

Abby

Aptal, aptal, aptal.

Hamilelik testini titreyen ellerle banyo tezgâhına bırakırken kafamda tekrarladığım mantra buydu. Tommy bu sabah erkenden testi satın almak için dışarı çıkmıştı. Mide bulantısıyla uyanıp kustuktan ve birbirimize bakıp aynı anda aynı şeyi düşündükten hemen sonra.

O gece. Hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım o vahşi, güzel, aptal gece.

Ve şimdi hatırlamak için bambaşka bir sebebim daha olabilirdi.

Çok yakındım, neredeyse bitirmek üzereydim. Eh, aslında pek sayılmazdı. Cerrahi asistanlık bittikten sonra bile kendinizi kanıtlamak, uzmanlığı tamamlamak ve alanınızda en iyisi olmak için eğitilmek yıllar sürerdi. Ama yine de... Nasıl bu kadar *aptal* olabilirdim?

Cevap basitti. Mutluluk sizi pervasızlaştırırdı. Sevinç, dikkatsizliği beslerdi. Her şey iyi ve harika olduğunda, her zaman öyle olacağı ve hiçbir şeyin ters gitmeyeceği yanılsamasına kapılmak çok kolaydı.

Midem bulanarak banyodan çıktım ve dirseklerini dizlerine yaslamış bir halde yatağın kenarında oturan ve yakışıklı yüzünde hiç de alışık olmadığım bir ciddiyet olan Tommy ile yüzleştim.

Ayağa kalktı ve beni kollarına almak için harekete geçti.

"Her şey yoluna girecek tatlım."

Ama ona arkamı dönerek gözlerimi kapattım ve titredim. "Hayır, girmeyecek."

Bu her şeyi değiştirecekti. Benim için çoktan değiştirmişti.

Yatağın en uzak ucuna oturdum. Ve büyükannemin sesi, kulaklarımda çınlayan aptallık korosuna katıldı.

Seçimler yapılmalıydı. Fedakârlıklar. Ve kadınlar, eşler, anneler söz konusu olduğunda... Fedakârlık yapmak hep bize düşer.

"Eğer pozitif çıkarsa kürtaj olur muydun?"

Başım hızla yukarı kalktı. Çünkü Tommy Sullivan, sapına kadar bir Katolik çocuğuydu. Ama sesinde yargılama ya da ikna çabası yoktu –beni yönlendirmeye çalışmıyordu– sadece gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyordu.

"Olmamı ister miydin?"

"Hayır" dedi Tommy; hızlı ve netti.

Sonra sertçe yutkundu ve omzumun arkasındaki bir noktaya baktı. "Ama istediğin buysa seni anlarım. Bu yüzden beni kaybetmeyeceksin."

Cevabım çoktan hazırdı. İliklerime kadar emindim. "Kürtaj yaptırmazdım Tommy."

Boğazımın düğümlenmesine ve kalbimin göğsümden dışarı fırlamaya çalışmasına neden olan, bu gerçeğin sonuçlarıydı.

Tommy'nin omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve dudaklarından uzun, rahatlamış bir soluk kaçtı. "İyi. Bu iyi."

Bana nazikçe baktı, şimdi neredeyse mutlu görünüyordu.

Ben mutlu değildim.

Bu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın –küçük kaos çubuğu ne söylerse söylesin– benim için mutlu bir son yoktu.

Altmış saniye sonra, Tommy banyoya girerek gözden kayboldu. Odaya geri döndüğünde, yanıma oturup elimi tuttu. Yüzünde tatlı bir ifade ve sesinde yumuşak bir ton vardı. "Negatif. Hamile değilsin Abby."

Ve işte oradaydı.

Ezici bir rahatlama... Boğucu bir hayal kırıklığı. Neler olabileceğine dair bir üzüntü ve yeni isteklere dair garip bir kafa karışıklığı.

Yeni hayallere dair.

Bu, düşüncelerimi altüst eden bir değişiklikti.

Çünkü bir zamanlar bir planım vardı. Hayatımın istediğim yönde ilerlemesi için düz bir çizgim ve net bir yolum vardı. Belki tam olarak mutlu değildim ama halimden memnundum.

Sonra Tommy Sullivan geldi... Ve tüm planlarımı değiştirdi.

Şimdi yine yapıyordu. Onunla geçireceğim hayatı görebiliyordum. Tadını alabiliyordum; bebekler ve bir ev, pişen akşam yemeğinin havadaki kokusu, kahkaha ve minik ayak sesleri.

Artık böyle biri miydim? İstediğim bu muydu?

Eğer öyleyse, ne zaman olmasını istiyordum?

Nasıl?

"Biraz... Biraz gidebilir misin Tommy? Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. Beni rahatlatmak için yanıma geldi; çünkü o böyle biriydi, onun işi buydu.

Ama dokunuşu, kokusu ve safi varlığı her şeyi karmaşıklaştırıyordu.

Hem de her zaman.

Yataktan fırladım ve gözleriyle karşılaşmadan geri adım attım.

Eliyle yüzünü ovuşturduğunu ve konuştuğunda sesinde acı olduğunu hissettim. Buna sebep olmuş olmaktan nefret ediyordum.

"Bunu yapma Abby. Sana yalvarıyorum, bunu yapma."

"Ve ben de sana gitmen için yalvarıyorum. Lütfen. Benim sadece... Sadece düşünmeye ihtiyacım var."

Bundan nefret ediyordum. Ne istediğimi ya da nasıl hissettiğimi bilmemekten kaynaklı kesik nefesler, şiddetli bir panik ve mide bulandırıcı bir baş dönmesi.

"Hangi lanet şeyi düşünmeye? Sonuç negatif! Sorun yok, her şey yolunda."

İlk kez bana karşı dikkatli değildi.

Çünkü anlamıyordu.

Tommy, bulunduğu her yeri kontrol ediyordu. Kendine güveniyordu ve ne istediğinden emindi. Her zaman. Ani kararlar verirdi ve uygulardı. Onu hiçbir şey kontrol edemezdi, hiçbir şey sarsamazdı, hiçbir şey duraklatmazdı.

Ama ben öyle değildim. Asla da olmamıştım.

Zamana ve mesafeye ve sessizliğe ihtiyacım vardı, sadece biraz.

"Hadi ama Abby. Konuş benimle. Bana ne düşündüğünü söyle."

Aklıma gelen ilk düşünceyi söyledim. "Ellie gibi olmak istemiyorum."

Ya da belki de tam olarak istediğim buydu. Belki de bu yüzden o kadar paniklemiştim. Çok garipti.

"Bu ne anlama geliyor?" diye bağırdı Tommy.

Şimdi hakarete uğramıştı ve savunmaya geçmişti, onu hiç suçlamıyordum.

"Yüksek lisans yapmak istediğini biliyor muydun? Psikolog olmak için? Logan'la tanışıp hepsini bir kenara bırakmış. Şimdi evde, birbiri ardına bebek doğuruyor."

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok. Ellie küçükken annesi öldürüldü, onun için aile her şey demek. Çocuklarıyla evde kalıyor çünkü istediği bu, seçtiği bu! Ve eğer farklı bir şey yapmak istediği bir gün gelirse, Logan ona istediğini vermek için elinden geleni yapar."

"Bunu istiyor musun? Çocukların olmasını?" diye sordum.

Tommy omuzlarını dikleştirdi, kararlı ve müdanasız görünüyordu. "Evet, istiyorum. Bir gün."

Kendimi toplamaya ve düşüncelerimi düzenlemeye çalışarak yere baktım. Ama sonunda aptalca şeyler söyledim.

"Biz farklı şekillerde yetiştirildik. Sen ve ben farklı insanlarız. Kariyerimi anlayan Riley Bowen gibi bir adamla birlikte olsaydım..."

"Kahrolası Riley Bowen ile mi çıkmak istiyorsun? Bana söylediğin gerçekten bu mu?"

"Evet. Hayır, yani düşündüğün gibi değil; doğru ifade edemiyorum."

Yaptığım pisliği temizlemek için acele ederek gelişigüzel sözler söyledim. "Riley gibi biri, bir çocuğun kariyerime nasıl zarar vereceğini anlardı. Bu son derece dikkatle planlanması gereken bir durum."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Hayatını kutulara bölemezsin Abby. Kariyerin için bir kutu, benim için bir kutu, çocuklar için bir kutu. Hayat, karmakarışık tek bir kutudan ibaret... Ve onu güzel yapan da bu. Bunu göremiyor musun? Deneyemez misin?"

Saçlarını yolmak istercesine parmaklarıyla telleri sıkıca kavradı. *Denediğimi* göremeyecek kadar incinmiş ve öfkeliydi.

Sonra yere bakarak mırıldandı. "Tanrı aşkına, seni sevmek bazen çok zor."

Ondan bu sözleri duyunca şaşkına dönen gözlerim hızla ona döndü; o sözleri şimdi ve burada ilk defa söylüyordu.

"Beni seviyor musun?"

Tommy, şok olmuş bir heykel kadar hareketsizleşti. "Sen deli misin? Son bir yıldır aramızda neler olduğunu sanıyorsun? Son beş yıldır! Elbette seni seviyorum."

"Sevmemelisin."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Ciddi değildim, biraz bile.

Aptal, aptal, aptal.

Tommy, onu kesip açarak kalbini sökmüşüm gibi, irkilerek benden birkaç adım uzaklaştı. Sonra çenesi bir granit kadar sertleşti ve gözleri bir buz dağına döndü.

Ve karşılığında o da benim kalbimi söktü.

"Yanılmışım. O kadar da özel değilsin. Korkaksın, lanet dünyadaki diğer herkesten hiçbir farkın yok."

Sonra arkasını dönüp kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Tam da istediğim gibi beni bırakıp gitti.

* * *

Tommy

Rahipler her zaman günahlarımızın dönüp dolaşıp bizi bulacağını söylerlerdi. Eylemlerimizin sonuçları olacağını.

Mahşer gününe hoş geldiniz.

Ben de tam olarak arafın merkezine inmiştim.

Her zaman arafın en boktan yer olduğunu düşünmüşümdür. Yukarı gidemezsiniz, aşağı inemezsiniz, sadece... Arada sıkışıp kalırsınız.

Tanrım, şu lanet olası kız.

Aklını başına toplayıncaya kadar onu sarsmak mı yoksa her şeyin yoluna gireceğine dair ona söz vermek mi istediğime karar veremiyordum.

Her ikisini de yapmak istiyordum ve belli ki o ikisini de istemiyordu. Benden istediği tek şey gitmemdi.

Ve bu çok zordu. Çünkü ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da... Onu hâlâ seviyordum.

İnatçılığı, ateşi ve bunların, kırılganlığı ile mükemmel bir şekilde harmanlanması...

Abby, sadece benim için tasarlanmış bir uyuşturucuydu. Bu özellikler ta en başından bana kancayı takmıştı ve başka bir doz için sürekli geri gelmeme neden olmuşlardı. Beni bir müptelaya dönüştürmüşlerdi.

Bu çok acınası bir durumdu. Ama benim bu tarz şeylerle işim olmazdı. Kötü şiirler acınasıydı, benim gibi bir adam değil.

Sabahın erken saatlerinde şehrin diğer yakasına gittim. Evime geri dönemezdim ve annemin olduğu bir yerin yanına bile yaklaşmazdım. Janey'e bundan bahsedemezdim, eğer Abby ile işleri yoluna sokarsak ona bunu asla unutturmazdı.

Ama kafamı toplamam gerekiyordu. Bu öfke ve üzüntüyü alıp zavallı bir yılanın deri değiştirmesi gibi başka bir şeye dönüştürmem gerekiyordu.

Bu yüzden ilişkilerin altın standardını yaşayanlara gittim, Lo ve Ellie'ye.

Damarlarım kurşunla doluymuş ve kaslarımın her biri yüz kilo ağırlığındaymış gibi ağır adımlarla arka kapıdan içeri daldığımda, her ikisi de mutfakta ocağın başındaydı.

Bebek monitöründen Finn ve Declan'ın mutlu, tiz seslerini duydum ama bu bile yüzüme bir gülümseme kondurmayı başaramadı.

Logan tek kelime etmedi ama bakışlarını hissedebiliyordum; değerlendiriyor, inceliyor ve anlamaya çalışıyordu. Kendimi mutfak tezgâhının önündeki meşe sandalyeye bıraktım ve Ellie önüme bir fincan çay koydu.

"Sanırım her şey bitmiş olabilir. Gerçekten bitmiş olabilir" dedim onlara. "Abby, birlikte çalıştığı o doktorla randevuya çıkacağını söylüyor."

Tamam, bunu açık açık söylememişti ama sonuçta ima etmişti.

Bu yüzden her ihtimale karşı, Logan'a, "Bu adamı ortadan kaldırmamız gerekebilir" dedim.

Ciddi olmadığımı biliyordu.

Pekâlâ... Sadece yarı ciddi olduğumu biliyordu.

Bu yüzden omuz silkti. "Tamam."

Ellie ise o kadar emin değildi. "Hayır. Hayır, kimse kimseyi *ortadan kaldırmayacak.*" Oğlanları almak için merdivenlere gitmek üzere yanından geçen kocasının omzuna şakacı bir tavırla vurdu.

Ve sonra Ellie'ye her şeyi anlattım. Çünkü onunla konuşmak kolaydı. Ellie, nazik, akıllı ve tam bir sır küpüydü. Ona, Abby'nin hamile olabileceğini düşündüğümüz andan başlayarak korkudan kafayı yemesine kadar yaşanan her şeyi anlattım. Ve sonra hamile olmadığını nasıl doğruladığımızdan ve bunun üzerine nasıl daha da çılgına döndüğünden bahsettim.

Konuşmayı sonlandırdığımda, Ellie başını sallayarak derin bir nefes aldı.

"Dünyada iki tür insan var Tommy. Senin ve benim gibi insanlar, ikimiz aynıyız... Bir dalganın üzerinde sürüklenerek karaya vuran odunlar gibiyiz. Rahat, basit, akıntının bizi götürdüğü yere gideriz ve hiçbir şey bizi aşağı çekemez. Sonra bir de Abbyler vardır, Loganlar. Onlar daha çok... Çapaya benzerler. Derin kazıp en dibe yerleşirler. Tutarlılıktan ve istikrardan hoşlanırlar, çünkü karaya vurmalarını ya da rotadan çıkmalarını engelleyen tek şeyin bunlar olduğunu bilirler."

Ellie, pembe tırnaklarının uçlarıyla tezgâha hafifçe vurdu.

"Ama denizde bir gelgit olduğunda ve işler büyük ölçüde değiştiğinde, bu onları kökünden sökerek bir girdabın içine sokar. Yeniden demir atıp yeni bir yere yerleşmek, yeni bir normale alışmak için zamana ihtiyaçları olur."

Ellie nazikçe gülümsedi.

"Abby de yeni bir yere yerleşecek ve o yer senin yanın. Bunu biliyorum. Sadece onu beklemelisin."

Mideme yabancı bir acı yerleşti. Boğazımdan yukarı çıkarak dudaklarımdan sözcükler halinde dışarı döküldü.

"Ya beklemekten sıkıldıysam Ellie?"

Başını sempatik bir tavırla yana eğdi. "Sıkıldın mı?"

Bu çok saçma bir şeymiş gibi gülmem sadece bir dakikamı aldı. Çünkü gerçekten çok gülünçtü. "Hayır. Onu beklemekten sıkılacağımı hiç sanmıyorum. Ve bu gerçekten berbat."

Aşk hakkında yapılan tüm filmler... Sonunda kalbinizi harekete geçiren o kişiyi bulmuş olmanın sevinci, güzelliği ve huzuru hakkında yazılan kitaplar ve şarkılar...

İşin diğer kısmına değinmeyi unutuyorlardı, kalbinizin ve mutluluğunuzun başka birine zincirlenmiş olmasının ne kadar berbat bir şey olduğundan bahsetmiyorlardı.

Eğer onları kaybederseniz kendinizi bir daha asla bir bütün gibi hissetmeyeceğinizi içten içe bilmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu söylemiyorlardı.

Evet... Hâlâ acınası bir durumdaydım.

On Dokuzuncu Bölüm

Abby

Tommy gittiği an peşinden koşmak istedim, onu içeri çekip söylediklerimi geri almak istedim.

Çünkü belli ki tam bir karmaşa içindeydim.

Ama hiçbirini yapmadım.

Çünkü bu, Tommy için adil olmazdı.

Midemi bir kez daha boşaltmıştım ve grip olmuş olabileceğimden şüpheleniyordum. Gerçi grip ve kalp kırıklığı belirtileri şaşırtıcı derecede benzerdi, bunu herkes bilirdi.

Kariyerimde ilk defa hastalık izni aldım. Çünkü hasta olmasam bile şu anda herhangi bir ameliyathanenin yanına yaklaşamazdım.

Bir buçuk gün boyunca dairemden çıkmadım. Huzursuzca uyudum ve uyandığımda, göğsüme bizi mahvettiğim için korkunç bir ağırlık oturdu.

Luke ile mesajlaştım ve Etta ile telefonda konuştum. Dürüst olmak gerekirse, 'konuşmak' kelimesi biraz abartıydı. Çünkü tek yaptığım, çoğunlukla ağlamak ve hıçkırıklarımın arasına birkaç sözcük sıkıştırmaktı.

Büyükannemin söylediği gibi, pratikliğim en büyük yeteneğimdi. Bu yüzden kanepeme oturup anlamaya çalıştım. Yeni hedefler belirlemek için ne istediğimi ve nasıl hissettiğimi bulmaya çalıştım. Çok iyi bir cerrah olmak için neler yapmam ge-

rektiğini ve bir düzine koyu saçlı, güzel, yaramaz çocukla dolu bir evde onunla geçireceğim bir hayatın özlemiyle Tommy'i hak ettiği gibi nasıl seveceğimi düşündüm.

Bir liste yapmaya çalıştım. Listeler faydalıydı.

Ama sonra Tommy'nin yüzündeki son bakışı –oraya koyduğum öfkeyi ve incinmeyi– ve şeytani gülümsemesinin eksikliğini hatırlayarak önümdeki boş kâğıda bakakaldım.

Göğsümün ortasındaki bu korkunç boşluğun kaybolmasını bekledim. Ama her geçen saat daha da kötüye gitti, daha çok acı vermeye başladı.

Çünkü onu özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki güçlükle nefes alıyordum.

Kapı çalındı. Bir türlü oluşturamadığım listeyi masanın üzerine bıraktım ve göğsümdeki acı ilk defa biraz hafifledi. Çünkü onun gelmiş olabileceğini düşünüyordum.

Ama kapıyı açtığımda, karşımda annemle babamı görünce şaşırdım. Gri papyonunu takıp tüvit ceketini giymiş olan babamla, incilerini takıp kalem etek ve kırmızı bir bluz giymiş olan annem. İkisi de son derece asil ve şık görünüyordu... Ve de endişeli.

Birdenbire, iki gündür üzerimden çıkarmadığım geceliğime, darmadağınık bir topuz yaparak tepeden topladığım saçlarımla, kızarmış yüzümle ve şişmiş gözlerimle nasıl göründüğümün farkına vardım.

"Merhaba. Burada ne işiniz var?"

Benim evime geldikleri zamanları tek elimin parmaklarıyla sayabilirdim. Ve daha önce hiç aramadan gelmemişlerdi.

Kapıyı genişçe açıp onları içeri aldım.

"Luke bizi aradığında babanın ofisinin yakınlarında öğle yemeği yiyorduk" diye açıkladı annem. "Seni kontrol etmemizi önerdi. Hasta olduğunu söyledi."

"İyi misin Abby?" diye sordu babam.

"Evet... Hayır, ben..." Gözlerim yanmaya başlarken bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Ben..."

Ve onların önünde tamamen dağıldım.

Yüzümü ellerimle kapatarak hıçkırıklara boğuldum ve yaşadığım berbat karmaşayı kesik cümlelerle onlara anlattım.

Bir kez başladıktan sonra duramıyor gibiydim. Hep birlikte kanepeye geçtik ve onlara her şeyi –bir yıl, bir ay, bir hafta önce onlara itiraf etmektense dilimi kesmeyi tercih edeceğim her şeyi– anlattım.

Onlara, Tommy ile yaptığımız basit anlaşmanın nasıl daha fazlasına –daha derin ve değerli bir şeye– dönüştüğünü anlattım. Büyükannemin tehditlerinden ve onların üstesinden nasıl geldiğimizden, Tommy'nin annesinden ve kadının benden nasıl nefret ettiğinden bahsettim. Parmağımı onlara doğrultarak onların da Tommy'den hoşlanmadıklarını bildiğimi ve bunun için tam bir ahmak olduklarını söyledim.

Onlara, hamile olduğumu sandığım zaman yaşadığım kafa karışıklığından ve bu ihtimal karşısında hissettiğim tuhaf neşe ve dehşet karışımından bahsettim.

Ve onlara sonrasında olanları –Tommy'i nasıl kapı dışarı ettiğimi ve kendimi açıklamaya çalışırken ne kadar aptalca davrandığımı– anlattım. O zamandan beri hissettiğim pişmanlıktan bahsettim.

Onlara tam bir aptal olduğumu söyledim. Tommy'nin benim için engel teşkil edeceğinden endişelendiğim zamanlar olduğuna inanamadığımı söyledim. Asıl *onsuz* yaşamanın benim için büyük bir sorun olduğundan bahsettim.

O yanımda olduğu sürece, elimi tuttuğu sürece her şeyle yüzleşebilirdim.

Her şeyle.

"Pekâlâ, bu... Biraz fazla detaylı oldu" dedi babam sertçe.

Ve sonra kaşlarını çattı.

"Tommy'den hoşlanmadığımız fikrine nereden kapıldın? Aksine annen ve ben ondan çok hoşlanıyoruz."

Yaşlı gözlerle ona baktım. "Öyle mi?"

Babam başını sallayarak mendilini bana uzattı. "O iyi bir adam, çalışkan ve dürüst bir adam. Ve sana bakışları hoşuma gidiyor."

Yüreğim delici bir ağrıyla sıkıştı. "Bana bakışları benim de hoşuma gidiyor" diye fısıldadım.

Gözyaşlarına hemen boğulmadan önce.

İkinci dalga yatıştıktan sonra, annem elime bir fincan çay tutuşturdu ve çaydan birkaç yudum almayı başarabildim.

"Bunun için üzgünüm" dedim onlara, çünkü bu noktada tamamen acınacak haldeydim. "Sterling ve Athena gibi olmadığım için çok üzgünüm; olmaya çalıştım ama başaramadım. Ve artık bunu denemeyeceğim. Ben sadece kendim olmak istiyorum. Kendimi seviyorum ve Tommy de beni seviyor ya da en azından seviyordu. Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

"Hayal kırıklığı mı?" diye sordu annem şaşkınca. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Babam öne eğildi. "Annen ve ben seninle her zaman gurur duyduk Abby. Bunu sana yeterince söylemediysek özür dilerim. Bildiğini sanıyorduk."

Annem başıyla onayladı.

"Sterling ve Athena'nın başarılı olacaklarını biliyordum... Ama mutlu olmayacaklarından endişeleniyordum. Sen Abby –canım kızım– senin için asla endişelenmedim. İçinde büyük bir kıvılcım var, her zaman vardı. O gün Bumblebridge'de Tommy'nin yanına koşup o korkunç motosikletin arkasına atladığında, yüzün hayat doluydu Abby. İşte o zaman, mutluluğunu bulduğunu ve ona iki elinle sarılıp onu asla bırakmayacağını anladım."

Başımı hüzünle iki yana salladım ve zaten bildiğim şeyi yüksek sesle dile getirdim. "Ama gitmesine izin verdim anne. Tommy ile ilişkimi mahvettim."

"Eh, bu yanını babandan almışsın" dedi annem kuru kuru. "İlişkimiz nihayet evlilikle sonuçlanmadan önce işleri onlarca kez batırdı."

"Bu doğru." Babam çayını yudumladı. "Ama mahvettiğini kabullenmek ilk adımdı. Şimdi hatanı düzeltmen gerekiyor.

"Ya yapamazsam? Ya..." Kelimeler boğazıma düğümlendi. "Ya benimle işi bittiyse? Ya onun kalbini kırdıysam?"

Annemin gülümsemesi nazikti. "O zaman olağanüstü bir kalp cerrahı olman harika. Delikanlının kalbini kırdıysan onu nasıl tekrar bir araya getireceğini en iyi sen bilirsin."

Bu sözler –annemden gelen bu sözler– tam da duymam gerekenlerdi.

Çünkü hiçbir şeyi çözmeme gerek yoktu, çoktan çözülmüştü. Tommy ve ben birbirimize sahip olduğumuz sürece, hayatın karşımıza çıkartacağı her şeyle yüzleşebilirdik. Birlikte.

"Gitmem gerek" dedim aniden ayağa kalkarak. "Hemen gidip onu görmem gerek."

Ve kapıdan dışarı fırladım... Üzerimde sadece terliklerim, geceliğim ve sabahlığım vardı. Bunu fark etmeden önce yolun yarısına varmıştım.

Kapıdan içeri girdiğimde annemle babam beni görünce şaşırmadı.

"Ama önce üzerimi değiştirmem lazım."

Koridorda yürürken, babamın anneme, "*Bu* yanını da senden almış" dediğini duydum.

Yirminci Bölüm

Abby

Doğru kararlara her zaman baskın bir aciliyet duygusu eşlik ederdi. Bir çözüm bulunduğu zaman bu çözümü en kısa sürede hayata geçirmek insan doğasında vardı. Aciliyet, kararlılıkla ve kimi zaman da dikkatsizlikle beslenirdi.

Koş, var gücünle koş.

Bu yüzden asansörü beklemek yerine merdivenlerden koşarak indim.

Bu yüzden dışarıda –artık giyinik bir haldeyken– alışılmadık derecede güneşli bir günün sarı ışıkları altında parıldayan bir taksi çevirirken kendi ayağıma takılıp neredeyse yolun ortasına yuvarlanıyordum.

Bu yüzden taksi şoförüne S&S Securities adresini onun anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde söyledim ve adam da karşılığında omzunun üzerinden bana bakıp, "Ha, ne dedin?" diye sordu.

Ve adresi ikinci kez tekrarlamam gerekti.

Çünkü zihnimdeki sis kalkmıştı ve düşüncelerim, özürlerden ve içten itiraflardan oluşan hızlı bir nehirdi.

Tommy'i gördüğüm an ona söyleyeceğim sözler, aramızdaki her şeyi tekrar mükemmel ve güzel kılacak sözler... Artık korku ya da tereddüt yoktu. Tommy beni reddetmeyecekti ama ilk başta reddetse bile, işleri yoluna koymak için tekrar tekrar geri gelmeye kararlıydım.

Bizim için tek olası son mutlu bir sondu. Hayatımda hiçbir şeyden hiç bu kadar emin olmamıştım. Bunu yapabilirdim. Bunu *yapabilirdik*.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki taksinin deri koltuğunun soğuğu içime işleyip beni ürpertene kadar ceketimi evde bıraktığımı fark etmemiştim.

Kavuşmamızın nasıl olacağına o kadar odaklanmıştım ki taksinin ne kadar hızlı gittiğini fark etmemiştim, ta ki keskin bir dönüş yaptığımızda omzum kapıya çarpana ve emniyet kemeri köprücükkemiğime batana kadar.

Şoföre yavaşlamasını söylemek için ağzımı açtım ama orta bölmedeki viski şişesinin ileri geri yuvarlandığını görünce sesim kesildi.

Boş viski şişesinin.

"Beni burada bırakabilirsiniz" dedim.

Ama cevap vermedi.

Koluna vurup daha yüksek ve otoriter bir sesle konuştum. "Arabayı durdur. Şimdi inmek istiyorum."

Ve tüm dünya mikro saniyelerden oluşan anlık görüntülere dönüştü. Havanın jöle kıvamında olduğu ve her hareketin inanılmaz bir çaba gerektirecek kadar ağırlaştığı bir kâbus gibi.

Sürücü başını bana çevirdi ve yüzünde, daha önceki acelem yüzünden fark etmediğim şeyi gördüm. Ağzının gevşekliğini ve yarı açık gözlerinin donukluğunu fark ettim.

Önümüzdeki ışık kıpkırmızıydı.

Kavşakta park halinde duran gümüş rengi araba gitgide yaklaşıyordu.

Arkama yaslanıp gözlerimi sıkıca kapattım ve elimi kaldırdım. Ama hiçbir etkisi olmadı.

Çeliğe çarpan çeliğin tiz çığlığı havada yankılandı. Başım sol tarafa savrulurken bedenim ön tarafa öyle güçlü bir şekilde

fırladı ki ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Masmavi gökyüzü tepetaklak oldu ve burnuma yanık benzin kokusu geldi.

Karanlık beni bir bütün olarak yutmak için yavaş yavaş yaklaşırken, Tommy'e söylemek için sabırsızlandığım kelimelerin –asla söyleyemeyeceğim tüm sözlerin– kulaklarımda yankılandığını duydum.

Yirmi Birinci Bölüm

Tommy

Onu zorlamamalıydım.

O an, o şekilde yapmamalıydım.

Ertesi gün ofiste eğitime odaklanmam gerekirken beni rahatsız eden konu buydu. Bu ve onu biraz yalnız bırakmam için yalvarırken yüzündeki ıstırap dolu, korkmuş bakıştı.

İstediğini ona vermemiştim.

Çünkü allak bullak olmuştum. Düşündükleri ve hissettikleri yüzünden.

Çünkü o testin üzerinde iki mavi çizgi görme fikri hoşuma gitmişti. Belki dün değil ama bir gün. Abby ile birlikte, ikimizin de en iyi taraflarına –onun sevimli tuhaflıklarıyla muhteşem zekâsına ve benim inatçı kişiliğime– sahip olacak yepyeni, küçücük bir insan yaratma fikri...

Evet... Bu fikir çok hoşuma gitmişti.

Ve sonra Abby'nin benden çocuk istemeyebileceğine dair büyük bir korkuya kapılmıştım.

Bu yüzden o patlayana kadar baskı yapmıştım.

Abby'i *tanıyordum*; kalbinin nasıl attığını, ruhunun nasıl şakıdığını ve bulmaca çözen beyninin her şeyi nasıl çözümlediğini biliyordum. Ona âşık olmamın sebebi buydu. Hiç kimseyi onun kadar sevemeyecek olmamın sebebi buydu. Onun güvenini bu kadar değerli kılan, onun gücü, zaafı, hassasiyeti ve güzel kırılganlığıydı. Bu bir hediyeydi.

Hiç kimseye vermediği bir hediyeydi... Benim dışımda.

Ama ben bu hediyeyi yüzüne geri çarpmıştım.

"Tamam, çocuklar, bugünlük bu kadar yeter."

Yeni işe alınanların şaşkın bakışlarından uzaklaştım, çünkü daha öğleden sonranın ilk saatlerindeydik ve akşama kadar devam etmemiz gerekiyordu. Ama Lo'nun çocukları soğuk algınlığı geçiriyordu ve Logan bugün onlarla birlikte evdeydi.

Bu yüzden bunu şimdi yapamazdım. O kadar önemsizdi ki neredeyse komikti. Bunların hiçbirinin bir önemi yoktu ve Abby ile aramızdakileri düzeltemezsem hiçbirinin bir daha bir önemi olmayacaktı.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı almak için ofisime gittim. Sonra hastaneye gidecek ve gerekirse tüm gün boyunca ameliyathanenin dışında bekleyecektim.

Abby'i görene ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar, istediği kadar zamana sahip olduğunu söyleyene kadar.

Evet, benden istediği kadar uzak durabileceğini söylemek için peşine düşüp onu köşeye sıkıştıracaktım. Bu mantıksız gibi görünebilirdi... Ama bizim için çok şey ifade ediyordu.

"Hey, Tommy." Celia başını ofisimin kapısından içeri uzattı. "Köşede bir kaza olmuş, çok kötü görünüyor. Acil müdahale ekipleri yolda ama Gordon ve çocuklardan birkaçı yardım edip edemeyeceklerini görmek için oraya gidiyorlar."

Başımı sallayarak cüzdanımla anahtarlarımı aldım ve yardım edip edemeyeceğimi görmek için olay mahalline doğru yol aldım.

Daha yolun yarısındayken kekremsi ve yağlı duman kokusunu alabiliyordum. Uzakta, eskiden iki ayrı araba olan ama şimdi tek bir metal canavarına dönüşmüş bir yığın vardı.

Omurgamda, bir şeylerin yanlış gittiğini söyleyen soğuk bir panik kıvılcımı belirdi. Oraya ulaşmak için çok daha hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Oraya *hemen* ulaşmak için.

Kalbim hızla çarpıyor ve kanım kulaklarımda uğulduyordu; içimde derin bir acı vardı.

Koşmaya başladım. Hızla.

Arabaya ulaştığımda, çatlak pencerenin ardında parıldayan bakır saç tellerini gördüm.

Ve ağzımdan kükremeyle feryat arasında bir ses çıktı.

Çünkü Abby oradaydı.

O keskin, bükülmüş, yanan metalin içindeydi.

Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen.

Sürücü koltuğu boştu –şoförün sürünerek mi çıktığını, yoksa arabadan dışarı mı fırladığını bilmiyordum– ve içeride sadece Abby vardı. Yalnız. Bükülmüş kapı açılmayacağı için metali kavrayıp tüm gücümle çektim. Abby'e ulaşmak için, onu dışarı çıkarmak için. Ben kapıyı çekiştirip esnetmeye çalışırken araç sallandı ama lanet kapı yerinden bile kımıldamadı.

Benim çabalarımla içerideki Abby de sallanıyordu; teni korkunç derecede solgundu, gözleri kapalıydı, dudakları durgundu.

Bu yaşanıyor olamazdı. Şimdi değil. Yaşanan *her şeyden* sonra değil.

Böyle bitemezdi.

Hiçbir şekilde bitemezdi.

Abby'e söylediğim son sözlerin ve o zamandan beri söylemek istediklerimin yankısını duydum ve içten içe ölüyormuş gibi hissettim. Çoktan ölmüşüm gibi hissettim.

Küller küllere, tozlar tozlara.

Ona söylemem gereken çok şey vardı. Duyması gereken çok şey vardı.

Yan tarafımda bir kıpırtı gördüm; çocuklar aracın diğer tarafında çalışıyorlardı. Ve sonra siyah dumanın, sıcağın ve ateşin kokusunu aldım.

"Araba yanıyor Tommy. Havaya uçacak. Gitmemiz lazım" dedi Gordon soğuk ve net bir sesle.

Çünkü biz en iyi böyle çalışıyorduk. Pratik. Sakin. Tedbirli. Yaptığımız buydu.

Ama şimdi olay farklıydı.

Pencerenin camını yumrukladım; kıymıklar parmaklarıma saplanarak kanımı akıtırken hiçbir şey hissetmedim. Cam kırılmayınca dirseğimle vurmaya başladım.

Hadi, hadi kahrolası pislik.

"Tommy! Uzaklaş, uzaklaş."

O anda her şey çok netti. Değerli zaman hızla akıp giderken, her şey çok basitti. Varlığım en derinlerinde tek bir gerçek vardı. Şu an bulunduğum yerden hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyordum. Hiçbir yere gitmeyecektim.

Eğer Abby yanacaksa... Ben de onunla birlikte yanacaktım.

Camı çıldırmış bir adam gibi tekmelerken ağzımdan küfürle karışık dualar dökülüyordu.

Ve sonunda, lanet olası cam kırıldı.

Keskin cam parçaları Abby'nin üzerine yağmur gibi yağdı ama ellerim onun üzerindeydi. Emniyet kemerini sertçe çekip çıkardım. Abby'i kaldırarak paramparça olmuş aracın içinden çıkardım ve bedenimi ona siper ederek hızla koştum.

Arkamdaki havayı vahşi bir yılandan çıkıyormuş gibi tıslama sesi doldururken, araç –Abby'nin oturduğu ve benim durduğum yer– alevler içinde kaldı.

Kaldırımda dizlerimin üstüne çöktüm ve Abby'i kendime çevirip kanlı ellerimle saçlarını ve cam parçalarını yüzünden çektim.

"Abby, Abby, aşkım, uyan. Uyan ve bana bak."

Hafifçe inlerken alnı kırışarak altın rengi kaşları çatıldı.

Ve ardından Abby'nin gözleri açıldı. Uzunca bir süre bana baktıktan sonra, yumuşak ve fısıltılı bir sesle konuşmaya başladı. "Burası cennet mi?"

Hissettiğim rahatlamayla gözlerim ve kahrolası tüm dünyam buğulandı. Gözlerimin kenarlarından yaşlar akarken hıçkırıkla karışık bir kahkaha attım. "Şimdi öyle."

Abby halsizce gülümsedi, yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. Tek eliyle uzanıp yanağımı okşadı. "Özür dilerim Tommy. Hiçbirini kastetme..."

"Şşşş, sorun yok. Artık bunların hiçbir önemi yok. Konuşmaya çalışma."

"Hayır." Eliyle gömleğime yapıştı. "Dinlemek zorundasın, bunu söylemek zorundayım."

Yutkunarak dudaklarını yaladı.

"Haklıydın, korkuyordum. Aynı anda çok şey istemekten korkuyordum. Ama seninle ilgili değildi. Seni seviyorum Tommy. Bundan hiçbir şüphem yoktu. Seni..." Sesi kesildi ve tekrar denedi. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Karmakarışık olan o bütün kutuyu istiyorum Tommy."

Sözleri beni iyileştirici bir merhem gibi okşarken hafifçe güldüm.

"Ve artık ayrı kalmamızı istemiyorum. Bir daha asla."

Abby'e sıkıca sarılarak dudaklarımı alnına bastırdım.

"O zaman ayrı kalmayacağız. Bir daha asla. Yemin ederim."

Kollarıma sokulan Abby aynı anda hem gülümseyip hem ağlayarak başını sallarken isli yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Ambulans sirenlerinin çığlığı gitgide yaklaştı ve sonunda sağlık görevlileri geldiğinde, Abby ile ilgilenebilmeleri için onun gitmesine izin vermek zorunda kaldım.

Konuşulacak ve yapılacak daha çok şey vardı.

Ama şimdilik bu kadarı yeterdi.

Bu, her şeydi.

Yirmi İkinci Bölüm

Abby

Bir hafta sonra, evimdeki yemek masasında oturuyordum. Pens ile tutturulmuş kırmızı bir üzümün üzerine eğilmiştim ve sol elimdeki iğne iplikle üzümün yırtılmış zarını dikkatle dikiyordum.

Çünkü yanılmıştım. Doktorlar gerçekten de en kötü hastalardı. Ama bir sürü boş zamanı olan bir cerrah, en huysuz olma riskini taşırdı.

Küçük kesiklerin ve çürüklerin yanı sıra, kaza beni bir beyin sarsıntısıyla ve sağ bileğimin skafolunat bağında ikini dereceden zedelenmeyle bırakmıştı. Bu yüzden iki haftadır evdeydim ve ameliyathaneye dönmem bir aylığına yasaklanmıştı.

Eskiden olsa böyle bir gecikme tüm dünyamı paramparça ederdi.

Ama artık dünyam daha büyüktü.

Şeytani bir gülümsemesi olan ve bana çok iyi bakan –çoğu zaman çıplak kalmaktan hoşlanan– muhteşem bir erkeğe sahip olmak da darbeyi kesinlikle hafifletiyordu.

Ancak bu, nekahet dönemimi verimli bir şekilde kullanamayacağım anlamına gelmiyordu.

İşte üzüm de burada devreye giriyordu.

Baskın olmayan elimdeki beceriyi geliştirmek için çalışıyordum. Sağ koluma siyah bir atel takılmıştı ama şimdi üzerine dikiş

atılmış üzümdeki ipliği bağlamak için parmaklarımı kullanabiliyordum. Dikişler pek düzgün değildi; üzüm, Frankenstein'ın meyve hali gibi görünüyordu ama yine de...

"Fena değil" dedim kendi kendime yüksek sesle.

Ama bir an sonra Tommy kapıdan içeri girdiğinde, artık evde yalnız değildim.

Yanıma yaklaşmasını izlerken tenimin ısındığını hissettim. Hareket ederken etkileyici fiziğinin hatları ön plana çıkıyor ve saçları, parmaklarımın o kalın tellerin arasına girmek için karıncalanmasına neden olarak alnına düşüyordu.

Sonra ona her baktığımda olduğu gibi, bu sıcaklık daha derinlere nüfuz ederek göğsümde gitgide artan bir şefkate dönüştü.

Çünkü onu seviyordum.

Burada olduğu, benim olduğu ve onun olduğum için çok mutluydum ve minnettardım.

Tommy yanımda durdu ve bacağının sıcaklığı koluma yayılırken yaptığım işi inceledi.

"Hasta nasıl Abby?"

"Yaşayacak." Gülümsedim.

"Mükemmel." Tommy, masanın üzerindeki torbada duran üzümden bir tane kopardı ve üzümü havaya fırlatıp büyük bir zarafetle ağzıyla kaptı. "O zaman eve tam vaktinde geldim."

Evinin kira kontratını feshetmiş ve benim yanıma taşınmıştı; sadece nekahet dönemim için değil, sonsuza dek.

"Bir ödülü hak ediyorsun" dedi şakacı bir ses tonuyla. "Ben de öyle."

Sonra siyah gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Yavaş yavaş.

Elimdeki dikiş iğnesini bir kenara bıraktım.

"Ben yaralıyken striptiz konusunda çok cömert davrandığın için iyiliğine karşılık verme zamanımın geldiğini düşündüm. Kendini iyi hissediyorsan."

Gömleğini çıkararak nefis, sıcak, bronz kaslarını gözler önüne serdi ve siyah pantolonuyla karşıma dikildi.

"Şu anda çok farklı şeyler hissediyorum."

Tommy'nin gülümsemesi günahkârdı ve kısık sesinde ahlaksız bir vaat vardı.

"Fazla heyecanlanma, güzel kız. Çok yavaş olmamız gerekecek, hatta seni bağlamayı düşünüyorum... Sırf kendine zarar vermediğinden emin olmak için."

Çok hoş bir şekilde başım döndü –beni sarhoş etmişti– ve ağırlaşan göğüslerim onun dokunuşu için karıncalanıyordu.

Tommy beni kucağına alıp sıcak göğsüne yasladı; saçlarım, onun çok sevdiğini bildiğim bir şekilde omuzlarımdan aşağı sarkıyordu.

"Çok edepsiz bir adamsın. Ve ben de çok şanslı bir kızım."

Tommy başını eğerek ağzını benimkine yaklaştırdı. "Ve beni seviyorsun."

Bu bir soru değildi, bir beyandı. Çünkü buna da –kelimeleri söylememe, birbirimize karşı hissettiklerimizi yüksek sesle duymaya– bayılıyordu.

Onu usulca öperek dilimle altdudağını okşadım. "Gerçekten ama gerçekten seviyorum."

* * *

Ertesi pazar öğleden sonra, yeğeni Matilda'nın ikinci doğum gününü kutlamak için Tommy'nin annesiyle babasının evindeydik. Ev ve arka bahçe akrabalarıyla dolup taşıyordu. Tommy'nin kız kardeşi Fiona'nın ve doğum günü kızının yanında çimlerin üstüne serilmiş bir battaniyenin üzerinde oturuyordum.

Matilda'nın küçük yüzü, Tommy ve benim aldığımız oyuncak doktor çantasıyla oynarken ciddiyetle buruşmuştu. Parlak

renkli stetoskopun diyaframını göğsüme dayadı ve başının her iki tarafından örgü yapılmış sarı saçlarının altında kaybolan kulaklıktan dikkatle dinledi.

"Hımm..." diye mırıldandı düşünceli bir tavırla, o kadar sevimliydi ki kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

Epey ciddi bir şekilde başını salladı. Stetoskopunu çantaya attı ve elektrik mavisi bir bandajı atelimin üstüne dikkatle yapıştırdı.

Ve sonra bana bir lolipop uzattı.

"Teşekkür ederim Dr. Matilda! Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Onu duyan herkesin gülümsemesini sağlayan o büyülü, tiz sesiyle kıkırdadı ve sonra çantasını toplayıp bir sonraki hastasını görmek için koşarak uzaklaştı.

Bir an sonra, Tommy yanımda dizlerinin üzerine çöküp bana bir tabak kraker ve peynir uzattı.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Ama kendim de alabilirdim; el bileğim burkuldu, ayağım değil."

Tommy omuz silkti, sonra başını eğip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Artık ayağa kalkmak zorunda değilsin, arkana yaslanıp ben ve Lionel'ın Andy ve Arthur'un kıçlarını tekmelememizi izleyebilirsin."

Kardeşleriyle futbol oynayacaktı. Bu, normalde şen şakrak geçen ama bir anda ölümcül bir savaşa dönüşen, Sullivan buluşmalarının favori eğlencesiydi. Sullivan erkekleri rekabetçiydi.

Tommy beni tekrar öptükten sonra ayağa kalktı ve giderken kız kardeşine, "Abby'e eşlik et Fi" dedi.

O işitme mesafesinden çıkar çıkmaz, en küçük kız kardeşi merakla sordu. "Senden istesem bana doğum kontrol hapı için reçete yazar mısın?"

Sağlam elimle gözlerimi kapattım. Ve inledim.

"Neden ben? Neden bu şeyleri bana soruyorsun? Seni çok seven üç ablan ve bir de annen var."

'Bu şeyleri' derken, son üç aydır sorduğu seksle ilgili soruları kastediyordum.

İlk başta bunu benimle dalga geçmek veya beni kasten rahatsız etmek için yaptığını düşünmüştüm.

Ama şimdi nedeninin bambaşka olduğunu düşünüyordum. Fiona'nın, konuşacak, onu yargılamayacak, tamamen güvenebileceği birini aradığını düşünüyordum.

Bu biri kesinlikle ben olsam da bu konuda mutlu olmam gerekmiyordu.

"Annemle tanıştın mı?" Fiona bana delirmişim gibi baktı. "Onunla böyle asla konuşamam. Otuz yaşıma kadar beni odama kilitler."

Çimlerin üzerinden evin hanımına –Bayan Sullivan'a– baktım. Terfi için yüreklendiren bir talim çavuşu gibi talimatlar yağdırıp emirler veriyordu. Görev dağıtmasının, onun şefkat gösterme –senin katkıda bulunmanı isteyecek kadar seni sevdiğini ve verdiği işi doğru yapacağına güvendiğini söyleme– şekli olduğunu anlamıştım.

Kadın benden lanet bir kaşık bile istememişti.

"Bazen anneler ve babalar seni şaşırtabilir" dedim Fiona'ya.

Benimkiler şaşırtmıştı.

O gün dairemde gerçekleştirdiğimiz içten sohbetimizden ve kazadan sonra, annem ve babamla olan ilişkim değişmişti. Beni yanlış anlamayın, ikisi de hâlâ çok resmiydi ama başka türlü nasıl olunacağını bilmiyorlardı. Ama her hafta benimle öğle yemeği yemek için çaba gösteriyorlardı ve artık sohbetlerimizde, eskiden olmayan bir yakınlık, dürüstlük ve gerçeklik vardı.

"Annem hiç kimseyi şaşırtamaz" diye ısrar etti Fiona. "Beş yüz yıllık bir şatodaki bir taş kadar inatçı."

"Öyle olsa bile bu hâlâ onunla yapman gereken bir konuşma. Ya da doktorunla."

Fiona öne eğildi. "Ama ikisiyle de konuşmak istemezsem, bunu benim için yapar mısın?"

Derin bir nefes aldım ve sorusuna cevap vermek için sadece bir saniye düşündüm. "Evet, yaparım."

"Ya Tommy yapmanı istemezse" diye sordu.

"Reçeteyi onun için yazmayacağıma göre bu konu onu ilgilendirmez, değil mi?"

"Ya sana kızarsa?"

Bakışlarım, bahçenin diğer ucundaki Tommy'i buldu. Koyu gözleri dikkatliydi, terli saçları alnına yapışmıştı ve yanağındaki çamur lekesi onu o kadar haşin, kuvvetli ve yakışıklı gösteriyordu ki kalbimi yakıyordu.

"Kızmaz. Küçük kız kardeşinin seks yaptığı düşüncesiyle midesi bulanır ama kızmaz. Her şeyden öte senin korunmanı ister."

Fiona, bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Bu arada reçete istemiyorum. Ama bana yardım edeceğini bilmek güzel." Sonra uzanıp beni hızlı ve tatlı bir şekilde kucakladı. "Teşekkürler Abby."

Teyzelerinden biri Fiona'yı çağırdıktan sonra, kendimi tekrar Bayan Sullivan'a bakarken buldum.

Şimdi kollarını kavuşturmuş bir halde tek başına duruyor ve yüzündeki gülümsemeyle dört oğlunun top oynamasını izliyordu. Ve yapılması gereken konuşmalardan bahsetmişken...

Battaniyeden kalkıp bej rengi pantolonumdaki tozu silkeledim ve Tommy'nin annesinin yanına gittim. İlk başta yanına geldiğimi fark ettiğini belli etmedi ama ben yine de söylenmesi gerekenleri söyledim.

"Oğlunuzu seviyorum Bayan Sullivan. Siz de benden hoşlansanız onun için çok daha kolay olurdu ama bunun gerçekten

de bir önemi yok. Çünkü hiçbir yere gitmiyorum." Çimlerin üstündeki Tommy'e baktım ve sonra tekrar annesine döndüm, artık dikkatini çekmiştim. "Tommy benim başıma gelen en iyi şey. Ve hayatımın geri kalanında, onun da onun başına gelen en iyi şey olduğunu hissettiğinden emin olmak için çabalayacağım."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece ifadesiz bir yüzle bana baktı.

Sonra bakışlarını oyuna –Tommy'e– çevirdi ve başını sallamadan önce yavaşça iç çekti.

"Tamam, o zaman. Akşam yemeğini servis etmek için mutfağa gidiyorum. Tommy, bıçak konusunda yetenekli olduğunu söyledi. Rostoyu kesmek ister misin Abby?"

İçten içe parlıyormuş gibi hissettim; el ve ayaklarımdan parmak uçlarıma yayılan harika bir hoşnutluk hissiyle yanıyor gibiydim.

Çünkü bu bir barış teklifiydi. Bir başlangıçtı.

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım Bayan Sullivan."

"İyi." Arkasındaki masadan bir tabak aldıktan sonra tekrar bana döndü. "Ve bana Maggie diyebilirsin. Ya da anne, eğer istersen... Ailedeki diğer herkes gibi."

Bunun ardından yanımdan uzaklaştı. Orada öylece kalakaldım, şaşkına dönmüştüm.

Tommy'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, çünkü her zaman nerede olduğumu biliyordu. Ona baktığımda, çenesiyle annesini işaret ederek sessizce iyi olup olmadığımı sordu.

Ona en büyük, en parlak gülümsememi gönderdim.

Sonra o da bana gülümseyerek sırf yapabildiği için seksi bir şekilde göz kırptı.

Ve o an hayat sadece mükemmel değildi... Olağanüstüydü.

Sonsöz

Tommy

7 yıl sonra

Kişisel güvenlik, zenginler ve ayrıcalıklılar için sadece bir gereklilik değil, aynı zamanda bir tür statü sembolü haline gelmişti. Tıpkı özel bir jete ya da pahalı bir çantaya sahip olmak gibi.

Ki bu da S&S Securities için işlerin çok iyi gittiği anlamına geliyordu. Gerçekten korunmaya ihtiyaç duyan düzenli, ciddi müşterilerimiz ve eğitimli bir profesyonel tarafından arkalarının kollandığını bilmekten zevk alan meraklılar vardı.

Ama biz dalga geçmiyorduk, hepsini aynı şekilde koruyorduk.

Şirket o kadar büyümüştü ki Lo ve ben başka bir ortak daha aldık. James Winchester. Üçümüz her zaman birlikte iyi işler çıkarmıştık ve James de gemiye bindiğinden beri sorunsuz bir şekilde ilerliyorduk.

Artık sahaya çıkmıyordum ve sadece belli müşterilerle nadiren mesai yapıyordum; günlerimi daha çok eğitimlerle ve denetimlerle geçiriyordum. Çünkü Abby'nin tutarlı program ve güvenilir rutin arzusunu takdir etmeye başlamıştım.

Özellikle de oğlumuz doğduktan sonra.

Ona Oliver adını verdik ve şimdi neredeyse üç yaşında. Benim saçlarımı ve Abby'nin gözlerini almış. Meleğin ve şeytanın

tek bir bedende birleşmiş hali gibi. Tam da annemin benim için istediği türden bir çocuk.

Ollie'nin en sevdiği aktivite, amcalarıyla ve Logan'ın oğullarıyla birlikte gürültü patırtı çıkarmak. Çetin ve zeki. Ara sıra şehre gelen dayısı Luke'tan, büyüleyici bir kolaylıkla kaptığı satranç oyununu öğreniyor. Aynı zamanda –Bumblebridge'in Dul Kontes'inin ısrarıyla– piyano dersleri alıyor. Çünkü Abby'nin büyükannesi, Oliver'ın bir Haddock dâhisi olduğunu düşünüyor.

Abby ve benim için, Oliver, her zaman için yaptığımız en mükemmel şey olacak.

Onu her gün yanımda şirkete götürüyorum. Ama akşam altı kapanış vakti.

"Ayakkabılarını giy Ollie, gitme vakti" diye seslendim, Lo'nun çocuklarıyla ringde güreşen Oliver'a.

Lo ve Ellie, dört numaradan sonra, kıtlık olacakmış gibi doğurmaya ara vermişlerdi.

Üçüncü çocukları Izzy, yeterince hızlı hareket etmeyen Oliver'a parmağını salladı. "Sağır mısın Ollie? Baban gitme vaktinin geldiğini söyledi. Çabuk ol."

Altı yaşındaki Izzy, Ellie'nin minyon vücut yapısı ve Logan'ın kişiliğinin çok komik bir birleşimi. Gruptaki tek kız o ve diğerlerine zor anlar yaşatıyor.

Oğlum tavana bakarak gözlerini devirdi ama sonra ayakkabılarını giyip yanıma koştu. Onu omuzlarıma oturttum ve annesini hastaneden almak için yola çıktık. Yol boyunca bana çok tatlı sorular sordu.

Metro istasyonunun duvarları neden mavi?

Hastanede neden bu kadar çok pencere var?

Ne zaman senin kadar büyük olacağım?

Neden, ne zaman, nasıl ve tekrar *neden* sorularının ardı arkası kesilmiyor. Beni her daim tetikte tutuyor ve bu mükemmel.

Ameliyathane katındaki asansörden indiğimizde, Abby'nin kaşlarını çatmış bir halde elindeki dosyaya bakarak hemşire masasının yanında durduğunu gördük. Hâlâ içinde muhteşem görünmeyi başardığı koyu yeşil önlüklerini giyiyor ve bakır rengi saçlarını, güzel yüzünü çevreleyen birkaç tutam dışında başının tepesinde topuz yapmış.

Onu her gördüğümde mideme tekme yemiş gibi oluyorum.

Bizi hissettiğinde başını kaldırdı ve ışıl ışıl gülümseyerek penisime bir açlık dalgası gönderdi.

Bu da her seferinde oluyor.

"Merhaba, aşklarım" dedi. Dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere bastırdı, sonra Ollie'nin uzanmış ellerine sevgi dolu öpücükler yağdırdı. Ollie'yi omuzlarımdan alıp göğsüne bastırdı, Ollie de mutlu bir nefes vererek yüzünü annesinin boynuna gömdü.

"Nasıl geçti?" diye sordum.

"Muhteşem, sorunsuz."

Omuzlarını ovdum, çünkü bugün bir kalp nakli yapmıştı ve boynunun muhtemelen tutulmuş olduğunu biliyordum.

"Yorgun musun?"

"Çok değilim."

Abby, Oliver için erkek ya da kız kardeş çalışmalarına başlamak istediğini ima ediyordu ve şu anda bana sunduğu ateşli gülümseme, bu gece şansımın kesinlikle yüzüme güleceğini söylüyordu. En az iki kez.

Abby, Ollie'ye hamileyken, Abby'nin dairesinden çıkıp daha fazla alana ve mükemmel bir bahçeye sahip olan bir eve taşınmıştık. Çok uzun bir süre boyunca, benim gibi bir adamın, yemek yapma, banyo vakti ve uyku öncesi masalları gibi evcil aktivitelerden asla hoşlanmayacağını düşünmüştüm.

Ama hayat çok garip; sizi alıp götürür ve hayal bile edemeyeceğiniz kadar güzel bir yere sürükler.

Eskiden beni harekete geçiren meydan okuma hırsı, başka arayışlarla yer değiştirdi.

Arkadaşlarımızın ve ailelerimizin önünde dururken Abby'nin parmağına altın bir yüzük taktığım ve bana "kabul ediyorum" diye fısıldadığı zaman hissettiğim neşe gibi.

İhtisasının son yılını tamamlayarak rüyasını gerçekleştirmesini izlerken hissettiğim heyecan gibi.

Ollie'nin doğması gereken günün üzerinden iki gün geçtikten sonra Abby'nin yeşil gözleriyle bana bakıp hastaneye gitme vaktinin geldiğini söylediği zaman kalp krizi geçiriyormuşçasına hissettiğim telaş gibi.

Ve oğlumu kucağıma ilk aldığımda göğsümde çarpan tarif edilemez coşku gibi...

Ollie yattıktan sonra, Abby banyo yaptı ve sonra örtülerin altına, kollarımın arasına girdi; çırılçıplaktı, çok güzeldi ve tamamen bana aitti.

Bu günlerde ilgilendiğim tek kovalamaca, yaramaz oğlumun –ya da özellikle arzudan yanıp tutuştuğu zamanlarda karımın– peşinden koşmaktı.

Ve hepsi çok güzeldi.

Çünkü dünyadaki en değerli ödülü çoktan kapmıştım; Abby'nin şefkatli kalbini, mest edici vücudunu, tatlı ruhunu ve aşkını.

Ve bu çılgın kovalamaca esnasında... O da benimkini kapmıştı.

